

Trở lại tìm nhau

Contents

Trở lại tìm nhau	2
1. P1:chạy Trốn - Chương 01: Ngày Hôm Đó..	2
2. P1:chạy Trốn - Chương 02: Người Đàn Ông Vội Vã	6
3. P1:chạy Trốn - Chương 03:bí Ẩn Whitaker	12
4. P1:chạy Trốn - Chương 04: Jessie	16
5. P1:chạy Trốn - Chương 05: Mọi Chuyện Đều Có Thể Xảy Ra	19
6. P1:chạy Trốn - Chương 06:sức Mạnh Của Mọi Chuyện	21
7. P1:chạy Trốn - Chương 07: Céline	28
8. P1:chạy Trốn - Chương 08: Điểm Đoạn Hồi	32
9. P1:chạy Trốn - Chương 09: Chinatown	34
10. P1:chạy Trốn - Chương 10:nghiệp Chương Tức Thì	40
11. P1:chạy Trốn - Chương 11: Căn Bệnh Tình Yêu	45
12. P2:đấu Tranh - Chương 12:ngày Hôm Sau...	49
13. P2:đấu Tranh - Chương 13:sống Gấp	51
14. P2:đấu Tranh - Chương 14:anh Chỉ Đợi Có Em	59
15. P2:đấu Tranh - Chương 15:một Vài Lời Yêu Thương	65
16. P2:đấu Tranh - Chương 16:never Let Me Go	70
17. P2:đấu Tranh - Chương 17:the Girl From New York City	73
18. P2:đấu Tranh - Chương 18:in My Secret Life	82
19. P2:đấu Tranh - Chương 19: Những Vết Sẹo Tâm Hồn	85
20. P2:đấu Tranh - Chương 20: Jimmy	88
21. P2:đấu Tranh - Chương 21:marisa	91
22. P2:đấu Tranh - Chương 22: Ánh Sáng Thành Phố	95
23. P2:đấu Tranh - Chương 23:tim Những Người Còn Sống	99
24. P2:đấu Tranh - Chương 24:em Chỉ Muốn Nói Với Anh Rằng...	104
25. P2:đấu Tranh - Chương 25: Số Phận Cuối Cùng Cũng Thắng	109
26. P3:tỉnh Ngộ - Chương 26: Khoảnh Khắc Một Cái Nhìn	110
27. P3:tỉnh Ngộ - Chương 27: Người Không Nên Có Mặt Ở Đó	115
28. P3:tỉnh Ngộ - Chương 28: Vì Con Bé	119
29. P3:tỉnh Ngộ - Chương 29: Một Lần Ở Thành Phố New York	125
30. P3:tỉnh Ngộ - Chương 30: Vài Ngày Với Em	128
31. P3:tỉnh Ngộ - Chương 31: Khi Nào Em Trở Lại	132
32. P3:tỉnh Ngộ - Chương 32: The End	136
33. P3:tỉnh Ngộ - Chương 33: Chết Không Nhắm Mắt	140
34. P3:tỉnh Ngộ - Chương 34: Tôi Nhớ...	141
35. P3:tỉnh Ngộ - Chương 35: Dưới Đất Cũng Như Trên Trời	142
36. P3:tỉnh Ngộ - Chương 36: Sống Trong Lửa	146
37. P3:tỉnh Ngộ - Phần Kết - Cuộc Sống Và Không Gì Khác Nữa	147

Trở lại tìm nhau

Giới thiệu

“Quý vị hãy khẩn trương sống, khẩn trương yêu. Chúng ta lúc nào cũng nghĩ còn thời gian, nhưng k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-lai-tim-nhau>

1. P1:chạy Trốn - Chương 01: Ngày Hôm Đó..

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:“Times New Roman”,“serif”; mso-bidi-font-family:“Times New Roman”; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Manhattan

Thứ Bảy ngày 31 tháng Mười năm 2007

7h 59’ 57”

Trên chiếc du thuyền sang trọng của mình neo dọc theo con sông Hudson, Ethan Whitaker đang tận dụng ba giây cuối cùng của giấc ngủ.

Anh đang say sưa giấc nồng, đang trôi trên những đám mây mù của xứ sở thần tiên mà anh chuẩn bị rời bỏ để sống một ngày đầy ác mộng.

7h 59’ 58”

Chỉ còn hai giây thôi.

Vào thời khắc đó, vẫn chưa có chuyện gì của chuyến đi kỳ lạ này xảy ra cả, chuyến đi sẽ đưa anh tới tâm điểm của bí mật và đau khổ. Một chuyến hành hương bí mật và đơn độc sẽ vừa nghiền nát anh vừa làm anh tái sinh, nhưng cũng bắt anh phải đương đầu với những nỗi sợ hãi kinh khủng nhất, những tiếc nuối sâu sắc nhất và cả những hy vọng rò rỉ nhất của mình.

Bạn có chắc chắn hiểu rõ tính cách mình không?

Và nếu như câu trả lời là không, bạn sẽ sẵn sàng cho đi điều gì để có thể thực sự hiểu bản thân mình?

7h 59’ 59”

Giây cuối cùng trước khi tỉnh dậy.

Giây cuối cùng trước khi Tỉnh thức.

Và nếu như tất cả chúng ta đều theo đuổi một thứ gì đó mà chúng ta đã có?

* * *

8h00

Giặt mình.

Ethan với một tay ra, mồ mẫm mấy giây mới tắt được tiếng chuông đồng hồ báo thức càng lúc càng to. Thường thì tiếng chuông khiến anh phần chấn, nhưng hôm nay, nó tấn công anh. Rất lâu anh mới nhòm dậy được, cảm thấy người như bị sốt, hụt hơi giống như sau khi phải nỗ lực rất nhiều. Họng anh khô rát cứ như thể không được uống gì từ nhiều ngày nay. Anh thấy buồn nôn và một cơn đau nhói khiến toàn thân anh uể oải. Anh cố mở mắt nhưng phải từ bỏ ngay ý định đó: mí mắt anh như phủ đầy sẹ, đầu anh đang sắp nổ tung và một mũi khoan vô hình đang thọc xoáy rất có phương pháp bên trong đầu anh.

Cơ thể anh đang bắt anh phải trả giá cho sự thái quá nào của ngày hôm qua đây?

Anh cố xoa dịu chứng tim đập nhanh và, trong một cố gắng siêu phàm, anh hé mở được mí mắt. Một luồng ánh sáng dịu nhẹ chiếu xuyên qua ô cửa sổ của chiếc du thuyền nhỏ, làm nổi bật màu sáng của gỗ lát thuyền qua những tia phản chiếu rực rỡ. Phòng ca bin, rộng rãi và tiện nghi, chiếm cả chiều ngang con thuyền. Trang trí nội thất được pha trộn giữa thiết kế nghệ thuật và công nghệ, thể hiện rõ sự xa xỉ: giường lớn cỡ king size, thiết bị công nghệ cao đời mới nhất, đồ gỗ đường nét đơn giản, tinh tế.

Nằm co chân lại phía ngoài giường, Ethan dần dần hồi lại, đúng lúc đó, anh cảm thấy có một sự hiện diện ngay bên cạnh mình. Anh đột ngột quay người lại và nheo mắt.

Một phụ nữ.

Mới sáng ra mà đã có vẻ hay nhỉ.

Người cô quần trong đồng khắn trải giường màu vải xa tanh, chỉ để lộ ra một bờ vai lồi đóm những nốt tàn nhang kín đáo.

Ethan cúi thấp xuống phía cô và thấy một khuôn mặt thon dài với đường nét thanh tú, bị những lọn tóc dài màu nâu đỏ rủ xuống gối che đi một phần.

Mình có quen cô ấy không?

Bị cơn đau nửa đầu dữ dội hành hạ, anh cố gắng nhớ lại xem người phụ nữ này là ai và cô ấy đã rơi xuống giường anh trong hoàn cảnh nào, nhưng...

Không nhớ ra gì hết.

Đầu anh hoàn toàn trống rỗng. Trí nhớ của anh tựa như một chương trình tin học từ chối nạp những dữ kiện được yêu cầu. Chừng hững, Ethan tiếp tục cố gắng gấp đôi: anh nhớ là mình đã rời chỗ làm vào lúc chập tối, sau đó anh đến làm vài ly ở Socialista, một quán bar mới đang rất được ưa chuộng nằm trên phố Tây. Trong khung cảnh Cuba tự do gợi lại hình ảnh thủ đô La Habana vào những năm 40, anh đã uống một ly mojito[9], rồi hai, rồi ba ly... Và sau đó thì... anh không nhớ gì nữa. Anh đã cố công tập trung đầu óc một cách vô ích, anh bức bối nhận ra mình không còn bất cứ ký ức nào về buổi tối hôm trước.

Khốn kiếp!

Một lát sau, anh định đánh thức người đẹp đang say giấc nồng với hy vọng cô sẽ giúp anh phục hồi trí nhớ, nhưng anh lập tức bỏ ngay ý định đó để tránh ình một cuộc nói chuyện chắc chắn sẽ rất náo động.

Anh nhẹ nhàng chui ra khỏi giường, không hề gây tiếng động và ngáp ngừng đi theo lối hành lang hẹp dẫn đến phòng tắm. Bồn tắm đứng được phủ kín bằng gỗ ngoại lát mỏng và được bố trí giống như một bồn sauna. Anh chỉnh hệ thống vòi nước theo chế độ “xông hơi” và một làn hơi nước nóng và ẩm ướt gần như ngay lập tức bao phủ cái bồn thủy tinh.

Anh lấy tay ôm đầu và bắt đầu mát xa thái dương.

Đừng hoảng loạn!

Chuyện mất trí nhớ này khiến anh bất ổn. Anh ghét ý nghĩ mình đã mất khả năng kiểm soát bản thân. Chịu trách nhiệm về bản thân mình, cố gắng làm chủ đời mình: đó là những gì anh vẫn thường nhắc đi nhắc lại trong tất cả các cuốn sách, hội thảo và chương trình truyền hình.

Hãy làm những gì tôi bảo, chứ đừng làm những gì tôi làm...

Sự hoảng loạn dần tan biến. Nhìn khuôn mặt tươi lạnh của anh, không cần phải là ông đồng bà cốt cũng có thể tái hiện lại kịch bản của ngày hôm qua: anh đã đi một lượt các quán bar, vậy thôi. Một buổi tối nhậu nhẹt quá nhiều, có thể “điểm thêm” vài bi hàng trắng. Cô gái này ư? Một cô người mẫu gặp ở hộp đêm nào đó mà chắc là anh đã cưa cẩm lúc vẫn còn tỉnh táo.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay, lo lắng vì đã bị muộn và thay chế độ hơi nước nóng bằng chế độ tia nước lạnh, hy vọng dù không tin lắm sự thay đổi nhiệt độ đột ngột này có thể giúp anh khôi phục trí nhớ.

* * *

Quay trở lại phòng, Ethan nhận thấy cô gái bí hiểm xa lạ vẫn đang ngủ rất say. Anh đứng bất động một lát, bị mê hoặc bởi sự tương phản giữa làn da trắng ngần của cô và những tia phản chiếu màu đồng của mái tóc. Anh vừa lau khô người vừa xem xét đồng quần áo phụ nữ vứt lung tung dưới đất: đồ lót của hãng Victoria Secret, một cái váy dài đen cổ khoét sâu mác D&G, một đôi giày hiệu Jimmy Choo có đính pha lê...

Toàn đồ xịn.

Chắc chắn có cái gì đó không ổn: cô gái này quá đẹp, quá sang trọng để anh không hề nhớ đã từng tán tỉnh cô ấy.

Trên ghế bành, Ethan thấy một cái túi nhỏ hàng hiệu được dùng làm ví cầm tay. Không hề ngượng ngùng, anh kiểm tra bên trong ví. Không có thẻ căn cước hay bằng lái xe để có thể giúp anh biết nhân thân của cô gái đang nằm ngủ. Chỉ có kính chống nắng, một hộp phấn, hai tờ một trăm đô la, một chiếc phong bì nhỏ được gấp kín có thể đựng cocain. Anh lo lắng đóng túi lại.

Nhớ cô này là gái gọi thì sao?

Ethan bắt buộc phải dự tính khả năng ấy. Không phải anh nghi ngờ khả năng quyến rũ của mình. Anh biết cách chinh phục phái đẹp, nhưng không phải lúc anh đang say bí tỉ, không phải lúc 4 giờ sáng và không thể không nhớ một ký ức nhỏ nhất nào về chuyện đó.

Cho dù...

Từ khi trở nên nổi tiếng, từ khi xuất hiện trên truyền hình và từ khi sống trên một du thuyền triệu đô, anh không còn phải vất vả để “quyến rũ” nữa. Đó là một trong những điều hay ho mà sự nổi tiếng mang lại, nhưng anh cũng chẳng ảo tưởng gì về chuyện ấy, thậm chí đôi khi nó có cái gì đó hơi buồn.

Dù thế nào, nếu cô này là một ả chuyên nghiệp thì phải trả tiền cô ta. Nhưng “dịch vụ” này giá thế nào đây? Một nghìn đô la? Năm nghìn? Mười nghìn? Quả thực anh hoàn toàn không biết gì cả.

Cuối cùng, anh chọn một giải pháp trung hòa và cho vào phong bì bốn tờ năm trăm đô la.

Anh để phong bì ngay trên bàn nhỏ đầu giường. Chẳng lấy gì làm vẻ vang cho lắm, anh công nhận thế, nhưng chuyện phải vậy thôi. Cuộc sống đã an bài như vậy. Anh những muốn viết thêm vào phong bì cái gì đó nữa, một lời giải thích đàng hoàng chẳng hạn, nhưng anh tự viện cớ không có thời gian để làm chuyện đó. Anh không có thời gian. Vả lại cũng đã vài năm rồi, anh không có thời gian để “giải thích” với đám phụ nữ. Trước kia, đã từng có một người. Một người thực sự khác. Nhưng cách đây đã lâu lắm rồi. Anh xua khuôn mặt người phụ nữ đó ra khỏi tâm trí. Tại sao anh lại nhớ tới cô ấy vào đúng ngày hôm nay cơ chứ, khi mà đời anh đã sang trang mới được bao năm rồi? Anh lại xem giờ và đi lên boong trên, tin chắc rằng mình đã dễ dàng đặt dấu chấm hết cho câu chuyện đáng tiếc này.

* * *

Với chiếc ghế dài bằng da màu kem và cửa kính có thể nhìn toàn cảnh, phòng khách hoàn toàn xứng tầm với các phòng khác trên du thuyền: trang nhã và tràn đầy ánh sáng. Quầy bar bằng gỗ sồi tự nhiên và kính phủ sơn mài sát khu vực bếp được trang bị đồ nhả nhện và tiện dụng.

Ethan với lọ nước hoa nằm vắt vẻo giữa bức ảnh chụp anh với Barack Obama và một bức khác chụp anh với Hillary Clinton trên kệ. Anh xịt lọ nước hoa gợi mùi thuốc lá và mùi da này. Anh thể hiện phần “cường tráng” của mình và chối bỏ xu hướng hiện nay của một số đàn ông cương quyết đòi bằng mọi giá phần nữ tính trong tính cách của họ.

Tất cả chỉ là những trò ngớ ngẩn.

Sáng nay, anh sẽ tham gia một chương trình quan trọng trên kênh truyền hình NBC. Cho nên trông anh phải thật hoàn hảo, đúng với hình ảnh mà anh đã dày công xây dựng nên, một thầy thuốc chuyên điều trị cho con người, đầy lòng trắc ẩn, nghiêm túc khi hành nghề nhưng đáng vẻ bên ngoài rất “ồn”, một kiểu người lai tạp giữa Freud[10], mẹ Teresa[11] và George Clooney[12].

Anh mở tủ treo quần áo để lấy bộ đồ ưa thích: quần Prada bằng vải len và lụa, kèm theo áo sơ mi Oxford và đôi giày Santoni.

Không bao giờ ra khỏi nhà với bộ đồ có giá dưới 4000 đô la.

Đó là nguyên tắc nếu bạn muốn ăn mặc cho ra dáng.

Đứng trước gương, anh cài một khuy áo vest - đó là lời khuyên của Tom Ford[13] để có thể trông gầy đi mười ki lô - và tự tạo dáng vẻ uể oải giả tạo, giống với dáng vẻ của anh năm ngoài khi chụp hình cho tạp chí Vogue chuyên dành cho những người nổi tiếng của New York. Anh bối trong bộ sưu tập đồng hồ đeo tay một chiếc Hamptons và hoàn chỉnh với cái áo măng tô dài khoác ngoài hiệu Burberry.

Từ đáy lòng mình, anh biết rõ tất cả những đồ xa xỉ này hoàn toàn không có ý nghĩa gì, thậm chí còn hơi lỗi bịch. Nhưng chúng ta đang sống ở Manhattan mà! Cần phải chăm sóc kỹ dáng vẻ bên ngoài vì, thời bây giờ, nói cho cùng, tất cả chỉ còn là vẻ bề ngoài mà thôi.

Trong phòng bếp, anh nhấm nháp nửa cái bánh mì trước khi ra boong phía ngoài, tóc anh bị luồng gió mạnh từ vịnh New York thổi rối tung. Anh đeo kính chống nắng, chiếc kính nhẹ và tiện dụng, rồi đứng một lúc để ngắm ngày mới lên.

Bến cảng nhỏ North Cove là một nơi rất nhiều người không biết đến sự tồn tại của nó. Cách Công viên Battery và Ground Zero[14] có hai bước chân, đây là một khu vực nằm lọt thỏm, nhỏ và rất dễ chịu, ngay giữa lòng thành phố. Bao bọc xung quanh là bốn tòa tháp toàn đá hoa cương và kính, khu bờ biển của Trung tâm Tài chính Thế giới nằm đối diện với một Trung tâm mua sắm giải trí sang trọng nổi bật nhờ mái kính ẩn tượng che chắn một khu vườn mùa đông toàn những cây cọ lớn.

Tai đeo Ipod, mặc đồ thể thao thời trang mới nhất, một đám người chạy bộ rèn luyện thân thể vừa kết thúc hành trình, mất hướng về phía đảo Ellis và tượng Nữ thần Tự do. Ethan vừa châm điếu thuốc, kiểu như thách thức họ, vừa xoa hai tay vào nhau cho ấm. Vẻ đứng đưng như không, gió thổi rất mạnh, nhưng anh thích không khí mát mẻ của những ngày đầu thu này. Ngược mắt lên trời, anh thấy một chú ngỗng trời đơn độc đang bay rất thấp. Anh coi đó là một dấu hiệu may mắn.

Ngày hôm nay đã bắt đầu một cách kỳ lạ, đúng như vậy, nhưng lúc này đây, anh đang cảm thấy rất sung sức, sẵn sàng đương đầu với cuộc sống. Hôm nay sẽ là một ngày trọng đại.

- Chào ông Whitaker, người bảo vệ bến cảng chào anh khi anh bước vào trong bãi đỗ xe nhỏ.

Nhưng Ethan không đáp lại. Đứng sững trước chiếc xe hơi của mình - một chiếc Maserati hai chỗ đời mới nhất, một chiếc xe thể thao màu đen xám bạc đáng mê mại gợi cảm - anh tức giận nhận ra mức độ thiệt hại: bộ lưới tản nhiệt bẹp rúm, phần trước xe phía trái phồng lên, một vành xe bị hư hỏng và cửa xe bị xước nặng.

Không thể thế được!

Anh nhớ là đã không xảy ra vụ tai nạn nhỏ nào hết. Lần cuối cùng anh dùng xe hơi, chiếc xe của anh vẫn còn láng coóng với những đường nét hoàn hảo cơ mà.

Anh lại ngây ngấy như sốt mất một lúc. Một chuyện gì đó trầm trọng đã xảy ra đêm qua. Một chuyện gì đó mà anh không tài nào nhớ được.

Không, anh lại lo lắng cả vì chuyện gì như mọi khi rồi. Anh bị say và chắc anh đã va vào lan can. Thế thôi.

Thứ Hai, anh sẽ lái chiếc Maserati đến xưởng và sau đó sẽ nhận lại chiếc xe đẹp như mới. Anh sẽ mất vài ngàn đô la vào chuyện này, nhưng tiền bạc thực sự không phải là vấn đề.

Ethan mở cửa xe, ngồi trước vô lăng và trứ mình trong một cái hộp khiến anh vững lòng, cái hộp được làm bằng gỗ quý và da của Ý với những đường may tinh tế. Thoáng mấy giây, mùi sang trọng dịu nhẹ hình như có khiến anh thấy nhẹ lòng, nhưng cảm giác đó không kéo dài. Anh thấy hối tiếc đã không đánh thức cô gái tóc nâu đỏ ngủ cạnh ă. Nếu suy nghĩ kín kẽ, có lẽ cô là người duy nhất có thể nói với anh những gì đã xảy ra hôm qua.

Ethan do dự một lúc định quay về tàu, nhưng anh từ bỏ ý định đó. Anh có thực sự muốn biết chuyện gì đã xảy ra không? Anh không chắc chắn về điều đó nữa. Chuyện đó thuộc về quá khứ, từ mười lăm năm nay, anh đã học cách không dính dáng vướng víu với quá khứ.

Anh xoay chìa khóa điện và chuẩn bị ra khỏi bãi đỗ xe, bỗng nhiên, một hình ảnh lơ mờ làm đảo lộn tâm trí anh, hình ảnh ấy kéo theo ngay sau đó một ý nghĩ điên loạn. Cô gái với những lọn tóc nâu đỏ...

... nhờ cô ấy đã chết rồi thì sao?

Không, thật phi lý. Tại sao anh lại nghĩ thế? Sáng nay, anh nhớ đã cảm thấy rõ ràng hơi thở nhẹ và ấm của cô ấy. Anh gần như chắc chắn về chuyện này.

Gần như chắc chắn, nhưng không phải là chắc chắn...

Anh co nắm tay lại và đắm xuống vô lăng.

Anh nói vớ vẩn rồi!

Vậy là chứng hoang tưởng bị xâm chiếm anh. Một thói tật đã phát triển trong con người anh cùng với sự thành đạt và tiền bạc. Một thói tật được nuôi dưỡng bởi nỗi sợ sẽ mất chỉ trong chốc lát tất cả những gì anh đã mất mười lăm năm để có được.

Thôi đừng có làm hỏng đời mình với đồng kịch bản vớ vẩn đó đi!

Sự trở lại của lý trí giống như một cú điện giật và Ethan xua đuổi gần như ngay lập tức những ý nghĩ đen tối và trạng thái thần kinh bị kích động của mình.

Lần này, anh thực sự rời khỏi bãi đỗ xe và tăng tốc chóng mặt, cốt để thỏa mãn niềm hứng khởi khi cảm thấy động cơ V8 400 mã lực kêu vù vù.

Hôm nay sẽ là một ngày tốt đẹp.

Anh chắc chắn thế.

Một ngày trọng đại.

Một ngày yên ả.

2. P1:chạy Trón - Chương 02: Người Đàn Ông Vội Vã

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%;

mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:“Times New Roman”,“serif”; mso-bidi-font-family:“Times New Roman”; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

MONTAIGNE[15]

Manhattan

Thứ Bảy ngày 31 tháng Mười

8h 53

The Along the Watchtower[16]

Hợp âm ghi ta của Jimmy Hendrix[17], phát ra rất chuẩn từ hệ thống mười một loa được trang bị trên xe, át đi tiếng động cơ inh tai làm dịu lòng.

Chân để trên sàn xe, Ethan lướt nhanh qua khu buôn bán, rất sôi động trong tuần nhưng lại gần như vắng tanh vào buổi sáng thứ Bảy này trước khi ngược lên về phía khu Midtown.

Cũng chẳng cần gì to tát để anh bình tâm trở lại. Tốc độ, bầu trời trong xanh, những tia nắng mặt trời phản chiếu trên mặt tiền bằng kính của các tòa nhà chọc trời, tất cả góp phần tôn lên vẻ đẹp của New York.

Và Ethan thì mê mẩn New York.

Thành phố nơi ta cảm thấy như ở nhà mình khi ta không thuộc về nơi nào cả.

Sáng nay, tuy nhiên, có chuyện gì đó trục trặc. Đường phố có dáng vẻ giả tạo của một bối cảnh phim, cứ như thể đó không phải là thành phố New York như mọi khi vậy! Anh cau mày, ngó những người đi bộ, những chiếc xe hơi, các tòa nhà, nhưng không phát hiện được sự bất thường.

Bực dọc, anh mân mê núm đài để dò tìm một kênh địa phương:

... sáng nay, hàng nghìn lái xe taxi đã đình công ở Manhattan, cuộc đình công sẽ kéo dài bốn mươi tám tiếng để phản đối dự án của thành phố bắt buộc lái xe phải trang thiết bị định vị toàn cầu GPS và máy thanh toán bằng thẻ...

Đây chính là cái thiếu trong bối cảnh và khiến cho giao thông thông suốt như vậy: taxi! Vắng bóng những phương tiện màu vàng huyền thoại đó, Manhattan khiến người ta có cảm giác như nó đã mất một trong những yếu tố tạo nên bản sắc của mình.

... theo các lái xe, như vậy sẽ ảnh hưởng tới cuộc sống riêng, họ lo ngại rằng những hệ thống như vậy, ngoài giá thành rất cao, sẽ là công cụ giúp các nhà chức trách theo dõi việc đi lại của họ. Theo TCL, cuộc đình công này sẽ được đông đảo hưởng ứng, với sự tham gia của gần 100% số lái xe taxi, và sẽ gây ra những xáo trộn nghiêm trọng. Hiện đã có nhiều hàng dài người xếp hàng chờ tại sân bay Kennedy và Newark cũng như trước cửa nhà ga Pennsylvania...

Ethan liếc đồng hồ trên bảng điều khiển và nhăn nhó: anh có hẹn để ghi hình trực tiếp chương tình buổi sáng nổi tiếng Thứ Bảy ở nước Mỹ. Đây là một chương trình rất nổi tiếng thu hút hơn sáu triệu khán giả truyền hình vào sáng thứ Bảy hàng tuần. Mỗi khi anh tham gia chương trình này, sách và đĩa DVD của anh được bán với số lượng khổng lồ, và danh sách chờ để tham gia các khóa đào tạo do anh hướng dẫn và các hội thảo do anh chủ trì kéo dài thêm nhiều tuần.

Ba năm trước, anh đã trở thành một nhân vật nổi tiếng trên các phương tiện thông tin đại chúng, gần như chỉ hôm trước hôm sau. Dù mọi người thỉnh thoảng gọi anh là “Docteur”, nhưng Ethan không phải là bác sĩ. Anh từng có ý định học Y khoa ở Seattle nhưng sau bốn năm học đại học, anh hiểu ra rằng mình đã mắc sai lầm. Học phí trường Y quá đắt và thời gian học lại quá dài. Hơn nữa, thế giới nhà thương không làm anh quan tâm. Anh không tưởng tượng nổi cảnh mình là bác sĩ đa khoa, suốt ngày chữa trị các chứng sổ mũi hay đau đầu.

Trái lại, cái hấp dẫn anh là tất cả những gì, dù ít hay nhiều, liên quan tới tâm lý. Rất nhanh chóng, anh nhận ra mình có khả năng phỉnh phờ, lừa bịp và có ảnh hưởng tới những người khác. Tại sao lại không dùng khả năng của mình để phục vụ những gì cuốn hút anh thực sự, những ngoắt ngoéo trong tâm lý con người? Nhưng vì anh là người thực dụng và muốn thành công trong cuộc đời nên anh đã tìm kiếm một cơ

hội phù hợp với thời cuộc. Lúc đó, ngôn từ đang bắt đầu nở rộ trong các cuốn sách và trên các phương tiện thông tin đại chúng: phát triển nhân cách, những bài học về hạnh phúc, sống hạnh phúc hơn, đánh giá cao bản thân, sự nảy nở... Anh hiểu rằng trong lĩnh vực đang phát triển mạnh mẽ này có một cơ hội mà anh phải nắm bắt lấy. Nên anh thôi học và mở một phòng liệu pháp tâm lý nhỏ ở rìa Morningside Heights và khu Đông Harlem.

Trong nhiều năm, anh đã chữa trị cho các bệnh nhân bình dân mắc bệnh trầm uất, nghiện ngập, viêm khớp và đau lưng. Khi nhìn lại, anh nhận thấy thời kỳ đó quả là có tính quyết định. Chính nhờ tiếp xúc với khách hàng của khu đó mà anh đã dần dần tự đào tạo bản thân, bằng cách bổ sung những hiểu biết của mình về tâm lý học, tự trau dồi bằng việc đọc sách, tài liệu và thậm chí tham gia nhiều hội thảo do các “thủ lĩnh tinh thần” giả, các huấn luyện viên trường đời, và những ông thầy tinh thần khác cho sự phát triển nhân cách hướng dẫn. Từ những kiến thức cóp nhặt được qua các nguồn khác nhau đó, anh đã xây dựng nên phương pháp riêng của mình dựa trên một loạt các kỹ thuật đã được thử nghiệm hay canh tân hơn: suy nghĩ lạc quan, liệu pháp ứng xử, dùng phương tiện tâm lý chế ngự cảm giác đau đớn, tham gia diễn vai, sân khấu, kịch chữa bệnh tâm thần[18], liệu pháp ánh sáng, châm cứu, giao lưu cảm xúc... Anh là một trong những người đầu tiên ở Manhattan đưa ra phương pháp walk and talk[19], với mục đích giúp các bệnh nhân mở lời trong khi đi dạo qua các lối đi của Công viên Trung tâm. Có hề chi nếu tất cả các phương thuốc này đều không có cơ sở khoa học chắc chắn: nếu một kỹ thuật cho kết quả với một số người thì tại sao lại không sử dụng nó?

Bốn năm trước, cuộc đời anh đã bị xô đẩy một cách rất kỳ lạ. Một buổi tối, vào giờ đóng cửa phòng khám, anh nhìn thấy một nữ khách hàng trông rất bí hiểm đi cùng một cậu bé khoảng 10 tuổi bước vào phòng khám. Dù cô đeo kính râm và dùng khăn vuông lụa che tóc, Ethan vẫn nhận ra ngay cô chính là Loretta Crown, nhà sản xuất và dẫn chương trình talk-show nổi tiếng mang chính tên cô. Làm sao người phụ nữ Mỹ gốc Phi này, người vốn nằm trong số những phụ nữ giàu có nhất và có ảnh hưởng nhất của giới show-biz, lại có thể đặt chân tới phòng khám khiêm tốn của anh trong khu Harlem? Câu trả lời gói gọn trong năm từ: bà giúp việc của cô. Mấy tháng trước đó - chỉ nhờ ba buổi châm cứu - Ethan đã giải thoát cho bà khỏi những cơn đau nửa đầu kinh niên, anh làm tốt đến nỗi bà đem kể với tất cả những người xung quanh mình, đưa thông tin đến cả tai bà chủ.

Thực ra, Loretta đưa con đến khám bệnh, cậu bé bị sậu não vì chứng loạn thần kinh do chấn thương tâm thần từ khi bố cậu đột ngột qua đời cách đây hai năm trong hoàn cảnh vô cùng bi thảm. Trong một chuyến dạo chơi bằng thuyền, bố cậu đã nhượng bộ trước lời khẩn cầu của đứa con trai vốn mơ ước được giữ bánh lái vài phút. Ông đã tranh thủ lúc đó để điều chỉnh mặt buồm theo gió. Bị mất thăng bằng do một cơn gió, ông bố đột ngột rơi xuống biển, và cậu bé, do không biết làm gì để dừng chiếc buồm lại, đã lao mình xuống dòng nước giá lạnh của Đại Tây Dương. Một giờ sau, lực lượng cứu hộ chỉ vớt được một người còn sống sót.

Sau vụ tai nạn khủng khiếp đó, cậu bé đã trải qua một cuộc khủng hoảng tinh thần với mặc cảm là người có lỗi, liên tiếp gồm những giai đoạn hoảng sợ, những cơn ác mộng và những hồi tưởng lan tràn lại nhấn chìm cậu vào thảm kịch. Khi Ethan gặp cậu bé, cậu bị mất ngủ và tăng động, không có khả năng tập trung, và không đặt chân tới lớp từ nhiều tháng nay.

Loretta Crown đã đưa con trai tới gặp các chuyên gia tâm lý nổi tiếng nhất của bờ biển phía Tây, nhưng tất cả các loại thuốc chống trầm cảm, các loại thuốc chặn một số thụ cảm của hệ thần kinh giao cảm lẫn liệu pháp thôi miên đều không thể giúp cậu thoát khỏi trạng thái rối loạn của mình.

Ethan đã gặp may và anh có trực giác rất tốt. Chỉ vài buổi tập động tác mắt[20] do anh hướng dẫn đã giúp cậu bé “sống lại” giai đoạn chấn thương kinh hoàng đó bằng cách sắp xếp lại ký ức của cậu để giúp não cậu “tiêu hóa” bi kịch mà cậu đã trải qua.

Khi con trai đã qua được nguy hiểm, Loretta Crown cảm thấy cô chịu ơn lớn của Ethan. Cô đã khuyến khích anh viết một cuốn sách về kinh nghiệm điều trị của mình và sau đó đã mời anh xuất hiện trong chương trình của cô như một khách mời tại trường quay. Xuất hiện trên truyền hình từ gần hai mươi năm nay, nữ hoàng của chương trình talk-show đã trở thành một biểu tượng thực sự. Loretta có ảnh hưởng tới khán giả của hơn một trăm năm mươi kênh truyền hình địa phương thuộc nghiệp đoàn. Những ngày cao điểm, lượng khán giả xem chương trình của cô vượt quá mười lăm triệu người, trong đó 80% là phụ nữ. Giống như Larry King[21], Loretta là một hình ảnh văn hóa đại chúng và cô có ảnh hưởng rất lớn đối với nhiều triệu khán

giả nữ của mình. Sau khi cô giới thiệu cuốn sách của Ethan trên truyền hình, tác phẩm của anh bán chạy như tôm tươi. Chàng bác sĩ trẻ sau đó được nhắc tới trong rất nhiều bài báo, và nhờ vậy, anh lại được mời tham gia các chương trình truyền hình và phát thanh khác. Tóm lại, chỉ trong vòng chưa đến sáu tháng, anh đã trở thành vị khách mời không thể thiếu được của các chương trình truyền hình ngay khi các chương trình này đề cập tới một vấn đề có liên quan tâm lý.

Ethan đã tóm ngay lấy quả bóng đang đà nảy và hiện anh đang lãnh đạo một công ty nhỏ. Anh phát tán “những lời giáo huấn” của mình dưới hình thức các cuốn sách, các hội nghị, các khóa đào tạo giá cắt cổ, trong trang web, đĩa DVD, audiobook, các quyển lịch thiền, các đĩa CD thư giãn. Mới đây, nhiều trường đại học thậm chí đã đề nghị anh đảm trách các “bài giảng hạnh phúc”, môn học hiện đang rất thịnh hành trong nhiều trường đại học, kể từ khi nhà tâm lý trẻ tuổi Tal Ben Shakar[22] phát triển chủ đề này trên các giảng đường Harvard.

Trên truyền hình, Ethan tạo được lòng tin. Anh có một cái đầu tốt, tự tin vững vàng nhưng không kiêu căng trịnh thượng. Anh không bao giờ đặt mình vào vị trí thủ lĩnh tinh thần, điều đó càng khiến anh trở nên đáng tin cậy hơn. Bài diễn thuyết của anh được chỉnh sửa, mang nhiều ý nghĩa tốt đẹp, rất thích hợp với thời đại của chúng ta, thời đại bị sự nghi ngờ chiếm lĩnh hoàn toàn. Anh khuyến khích mọi người tự chữa trị, không cần dùng đến phương pháp phân tâm học nặng nề, cũng chẳng cần đến các loại thuốc chống trầm cảm - dù rằng chính anh bị phụ thuộc vào thuốc Prozac. Anh ca ngợi cách sống giản dị và tách lìa khỏi những nhu cầu vật chất - dù rằng chính anh sống trong xa hoa và phô trương -, anh đề cao giá trị gia đình, tình bạn, các mối quan hệ xã hội - dù rằng chính anh đang sống như một kẻ cô độc...

Hãy làm những gì tôi nói...

* * *

Ethan cài số lùi trước khi đến khu Broadway. Mặc dù đã muộn giờ, anh vẫn muốn vòng qua khu Quảng trường Thời đại: món nợ cuối cùng phải thanh toán với quá khứ. Vì đã mười lăm năm rồi, tròn đúng mười lăm năm, vào đúng tối thu này cách đây mười lăm năm, anh đã rời bỏ cuộc sống cũ của mình với mong ước trở thành một người khác.

Anh dừng lại trước khách sạn Marriott, giao chìa khóa xe cho người sắp xếp xe của khách sạn, nhưng thay vì bước vào khách sạn, anh bước qua đại lộ.

Khu Quảng trường Thời đại gần như vắng tanh vắng ngắt. Ở giữa phố, một nhóm người Nhật chuyển choáng đang đùa cợt bằng cách vừa chụp ảnh nhau vừa hét văng những từ “YATTA” nhại lại xê ri phim truyền hình ưa thích của họ.

Ethan châm một điếu thuốc. Máy bán báo vẫn ở nguyên vị trí này, theo như trí nhớ của anh. Anh cho tiền vào máy và lấy tờ Thời báo New York của ngày hôm nay. Anh gỡ tờ báo để lấy ra tập Văn hóa & Nghệ thuật nơi ảnh anh choán hết cả trang nhất dưới tiêu đề:

Vị bác sĩ tâm lý quyền rũ nước Mỹ

Lúc đầu bài viết được dự định đăng vào tuần sau, nhưng nhờ các mối quan hệ của mình, Ethan đã khiến bài báo được đăng sớm hơn, để đánh dấu ngày kỷ niệm kỷ cục chỉ có mình anh biết này. Anh đọc lướt qua bài báo: bài báo chỉ tán dương tung hô anh và vang lên như sự tôn phong.

Anh nắm tay lại và đâm vào hộp điện thoại công cộng bằng kim loại. Vậy đó, anh đã thành công! Anh đã giữ lời hứa của mình: trong vòng mười lăm năm, xuất hiện trên trang nhất của tờ Thời báo New York! Anh đã đạt tới đỉnh vinh quang với thời điểm xuất phát là con số không tròn trĩnh, và như mọi người ở đây vẫn thường nói:

Những gì bạn đã làm được ở New York, bạn đều có thể làm lại được ở bất cứ đâu...

Bên kia đường, hai người công nhân đang thay một tấm kính trong tủ kính của cửa hàng Virgin Megastore. Khi nhìn ngấm họ, Ethan thấy lại hình ảnh của chính mình mười lăm năm trước, khi anh làm việc tại các công trường với Jimmy. Có lẽ đây là lần đầu tiên, anh thực sự đo tính con đường đã đi. Anh đã đi qua chính con phố này mười lăm năm trước. Mười lăm mét để sang bên kia đường, mười lăm năm để đi tới vinh quang. Trong đầu anh, những kỷ niệm đang ủa về, nhưng anh gạt chúng đi.

Chắc chắn để đạt được như hôm nay, anh đã hy sinh tất cả và cô lập bản thân, nhưng cũng đáng công.

Khi ngắm nhìn dòng xe đang xuôi về phương Nam, anh cảm thấy nỗi u sầu đang dâng lên cực điểm. Không có ai để chia sẻ thành công này không phải là điều kỳ quặc sao?

Trong một giây, một hình ảnh lướt qua tâm trí anh: đôi mắt màu lục của Céline đang nhìn ngắm anh. Cô chớp mi và hình ảnh biến mất. Tim anh bỗng đập nhanh thành thịch và tiếp đó là một cảm giác bồn chồn lo lắng xâm chiếm lấy toàn thân Ethan.

Không, bình tâm lại đi! Cuộc đời tươi đẹp lắm. Mày có tất cả những gì mày muốn. Và mày biết rất rõ là chúng ta luôn luôn đơn độc. Trong những thời điểm thực sự khó khăn suy sụp của cuộc sinh tồn, chúng ta rất đơn độc. Chúng ta đơn độc khi tình yêu ra đi, đơn độc khi các tay cớm ập đến vào một buổi sớm mai, đơn độc đối diện với bác sĩ nghe họ thông báo chúng ta bị mắc bệnh ung thư, đơn độc khi chúng ta mệt mỏi...

Anh cố gắng xua tan cơn ưu tư phiền muộn này. Để tránh tâm trạng u buồn thường xảy đến sau những thành công lớn, bằng mọi giá anh phải đề ra một thử thách khác trong những năm tới. Anh suy nghĩ một lát: có thể là chính trị... Người ta đã xun xoe mời mọc anh tham gia ê kíp lãnh đạo của thành phố. Nếu chịu khó đầu tư, anh cảm thấy mình có khả năng trở thành thị trưởng của New York. Không phải ngay cuộc bầu cử sắp tới, mà là cuộc bầu cử sau đó, nghĩa là tám năm nữa.

Anh đang suy nghĩ về chuyện đó thì chiếc điện thoại BlackBerry rung trong túi. Nhà sản xuất chương trình của kênh NBC lo lắng vì anh đến muộn.

* * *

Ethan đi bộ qua vài khối nhà để đến Trung Tâm Rockefeller. Đi dọc Đại lộ 5, anh đổi hướng chỗ giữa Đường 49 và 50 và cứ đi dọc theo channel gardens, lối đi đầy hoa dẫn tới Tower Plaza. Gió mạnh khiến các lá cờ tung phấp phất và làm biến đổi hình dạng các tia nước vốn đối xứng tuyệt vời. Trường hợp ngoại lệ, chương trình sáng nay không ghi hình ở các trường quay của GE Building, mà ở ngoài trời và trước đồng đảo công chúng, giữa khoảng sân rộng nổi tiếng, cách sân trượt băng có hai bước chân, dưới bức tượng Prométhée[23] bằng đồng sáng choang.

Ethan chỉ kịp chạy qua phòng trang điểm trước khi được ngôi sao của bản tin sáng Madeline Devine tiếp đón trong trường quay. Cuộc phỏng vấn anh kéo dài năm phút, nằm giữa một bài hát trực tiếp của James Blunt[24] và một cuộc điều tra lại về sự mất tích bí ẩn của Alyson Harrison, cô gái quỷ quái sắp thừa hưởng một gia tài kếch sù rất nổi tiếng về cách sống phóng túng của mình.

Hết đoạn cắt quảng cáo. Ba mươi giây sau, xuất hiện trên sóng. Cứng đờ trong bộ âu phục màu dịu và tươi nhả, Madeline Devine đọc lại lần cuối cùng các phiếu ghi chép. Cô có khuôn mặt búp bê, hàm răng trắng như sứ và mái tóc vàng được búi gọn gàng. Một nhân viên chuyên trang điểm tại trường quay đã chỉnh trang xong làn da mặt cô và bây giờ, một phát thanh viên lịch sự, trang nhã đang cất tiếng:

- Vị khách mời lần này của chúng ta đã đặt trí tuệ xúc cảm và sự yêu quý bản thân vào trọng tâm bài diễn thuyết của mình. Lời khuyên của anh giúp chúng ta vượt qua được những giai đoạn khó khăn và nhìn nhận cuộc sống ở khía cạnh tốt đẹp. Những cuốn sách của anh đứng đầu trong danh sách các sách bán chạy nhất và hứa hẹn tiết lộ cho chúng ta thấy những phương tiện không ngờ trong nhân cách của chúng ta. Thừa quý vị, tôi xin đề nghị quý vị nhiệt liệt chào mừng Ethan Whitaker!

Ethan ngồi vào ghế của mình trong tiếng vỗ tay không ngớt. Không hề dễ dàng khi xuất hiện sau James Blunt, nhưng anh sẽ thể hiện tiết mục hấp dẫn thường khi của mình.

Ê kíp thực hiện chương trình Thứ Bảy của nước Mỹ muốn trường quay phải thật ấm cúng, họ để các tách cà phê bốc khói trước mặt từng vị khách mời và một giỏ to các loại bánh và hoa quả, tạo cảm giác như một bữa ăn sáng giữa những người bạn. Madeline Devine bắt đầu cuộc nói chuyện với một phong thái giao hữu. Phát vào một giờ rất đông khán giả nên chương trình phải đồng thuận ăn ý và Ethan biết rằng anh sẽ không phải lo sợ những câu hỏi bất ngờ. Điều cốt yếu là phải có vẻ đủ sức thuyết phục và phải mỉm cười. Anh thả lỏng toàn thân và bớt phần cảnh giác, chuẩn bị bắt đầu bài diễn văn quen thuộc đã được chỉnh sửa tối ưu.

Nữ phát thanh viên: Trong các cuốn sách của mình và tại các hội nghị, anh thường nhấn mạnh sự cần thiết phải chọn một thái độ tích cực đối với cuộc sống...

Ethan: Đúng thế. Tất cả chúng ta đều nên xua đuổi những ý nghĩ tiêu cực của mình, đều nên nhìn nhận cái cốc đầy một nửa hơn là vơi một nửa. Để đạt được như vậy, chúng ta phải loại bỏ những định kiến mà chúng ta có về bản thân và vốn ngăn trở chúng ta tiến bộ. Hãy loại bỏ sự nghi ngờ khỏi tâm trí chúng ta! Không nên nghĩ tôi mong mỗi nữa, hãy nghĩ là tôi muốn! Không nên nghĩ tôi nghĩ là tôi có thể nữa, hãy nghĩ là tôi có thể!

Cứ lúc nào cũng lặp đi lặp lại những câu như vậy, Ethan có cảm giác mình chỉ là một thằng người máy tầm thường.

Nữ phát thanh viên: Không được lẫn lộn giữa niềm vui và hạnh phúc, có đúng thế không ạ?

Ethan: Đúng thế: tìm kiếm niềm vui đơn giản không dẫn đến hạnh phúc bền lâu. Hạnh phúc thực sự được xây dựng khi chúng ta quan tâm đến người khác, khi chúng ta đầu tư vào một mối quan hệ lâu dài, khi chúng ta dành thân trong tình bạn và tình yêu, khi tham gia các hoạt động tình nguyện từ thiện... Chủ nghĩa cá nhân là một ảo tưởng. Chính khi góp phần xây dựng hạnh phúc của người khác mà chúng ta sẽ có cơ hội đạt được hạnh phúc của bản thân mình.

Biết bao câu nói hoa mỹ đẹp đẽ mà anh không bao giờ áp dụng cho chính bản thân mình! Ồ, quả đúng là dễ dàng khi chơi trò ông giáo và tuôn ra những lời vàng ý ngọc, nhưng ứng dụng chúng vào trong cuộc sống riêng của mình lại là việc khác...

Ethan: Chúng ta sống trong một xã hội càng ngày càng giàu hơn, nhưng hoàn toàn không có nghĩa là hạnh phúc hơn.

Nữ phát thanh viên: Điều gì khiến anh nói như vậy?

Ethan: Madeline à, đất nước chúng ta tiêu thụ ba phần tư lượng thuốc chống trầm cảm được sản xuất trên thế giới đấy.

Nữ phát thanh viên: Làm thế nào để ra khỏi vòng xoáy tròn ốc đó?

Ethan: Bằng cách tạo cho cuộc sống thường nhật của chúng ta nhiều ý nghĩa hơn.

Nữ phát thanh viên: Nghĩa là sao ạ?

Ethan: Madeline à, cô chưa bao giờ có cảm giác cuộc sống riêng đang vượt khỏi mình ư? Cô chưa bao giờ có cảm giác đang sống trong một thế giới phé phẩm ư? Một thế giới mà trong đó những khao khát của chúng ta là do quảng cáo tạo thành, một thế giới mà trong đó sự tiêu dùng của chúng ta phụ thuộc vào ánh mắt của người hàng xóm và cách suy nghĩ của chúng ta thì phụ thuộc vào những gì chúng ta thấy trên truyền hình...

Càng ngày càng thường xuyên hơn, anh cảm thấy một dạng mệt mỏi chán nản khi tham gia vở xiếc truyền thông này, nhưng liệu anh có thể làm khác được không vào thời kỳ phải xuất đầu lộ diện và cạnh tranh?

Nữ phát thanh viên: Có một bí quyết nào để hạnh phúc không?

Ethan: Chúng ta phải dám thay đổi, dám trở thành chủ nhân cuộc sống của chính mình, dám chấp nhận rủi ro đi khám phá chính bản thân mình.

Nữ phát thanh viên: Liệu tất cả chúng ta đều có khả năng đi tới hạnh phúc không?

Ethan: Tôi nghĩ là số phận không tồn tại. Tôi nghĩ là chúng ta phải chịu trách nhiệm hoàn toàn về những gì xảy đến với chúng ta, nhưng tôi cũng nghĩ là mỗi cá nhân đều mang trong mình khả năng tự nhiên đi tới hạnh phúc mà chúng ta nên vun trồng.

Ethan nheo mắt nhiều lần và giấu một cái ngáp, di chứng của một đêm đầy biến động. Anh cần phải tập trung hơn nữa. Anh vẫn e ngại những chương trình trực tiếp vì một lỗi nhỏ trong khi nói cũng có thể rất nguy hại. Nếu buổi trao đổi trên truyền hình thành công có thể giúp bạn tiến xa thì một chương trình bị hỏng có thể phá hỏng sự nghiệp của bạn. Anh suy nghĩ, cân nhắc lo sợ mất vài giây. Chuyện gì sẽ xảy đến nếu anh buột miệng nói ra một câu tai hại về các dân tộc thiểu số, về phụ nữ, tôn giáo, giới tính? Chuyện gì

sẽ xảy đến nếu chẳng hạn anh buột miệng: Cô biết không, Madeline, tối qua, tôi đã quan hệ phòng the với một cô gái gọi và tôi đã xin đến mức đâm nát cả cái xe của mình khi về nhà... Trong một hai hai ngày, cảnh đó sẽ giữ vị trí đầu bảng trên Youtube và Dailymotions[25], nó sẽ phá hủy hoàn toàn uy tín bác sĩ điều trị tâm lý của anh, ném trả anh lại về mốc giới của sự vô danh tiểu tốt và nghèo khổ. Anh cố gắng tập trung, liếc mắt về phía kỹ thuật viên phụ trách hình ảnh - cái áo sơ mi màu xanh dương anh mặc rất hợp, làn da tự râm nắng của anh khiến mọi người nghĩ anh mới đi nghỉ hè về - và cất tiếng đỉnh đạc để bày tỏ với niềm tin chắc chắn:

Ethan: Chúng ta phải học cách sống trong hiện tại. Khi quá sẫm soi quá khứ, chúng ta sẽ chỉ ôm lấy những nỗi ân hận và tiếc nuối. Nếu quá hy vọng vào tương lai, chúng ta sẽ tự ru ngủ bằng những ảo tưởng. Cuộc sống duy nhất thực sự có giá trị chính là cuộc sống vào thời điểm hiện tại.

Nữ phát thanh viên: Lời khuyên cuối cùng cho khán giả xem truyền hình của chúng ta là gì ạ?

Ethan: Quý vị hãy khấn trương sống, khấn trương yêu, vì quý vị không bao giờ biết mình còn bao nhiêu thời gian cả. Chúng ta lúc nào cũng nghĩ còn thời gian, nhưng không phải như vậy. Một ngày nào đó, chúng ta sẽ ý thức được rằng mình đã vượt qua điểm đoạn hồi, nhưng lúc đó đã quá muộn rồi.

Nữ phát thanh viên: Điểm đoạn hồi?

Ethan: Đó là thời điểm người ta nhận ra rằng mình không thể quay ngược lại phía sau được nữa. Thời điểm người ta nhận ra rằng mình đã để vượt mất cơ hội...

* * *

Ethan để người ta tẩy trang cho anh trong phòng thay đồ. Anh rất hài lòng về bài nói chuyện của mình: khái niệm mà anh đã tìm ra vào cuối buổi phỏng vấn - điểm đoạn hồi-, đó là một ý kiến rất hay mà có lẽ anh sẽ phát triển trong các buổi hội thảo của mình hoặc trong một cuốn sách.

Madeline Devine ra gặp anh để chúc mừng. Cô cần vài hình ảnh của Ethan “ngoài hiện trường” để đưa lên trang web trực tuyến của chương trình.

- Lý tưởng nhất là có thể quay phim ngay tại phòng khám của anh, nếu anh không thấy phiền.

Ethan hơi bực, nhưng không để lộ ra điều gì. Sáng nay, anh không hề muốn có một kẻ rình mò dò xét làm vướng cẳng.

- Frank có thể đi theo ngay bây giờ, Madeline đề nghị bằng cách chỉ định luôn một trong số các quay phim. Một giờ nữa sẽ đưa lên mạng.

Ethan do dự trong tích tắc. Người ta không nói “không” với Madeline Devine, người ta không nói “không” với NBC. Đó là trò chơi kinh doanh, và như Warhol[26] đã từng suy nghĩ, kinh doanh tốt chính là nghệ thuật hay nhất. Nhưng mặt khác, anh lại không định tới văn phòng sáng nay. Hình ảnh cô gái tóc hung - bí ẩn và có vẻ đe dọa - lúc nào cũng luẩn quẩn trong tâm trí anh và anh chỉ có một ước muốn duy nhất: quay lại con tàu để chắc chắn rằng cô ấy không còn ở trên giường anh nữa.

- Thế nào, anh Ethan, anh đồng ý chứ?

“Không, Madeline, sáng nay không được”, anh đã định trả lời cô. Nhưng thay vì nói thế, anh lại nghe thấy mình nói:

- Chắc chắn rồi, cô bảo Frank đi theo tôi nhé.

3. P1:chạy Trốn - Chương 03:bí Ẩn Whitaker

Manhattan

Thứ Bảy ngày 31 tháng Mười

10h35

Tọa lạc bề thế bên bờ sông East River, tòa nhà chọc trời theo phong cách Art dé co ở số 120 phố Wall chiếm trọn vẹn cả một khối của một trong những tuyến đường nổi tiếng nhất thế giới. Hình dáng tòa nhà trông không thanh thoát bằng tòa nhà bên cạnh, ContinentalCenter được xây theo phong cách hậu hiện đại với những hình bát giác xếp nếp bằng kính, nhưng vóc dáng không phải là tất cả. Cần xem xét cả tính cách, sự duyên dáng, sự hiện diện nữa. Nếu xét theo những tiêu chí này, tòa nhà số 120 phố Wall hấp dẫn hơn với mặt tiền bằng đá vôi trắng đặc biệt, các góc nổi bật và những đường nét được vẽ rất đẹp.

Ethan đi qua sảnh tòa nhà nhanh như một mũi tên, sau anh là chàng quay phim phải rất vất vả để theo sát anh trong mê cung đá cẩm thạch hồng, đá hoa cương đỏ và niken phủ crôm này. Trước khi lao vào trong cầu thang máy, anh kích hoạt tai nghe và gọi cho Lyzee, cô trợ lý của mình. Một “cuộc trao đổi” kéo dài nhiều nhất là hai giây, chỉ đủ thời gian để Ethan thông báo:

- Một phút nữa, tôi sẽ có mặt.

* * *

Ở tầng 30, Lyzee vừa gác máy vừa tự hỏi sáng nay trạng thái tinh thần ông chủ sẽ thế nào đây. Thời gian gần đây, cô thấy anh càng ngày càng hay cáu kỉnh hơn, không hứng thú, mệt mỏi chán nản về tất cả mọi chuyện. Cô đã theo Ethan trong suốt quá trình thăng tiến của anh, từ khi anh mở phòng khám nhỏ ở khu Harlem đến tận bây giờ, khi anh đóng đô tại tòa nhà sang trọng này của phố Wall. Lần đầu tiên khi họ gặp nhau, chín năm về trước, lúc đó, Lyzee đang thất nghiệp, trông cô to béo, xấu xí, không hề có trình độ chuyên môn cũng chẳng hề yêu quý đánh giá cao gì bản thân.

Để được nhận phiếu lương thực, văn phòng trợ giúp xã hội buộc cô phải làm công việc dọn dẹp trong vài giờ tại các doanh nghiệp có nhu cầu nằm trong khu này. Bằng cách đó cô đã đặt chân tới phòng khám của Ethan, nhưng lúc ấy anh cần một cô thư ký hơn là một cô chuyên dọn dẹp. Cô đã hòa nhập tốt đến mức Ethan quyết định tuyển dụng cô làm cả ngày. Khi bác sĩ điều trị trở nên nổi tiếng, anh nhanh chóng quyết định bán phòng khám của mình để chuyển tới một văn phòng sang trọng và tiện nghi nằm trong một khu phố danh tiếng. Lúc đó, Lyzee không hề nuôi một ảo tưởng nào về cơ hội được tiếp tục làm việc cho anh. Cô biết tham vọng của Ethan và không giây phút nào nghi ngờ chuyện chàng bác sĩ tâm lý trẻ tuổi sẽ tuyển dụng một nữ trợ lý tương xứng với địa vị xã hội của khách hàng mới của anh. Một cô Da Trắng xinh đẹp với đôi mắt sáng màu, dáng dong dỏng, thon thả, đối nhân xử thế tốt, tính khí ôn hòa, bình thản. Tất cả những gì cô không có, tất cả những gì cô không thể. Nhưng trái với mọi mong đợi, Ethan đã đề nghị cô tiếp tục chuyển phiêu lưu với anh. Xúc động trước sự tin tưởng đó, nhưng cô thấy mình bắt buộc phải nói lời từ chối:

- Rất tiếc, nhưng tôi không biết làm đâu.

- Làm gì cơ?

- Tôi không đủ tư cách để đón tiếp những khách hàng mới của anh. Tôi nghĩ là tôi sẽ không ở vị trí đó. Tôi nghĩ là tôi không đủ trình độ.

Anh đã lắc đầu, chối bỏ những lập luận này bằng động tác phẩy tay, và cuộc trao đổi kết thúc.

Đó thực sự là điều cô thích ở con người anh: anh biết cách động viên mọi người. Đó chính là năng khiếu lớn của anh, lý do thực sự giải thích cho thành công của anh. Đó là điều mà chính bản thân anh không phải lúc nào cũng ý thức được. Đó là điều vượt quá tầm kiểm soát của anh. Chỉ bằng một lời nói, một ánh mắt, anh có khả năng giúp bệnh nhân của mình lấy lại được lòng tin vào chính bản thân họ.

Để xứng “tâm”, trước hết cô đã giảm 20 kilô, làm lại mũi, cắt tóc, thay quần jean và áo nỉ đủ hình dạng bằng những bộ âu phục đồng màu của Hãng thời trang Dona Karan.

Giờ cô thường đến tiệm làm đầu mà diễn viên Jennifer Connelly đến, cô có thể khách hàng tại thẩm mỹ viện của diễn viên Sarah Jessica Parker và từ mấy tuần nay, cô bắt đầu tiêm thuốc chống nếp nhăn Botox dù rằng trước đó, cô đã thề sẽ không bao giờ chịu đựng những thử thách như vậy.

Giờ, mỗi lần khi đứng trước gương, cô có cảm giác như mình đang sống trong cơ thể của một người khác. Thật lạ thường, nhẹ nhàng, không thể giải nghĩa được. Đôi khi, cô thấy hình như ngay cả làn da cô cũng trở nên sáng hơn.

Nhìn bề ngoài, tất cả mọi chuyện trong cuộc sống của cô đều trở nên đơn giản hơn. Lương và tiền thưởng mà Ethan trả cho cô giúp cô có thể gửi hai đứa con vào học tại một trường tốt hơn và mẹ cô vào một nhà dưỡng lão thực sự. Tuy nhiên, cô vẫn buồn bã nhớ lại những năm tháng đẹp đẽ mà họ đã cùng trải qua ở khu Harlem, khi họ chăm sóc chữa trị cho những bệnh nhân bình dân và chủ yếu là người da đen. Ở đó hay xảy ra bạo lực, hay cảm thấy nản lòng và tạm bợ, nhưng ít ra ở đó thật náo nhiệt, ở đó có cuộc sống. Bây giờ, tiền vào như nước và cô được tận hưởng rất nhiều thứ từ số tiền đó, nhưng ở đây, tất cả đều quá rộng, quá sạch, quá yên tĩnh, quá trơn nhẵn. Các bệnh nhân trước kia giờ bị thay thế bởi số khách hàng ít ỏi được chọn lựa rất cẩn thận: lãnh đạo các doanh nghiệp, các vận động viên chuyên nghiệp, các chính trị gia, những nhân vật nổi tiếng trong giới truyền thông. Ở đây không phải là “cuộc sống thực sự”.

Ethan nghĩ gì về tất cả chuyện đó? Thực ra, cô không biết. Ngày nào cô cũng gặp anh, nhưng anh giữ kín bí mật của mình. Thực sự cô biết gì về anh? Không nhiều nhận gì. Họ duy trì một mối quan hệ kỳ lạ. Nói đúng ra họ không phải là bạn bè, nhưng họ ngấm ngấm biết rằng họ có thể trông cậy vào nhau. Lyzee có được tất cả mọi thứ là nhờ anh và cô có thể làm rất nhiều chuyện vì anh. Thậm chí cô đã làm một danh sách: nói dối trước tòa dù đã tuyên thệ chỉ nói sự thật, nhận lỗi thay anh, giúp anh giấu một cái xác vào lúc nửa đêm...

Nhưng dạo gần đây, cô cảm thấy trong con người ông chủ có một sự suy sụp đôi khi rất gần với sự tự hủy hoại. Nhiều buổi sớm mai, cô thấy anh ngủ trên trường kỷ ở văn phòng, gần chiếc bàn thấp bằng kính còn vương vãi dấu vết của rượu và cocaine. Điều đó khiến cô lo sợ, vì ông chủ của cô đến giờ vẫn là người sống điều độ. Chuyện gì xảy ra với ông chủ? Sáng nay, cô đã thấy ông chủ trên truyền hình. Sau khi chương trình kết thúc, điện thoại không ngừng đổ chuông và cô đã đặt lịch hẹn khám nhiều hơn mức bình thường. Địa chỉ Internet của phòng khám chuyên để đăng ký tham gia hội thảo sắp bị bão hòa, trong khi trên trang amazon, cuốn sách mới nhất của Ethan đang theo sát tác giả Stephen King và John Grisham trong cuộc chạy đua số lượng sách bán nhiều nhất.

Lyzee thấy buổi nói chuyện của ông chủ nói chung là bình thường, trừ đoạn phỏng vấn cuối khi ông nói có sức thuyết phục hơn. Khái niệm mà anh vừa đề cập tới - điểm đoạn hồi-, cô chắc chắn đó sẽ là tựa cuốn sách tiếp theo hoặc bài nói chuyện sắp tới của anh.

Tuy nhiên, đằng sau năng lực và uy tín lớn của ông chủ mình, cô đã đoán được sự mệt mỏi và chán nản nơi anh. Anh luôn luôn ở trong tình trạng phải kiểm soát bản thân: kiểm soát hình ảnh và lời nói của mình, và tổng tình trạng phải dự đoán trước một bước lỗi nhịp có thể xảy ra. Những ngày gần đây, cô cảm thấy anh như sắp vỡ vụn, như bị lật nhào. Nhưng lật nhào xuống đâu? Đâu là chìa khóa để có thể hiểu được người đàn ông này? Cô cảm thấy anh đang đến cuối một chu kỳ của đời người và cô những muốn giúp anh vượt qua sự căng thẳng và nỗi âu lo mà anh vẫn che giấu đằng sau những hoạt động cấp tập và một nụ cười bên ngoài. Có lẽ cô nên có một cuộc trao đổi thẳng thắn với anh, nhưng lúc này đây, cô chưa đủ dũng cảm. Dù sao đi chăng nữa thì sáng nay cũng không được, vì Ethan sẽ có một vấn đề khác phải giải quyết.

Lúc này, khi Lyzee tới văn phòng, một cô gái còn rất trẻ đã đứng đợi trước cửa phòng khám. Làm thế nào mà cô bé có thể qua mặt được những người gác cổng luôn cảnh giác cao độ của tòa nhà? Bí ẩn. Nhưng cô bé đang ở đây, ngồi dựa vào tường, bàn tay co rúm đang giữ bài báo của tờ Thời báo New York viết về Ethan.

- Cháu muốn gặp chú Ethan Whitaker, cô bé thông báo với một giọng khiêu khích.

Để xoa dịu tình hình, Lyzee đã giải thích với cô bé bằng một giọng ôn tồn nhẹ nhàng rằng cần phải đặt hẹn.

- Nhưng vì cháu ở tuổi vị thành niên nên bố mẹ cháu phải làm việc đó thay cháu.

- Cháu muốn gặp chú ấy ngày hôm nay, cô bé đáp lại.

- Chuyện đó không thể được.

- Cháu sẽ đợi chú ấy.

Lyzee đã bật điện thoại di động để gọi lực lượng an ninh, nhưng rồi cô lại đổi ý. Giải quyết các vấn đề bằng vũ lực thì quá đơn giản nhưng làm thế thì lại rất thiếu tình người. Thế nên cô đã chấp thuận cho cô bé ngồi chờ trong phòng đợi dầu biết rõ rằng Ethan sẽ không hài lòng.

* * *

- Thế nào, lúc này trông tôi thế nào? Ethan hỏi Lyzee trong khi anh chàng quay phim chỉnh máy.
- Rất tốt, vẫn như mọi khi, cô vừa trả lời vừa đưa cho ông chủ tách cà phê. Nhưng anh hơi mệt, phải không?
- Nhìn thấy rõ đến thế cơ à?
- Không đâu, xin anh đừng lo.

Cô đặt trước mặt anh đồng thư từ mà cô vừa chọn lọc xong cũng như những tờ báo buổi sáng, trước khi nhận xét:

- Dù thế nào, khái niệm điểm đoạn hồi cũng được đánh giá cao đấy.
- Thế thì càng tốt. Tôi cũng thấy thế. Còn bài báo thế nào?
- Thực sự là ca tụng hết lời. Hơn nữa, bức ảnh rất đẹp: trông anh như là Clooney ấy.

Không phải như thế, nhưng cô biết câu nói đó sẽ khiến ông chủ hài lòng.

- Chúng ta đã có kết quả chưa?
- Tôi đã chuyển cho anh những số liệu mới nhất rồi đấy: anh sẽ ngạc nhiên một cách dễ chịu.

Rất hài lòng, Ethan ngồi vào bàn làm việc và bật máy tính MacBook màu bạc của anh để đồng bộ hóa các dữ liệu trong chiếc điện thoại di động BlackBerry. Lyzee mời anh chàng quay phim Steve một tách cà phê, anh chàng đang đứng bên cửa sổ ngắm thành phố, sững sờ ngây ngất trước khung cảnh nhìn thấy.

Rồi cô nghiêng người về phía Ethan và thì thào:

- Anh cần giải quyết một việc ạ.
- Cô ra dấu bảo anh đi theo cô ra hành lang.
- Có chuyện gì thế?
 - Có một người trong phòng đợi.
 - Chúng ta đã nói rõ là không có hẹn vào ngày hôm nay cơ mà.
 - Tôi biết thế, nhưng...
 - Ai thế?
 - Một cô gái rất trẻ. Cô ấy thực sự tha thiết muốn gặp anh.
 - Hãy giải thích cho cô ấy là không thể được, thế thôi. Chính tôi phải làm việc đó. Đó là công việc của cô mà.

Trước khi quay lại phòng làm việc, Ethan đi về phía bàn làm việc của Lyzee và không e dè lục ngăn kéo của cô.

- Cô không có thứ gì chống lại bệnh đau nửa đầu à? Từ khi tỉnh giấc đến giờ, tôi đau đầu quá!

Lyzee đóng ngăn kéo lại bằng một động tác dứt khoát, quyết chí không để mình bị lấn át. Cô lấy hai viên thuốc trong túi xách tay và đưa cho ông chủ mà không nói một lời.

Ethan khinh thường ngó những viên thuốc Advil.

- Tôi cần thứ nặng hơn kia!

Lyzee quay người về phía tủ kệ, vớ lấy một trong số các quyển sách và ném lên bàn. Trên bìa sách là một chân dung tươi cười, thư thái và tự tin.

Ethan Whitaker

CUỘC SỐNG KHÔNG THUỐC MEN

đã bán được 400 000 cuốn

- Có lẽ chính anh cũng phải nên áp dụng những lời khuyên hay hóm mà anh đưa ra cho người khác!

Ethan nghe câu đối đáp mạnh bạo mà không hề tỏ ý phản đối. Lyzee đã gay gắt trách cứ anh và anh đáng bị như vậy.

Một sự chán nản khôn cùng xâm chiếm anh. Một mệt mỏi và trống rỗng, giờ anh chỉ còn cảm thấy cơn buồn nôn mơ hồ và nỗi sợ hãi. Nỗi sợ hãi ấy chưa bao giờ thực sự rời bỏ anh và anh đã cố công vô ích đẩy lùi nó kể từ khi anh thức dậy bên cạnh cô gái đó và từ lúc anh phát hiện những vết xước lớn trên ô tô của mình. Anh lại lục tìm trong trí nhớ một lần nữa, huy động tất cả sự tập trung cao độ để cố thu gom vài mẩu ký ức của ngày hôm trước. Anh rõ ràng thấy mình bước vào quán Socialista vào đúng 9 giờ. Anh nhớ lại giai điệu nhạc Cuba và những chén rượu tequila. Nhưng sau đó thì sao? Vài đoạn hồi tưởng trở lại chậm chậm dưới dạng những hình ảnh va đập vào nhau: những chiếc mô tô nổ máy liên hồi, các cô gái nhảy múa trên quầy rượu, các cô phục vụ mặc áo nịt ngực bằng da hút hết những câu chữ rửa vào loa tăng âm. Anh biết nơi đó! Hogs & Heifers, quán bar dành cho các quái xế của Quận Meatpacking: một nơi suy đồi dễ thương đã tạo cảm hứng cho bộ phim Coyote Ugly. Còn sau đó? Anh thấy... anh nhìn thấy... anh không thấy gì nữa.

Và anh đau đầu khủng khiếp.

Lẽ ra anh không bao giờ nên chấp nhận làm con rối trước mặt tay quay phim này. Lẽ ra anh nên quay thẳng về tàu để thử làm sáng tỏ bí ẩn đó.

Bỗng một ý chợt nảy ra trong đầu, anh ngồi vào ghế của Lyzee và nhấn điện thoại. Rốt cuộc, trên tàu có điện thoại cơ mà. Anh chỉ cần thử gọi và biết đâu cô gái xa lạ bí ẩn đó sẽ trả lời anh. Quả thực, sau ba hồi chuông, có người nhắc máy:

- ...

- Alô?

- ...

Ở đầu dây bên kia, người nhắc máy cứ nín lặng, dù hơi thở đều đặn chứng tỏ người đó đang hiện diện.

- Alô? Ethan nhắc lại. Ai đấy?

Không trả lời.

Cuộc đối thoại giữa những kẻ khiếm thính kéo dài thêm hai mươi giây nữa, cho đến khi người có mặt trên chiếc du thuyền quyết định dập máy.

Lyzee lắc đầu, rụng rời bởi thái độ không nhất quán của ông chủ.

- Tôi sẽ giải thích cho chị sau, Ethan vừa đứng lên vừa hứa.

Anh càng ngày càng lo lắng về mức độ của câu chuyện.

Lyzee lại có mối bận tâm khác:

- Tôi nghĩ là có một nữ bệnh nhân đang cần anh.

4. P1:chạy Trốn - Chương 04: Jessie

Ethan mở cửa phòng đợi với thái độ khó chịu.

Căn phòng được quy hoạch rất cẩn thận, tràn ngập ánh sáng màu xanh ánh thép đặc trưng của Manhattan. Thu mình lại trên chiếc trường kỷ bằng da màu sáng, một cô bé mười ba hoặc mười bốn tuổi, tựa cằm vào hai đầu gối khép chặt, chăm chú nhìn cửa sổ với ánh mắt trống rỗng. Ánh mắt cô sáng lên khi Ethan bước vào trong phòng và, trong hai giây, vị bác sĩ điều trị và cô thanh nữ im lặng đánh giá nhau. Cô bé có làn da xanh xao nhợt nhạt và đôi mắt thâm quầng. Mái tóc dài vàng óng rủ phía trước giấu đi một phần khuôn mặt đầy mệt mỏi của cô. Nhưng chính dáng vẻ gầy gò mảnh khảnh của cô tạo cho cô vẻ yếu ớt, dù cô đã mặc áo vest bằng vải bò và áo bu đông phi công rộng thùng thình.

- Bố mẹ cháu đâu? Ethan hỏi thẳng không nể nang.

- Bố mẹ cháu mất rồi ạ, cô bé trả miếng.

Ethan lắc đầu.

- Không phải, cháu nói dối, anh khẳng định không chút do dự. Chú có thể nhận ra khi mọi người nói dối, và cháu đang nói dối.

- Chú có thể nhận ra khi mọi người nói dối ư?

- Ủ, đó là nghề của chú mà.

- Cháu cứ tưởng nghề của chú là giúp đỡ mọi người cơ.

Ethan cố gắng trở nên dịu dàng hơn:

- Tên cháu là gì?

- Jessie ạ.

- Cháu bao nhiêu tuổi?

- Mười bảy ạ.

- Không phải, cháu bao nhiêu tuổi rồi, nói thật ấy?

- Mười bốn ạ.

- Cháu nghe này, Jessie, cháu là một đứa trẻ, nên chú không thể khám bệnh cho cháu nếu không có bố mẹ cháu hoặc người giám hộ của cháu, cháu hiểu không?

- Cháu có thể thanh toán cho chú mà.

- Đây không phải vấn đề tiền nong.

- Chắc chắn là đúng thế! Chú nói với cháu bằng cái giọng đó vì chú nghĩ là cháu nghèo!

Ethan thở dài. Theo phản xạ, anh đặt tay vào túi áo vest và lấy bao thuốc lá.

- Cháu cứ tưởng là bị cấm cơ, cô bé vừa nói vừa nhìn chằm chằm điều thuốc anh vừa đặt lên môi.

- Cháu thấy ai hút thuốc sao? anh vừa hỏi vừa chỉ cho cô thấy điều thuốc chưa được châm.

- Nếu cháu là con của những người giàu có và nếu cháu đến đây với bố mẹ cháu, chú sẽ đối xử với cháu khác phải không ạ?

- Đúng thế, Ethan trả lời về mặt mỗi.

- Đời là thế ạ?

- Đúng, đời là thế, và cuộc đời đôi khi thất bát công và chán ngắt. Câu trả lời thế vừa lòng cháu chưa?

- Trên truyền hình, chú có vẻ tử tế hơn, cô nhận xét về hờn dỗi.

Ethan nhìn đồng hồ đeo tay. Anh nghĩ tới gã đang đợi anh trong phòng làm việc, tới người phụ nữ ở trên thuyền, tới cú điện thoại kỳ lạ khiến anh bị xáo trộn, tới sự khinh thường mà lúc này anh đã cảm thấy trong ánh mắt của Lyzee và tới sự thất vọng mà anh phỏng đoán hiện đang tràn ngập trong lòng cô gái trẻ măng này.

- Cháu đến đây làm gì?

Jessie lưỡng lự trả lời.

- Cháu muốn... chú giúp đỡ cháu.

- Cháu nghe này, cô trợ lý của chú sẽ cho cháu địa chỉ của một đồng nghiệp nam của chú, chuyên gia về tâm lý trẻ em. Hãy nói với chú ấy là chú giới thiệu cháu đến đó.

- Nhưng cháu đến đây để gặp chú!

- Chú không thể giúp cháu.

- Thế mà trong các tờ báo, họ nói rằng chú...

- Không nên tin những gì viết trong báo, anh cắt ngang lời cô bé.

Cô gạt một lọn tóc nhỏ sang bên và Ethan lập tức nhìn vào mắt cô bé: ánh mắt thất thần chơi vơi trước đây chắc chắn sẽ khiến anh động lòng, khi anh vẫn còn trái tim. Anh nghĩ điều gì đó nhưng lại nói ngược lại:

- Rồi, cháu thu dọn đồ đạc đi rồi quay về nhà và không gây chuyện nữa, OK?

- Chú có biết nhà cháu ở đâu không?

- Không, và chú cũng không muốn biết.

Về cam chịu, cô bé cúi đầu và lấy ba lô, một khăn giấy có logo trông rất khiêu khích của một quán cà phê ở phố Front thò ra khỏi ba lô. Rồi cô tiến về phía lối ra, xô cả vào vị bác sĩ trên đường đi.

Giận sôi người, anh dùng tay túm lấy cô bé và lắc nhẹ người cô:

- Khỉ thật, vấn đề của cháu là gì?

Hai người nhìn nhau chằm chằm, nãy lửa, ai cũng cố tìm kiếm trong đôi mắt của người kia bản chất thực sự của tâm hồn người đó. Jessie khám phá ra sự mệt mỏi không cùng trong đôi mắt của Ethan. Còn anh thì phỏng đoán nỗi sợ hãi không nói nên lời đang ám ảnh cô bé.

- Vấn đề của cháu là gì? anh nhắc lại.

Cô bé quay đầu.

- Cháu rất muốn... cháu muốn không bao giờ sợ hãi nữa.

- Thế cháu sợ cái gì?

- Sợ tất cả mọi thứ ạ.

Lần đầu tiên kể từ lâu lắm rồi, Ethan mới có một cảm giác tích cực như vậy.

- Đợi chú ở đây, anh nói. Chú đi khoảng mười phút thôi.

* * *

Quay lại phòng làm việc, Ethan thấy anh chàng quay phim đang rất sốt ruột. Anh xin lỗi vì sự muộn màng của mình, và mong muốn mọi chuyện kết thúc nhanh nhất để có thể được nên anh tuân theo rất chính xác những chỉ dẫn của anh chàng quay phim. Đặc biệt nhờ sự trợ giúp của Lyzee, tất cả mọi việc kết thúc trong vòng chưa đến nửa tiếng. Trong khi anh chàng quay phim thu xếp cất thiết bị, Ethan tranh thủ kín đáo liếc nhìn đồng thư từ của ngày hôm nay đang vương khắp bàn làm việc của anh. Một phong bì khiến anh chú ý: đó là thiệp mời đám cưới bằng giấy gân cài ruy băng.

Từ lúc thức dậy sáng nay, anh đã có cảm giác là ngày mới chờ anh sẽ là một ngày gian nan. Khi đọc cái tên phụ nữ trang trí trên thiệp mời, anh đã hiểu rằng hôm nay sẽ là một ngày khủng khiếp.

Céline & Sebastien

5. P1:chạy Trốn - Chương 05: Mọi Chuyện Đầu Có Thể Xảy Ra

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:"Times New Roman", "serif"; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

André BRETON[29], Tình yêu điên rồ

Céline, Sébastien

và bố mẹ hai bên

hân hạnh kính mời quý khách đến dự lễ cưới

và hy vọng sự hiện diện của quý khách tại

lễ chúc phúc cho đôi tân lang tân nương sẽ diễn ra

thứ Bảy vào ngày 31 tháng Mười,

vào hồi 14 giờ tại vườn Nhà Thuyền

số 72 East & Drive North

Công viên Trung tâm - New York

Xin vui lòng gửi lại cho chúng tôi thiệp trả lời

trong phong bì trước ngày 15 tháng Mười

Cầm thiệp mời trên tay, Ethan đứng bất động một lúc lâu, những gì anh vừa đọc được khiến anh tê liệt và xót xa.

Céline...

Hôm nay Céline kết hôn và cô muốn cho anh biết điều này. Anh tìm địa chỉ trên phong bì, nhưng trên đó không có tem cũng chẳng có thông tin gì của người gửi. Không nghi ngờ gì nữa, có ai đó đã đưa thiệp mời vào sáng nay, nhưng với mục đích gì? Thông báo cho anh biết, hay khinh thường anh?

Trong tâm trí anh như vắng vắng giọng nói thầm thì của người yêu cũ: Anh thấy chưa, đồ xuẩn ngốc, tôi có thể sống không cần anh, không có anh tôi vẫn hạnh phúc, tôi có thể yêu người khác ngoài anh...

Anh nhắm mắt và thấy rõ khuôn mặt cô: những đường nét dịu dàng, ngọn lửa trong ánh mắt cô, những lọn tóc tinh nghịch duyên dáng xổ ra từ búi tóc. Anh ngửi thấy mùi da thịt cô, nghe thấy tiếng cười dễ lây lan của cô và giọng nói của cô khi cô phát âm tên anh.

Và chuyện đó khiến anh suy sụp.

Anh cố đấu tranh, đẩy lùi mọi kỷ niệm như anh đã biết cách làm từ bao năm nay. Tất cả những cái đó chỉ là câu chuyện xưa. Càng tốt nếu như cuối cùng Céline hạnh phúc. Đừng quên rằng chính người đã rời bỏ cô ấy. Vì hạnh phúc của cô ấy. Nhưng những cách ngụy biện đó hôm nay tỏ ra không hiệu nghiệm. Đáng lẽ phải tìm được cảm giác thanh thản, anh lại nhận thấy mí mắt đang khiến anh bông rã.

Hôm nay anh sẽ ở đâu nếu anh đã không rời bỏ Céline.

Anh sẽ là ai?

Để tránh ánh mắt tò mò của anh chàng quay phim, anh quay mặt đi và đứng im trước khung cửa sổ to ốp kính, và buộc phải ngắm nhìn thành phố và bầu trời chói chang. Nước mắt tràn mi, anh đặt tay lên gờ kính

và đưa mặt sát gần cửa sổ. Như đứng trước gương, anh nhận thấy gương mặt mình đang phản chiếu trên kính. Đã bao lâu rồi anh thực sự không ngắm mình trong gương?

Trước mặt anh là một người đàn ông yếu đuối và cô độc, đầy mâu thuẫn. Một người đàn ông đang bên bờ vực thẳm, đang bị nỗi phiền muộn và sự xấu hổ khiến trái tim tan nát. Một người đàn ông đang dần thân vào cuộc chiến chống lại chính bản thân mình. Một cuộc đấu tranh không khoan nhượng chống lại chính kẻ thù nội tâm: nhân vật bác sĩ điều trị tử tế đó - chàng rể lý tưởng lúc nào cũng đạo mạo, chín chu - mà anh đã xây dựng nên tất cả từ các mảnh vụn, tính cách nhị nguyên quá hoàn hảo đã mang lại cho anh danh vọng và tiền tài, nhưng bằng cách kiểm soát cuộc đời anh, kết cuộc, nó đã phá hủy chính anh.

Anh nheo mắt và cảm thấy những giọt nước mắt lăn dài trên má. Thật kỳ lạ vì thời gian cuối này, chỉ men cay mới có thể khiến anh nhỏ nước mắt. Có lẽ chưa bao giờ anh cảm thấy mình dễ bị tổn thương như vậy, như thể con đập trong anh đã nhường bước, để cho dòng chảy cảm xúc tự tuôn trào. Chắc chắn chúng ta không thể sống một cách vô định trong sự kiềm chế và chối từ mọi cảm tính.

Lúc nào anh cũng cảm thấy sự hiện diện của anh chàng quay phim phía sau anh, điều đó ngăn trở anh chìm đắm hoàn toàn vào nỗi đau buồn.

Tại sao cái gã này không ra khỏi phòng đi?

Biến đi, xin cậu đấy. Hãy đi đi.

Ethan sẵn sàng quay người lại về phía anh ta và hét lên những câu giận dữ khiến anh ta kinh hãi, nhưng anh sợ rằng giọng mình sẽ vỡ toác.

Tất cả những gì anh muốn, là được ở một mình, một thân một mình. Hạ rèm cửa xuống và uống say cho đến khi nào hấp hối. Tự thưởng mình một cơn say ma túy thực sự, một trận rửa não bằng vodka, hộ chiếu tạm thời để đến một nơi khác êm ả, một thế giới nhẹ nhàng hơn nơi Céline vẫn còn yêu anh, một thiên đường nhân tạo nơi không có ai phải ngủ trong thùng các tông, nơi những chiếc ô tô cài bom sẽ không nổ trên đường phố, nơi những vùng băng tuyết sẽ không tan ra với tốc độ chóng mặt và nơi căn bệnh ung thư vẫn chỉ là một khái niệm xa lạ[30].

Giờ khuôn mặt anh chỉ còn cách bức tường kính mấy milimét, đó là thành lũy cuối cùng trước khi rơi vào khoảng không. Anh nhìn xuống dưới. Khi nhìn xuống sông East River và cảng South Street Seaport, cảng biển của Manhattan, ta cảm thấy chóng mặt. Có thể dễ dàng phân biệt những thuyền buồm lớn đang neo dọc theo đê chắn sóng với tám phòng nền là dây cáp bằng thép và trụ cầu Brooklyn xây theo phong cách gô tích.

Ở bên dưới anh một trăm hai mươi mét, trên vỉa hè, trong tiệm ăn, công viên và cửa hiệu, cuộc sống vẫn tiếp tục dòng chảy, nhưng Ethan đã không thuộc về cuộc sống nữa. Chính lúc này đây, anh hết sức khao khát được lao vào khoảng không rộng lớn, kết liễu cuộc đời bằng cách này hay cách khác để bắt nỗi đau buồn phải câm lặng. Anh nhắm mắt và tưởng tượng một khẩu súng, những viên đạn người ta đưa vào trong ổ. Và anh cảm thấy nòng súng cứng và lạnh trên thái dương mình. Anh tưởng tượng ngón tay mình trên cò súng, ngón tay mình đang ấn đến tận.

MỘT TIẾNG NỔ KHỦNG KHIẾP, GIỐNG TIẾNG SÚNG LỤC, CHÁT CHÚA VANG LÊN NGAY GẦN ĐÓ, TIẾP THEO LÀ MỘT TIẾNG KÊU XÉ RUỘT.

* * *

Tiếng nổ dữ dội đã đột ngột kéo Ethan ra khỏi tình trạng cảm cảnh thương cho chính mình.

Lyzee sao?

Câu chuyện tiếp diễn sau đó trong tình trạng bối rối cực độ, tức giận, trong đám sương mù dày đặc của kêu la và máu.

Ethan lao ra khỏi phòng làm việc của mình. Không có ai trong hành lang. Từ cửa phòng đợi lại phát ra một tiếng hét chói tai. Anh lao về phía đó và phát hiện cô trợ lý của mình đang ở ngay sát cạnh Jessie. Máu bắn tung tóe khắp nơi. Đầu tiên, Ethan không hiểu chuyện gì đã xảy ra: Lyzee che khuất cô bé và anh tự hỏi không biết ai trong số hai người phụ nữ đó bị thương. Anh tiến lên một bước, rồi bước nữa và khám

phá ra sự thật kinh hoàng. Đầu Jessie bị thủng do phát súng nổ. Khuôn mặt trẻ trung của cô bị biến dạng bởi một lỗ thủng đầy máu nơi những mẫu óc trào ra.

Không thể tin được.

Như một người máy, đến lượt Ethan quỳ xuống gần cô bé. Tay phải cô cầm một khẩu súng.

Jessie đã tự sát.

Không thể thế được. Một cô bé mười bốn tuổi không tự bắn vào đầu mình như thế, dù chúng ta đang sống ở thời đại của những kẻ điên rồ.

Ethan quay sang phía Lyzee. Cô đã dùng điện thoại để gọi cấp cứu dù biết rõ là vô ích: không cần phải gọi bác sĩ mới hiểu rằng cô bé đã chết.

Bất lực, Ethan nghiêng người về phía Jessie và đặt tay lên má cô. Trong đôi mắt ảm đạm không sắc khí của cái xác, người ta vẫn đọc được nỗi sợ hãi và kinh hoàng mà cô đã biểu lộ trước đó một lát, nỗi sợ hãi và kinh hoàng nhấn chìm Ethan trong sự hỗn loạn khôn cùng.

Cháu đã khẩn khoản chú giúp đỡ và chú đã từ chối cháu điều đó. Cháu đã cho chú thấy nỗi đau của cháu nhưng chú đã không để ý...

Một hình phản chiếu di động trên cửa kính khiến anh chú ý. Anh quay lại: sau anh mấy mét, tay quay phim đã lúi thiết bị ra.

Tên khốn đó đang quay cảnh tượng này!

Giận sôi người, Ethan vọt đứng dậy và tổng thẳng một cú dấm vào mặt gã nhìn trộm. Hấn tránh cú dấm móc và lao về phía lối ra, đang hí hửng tưởng chop được tin giật gân đặc biệt. Ethan rượt đuổi theo gã đến tận cầu thang thoát hiểm, nhưng mặc dù phải vác cả cái máy quay, gã vẫn bỏ xa anh một đoạn dài. Ethan dừng lại. Anh cảm thấy không có sức để tiếp tục rượt đuổi hắn. Thay vào đó, anh quay lại quỳ xuống gần thi thể Jessie. Một sức mạnh bí ẩn thôi thúc anh nắm lấy bàn tay cô bé, tựa như không muốn để cô đơn độc khi bước sang thế giới khác, một thế giới giả định mà anh không tin tưởng lắm.

Khi anh sờ vào gan bàn tay ẩm ướt của cô bé, anh phát hiện một mẫu giấy nhàu nát, thông điệp cuối cùng cô đã để lại cho anh trước khi rời bỏ cuộc sống:

Dù sao đi nữa, chú cũng không thể GIÚP cháu

6. P1:chạy Trốn - Chương 06:sức Mạnh Của Mọi Chuyện

Manhattan

Thứ Bảy ngày 31 tháng Mười

13h 08

Đi cùng nữ luật sư của mình, Ethan rời Phòng Cảnh sát quận 66 sau hai giờ thẩm vấn náo động. Khi bước xuống bậc thềm, một tia sáng chợt làm lóa mắt anh. Anh giơ tay che mắt và nhận ra đó là tia phản chiếu ống kính chụp xa của một tay nhiếp ảnh đang phục kích phía sau một cột đá cẩm thạch. Để bảo vệ thân chủ, nữ luật sư đề nghị anh lùi bước để quay vào tòa nhà trung tâm.

- Ông đã đọc cuốn Giàn thiêu phù hoa[32] chưa? Cô vừa hỏi anh vừa đưa anh về phía lối ra bí mật.

- Sao cô hỏi thế?

- Cuốn đó mô tả những gì có nguy cơ xảy ra với ông, cô cảnh báo với giọng cam chịu: các phương tiện thông tin đại chúng đã từng rất ngưỡng mộ ông khi ông thăng tiến sẽ là những kẻ đầu tiên khoai trá vì sự sụp đổ của ông...

- Nhưng tôi đã không làm gì cả! anh tự biện hộ.

- Ở nơi tồi tệ vào đúng thời điểm tồi tệ, đôi khi thế là đủ để phá hủy một cuộc đời đấy.

- Tôi cứ tưởng cô bào chữa cho tôi cơ!

- Lòng dũng cảm của một con người được đo bằng khả năng chịu đựng sự thật của người đó: đó có đúng là những gì ông viết trong các cuốn sách của mình không?

Ethan mở miệng định phản đối, nhưng không tìm thấy câu phản bác thuyết phục.

Hai người ra đến chỗ cầu thang phụ dẫn ra sân sau hẹp bị kẹp giữa một dãy ô tô cảnh sát và các giàn giáo của một công trường xây dựng.

Nữ luật sư đề nghị đưa anh về, nhưng Ethan thích đi bộ. Văn phòng của anh chỉ cách đó có mấy phố, và anh rảo bước đến số 120 phố Wall để phát hiện rằng cảnh sát đã dán dấu niêm phong lên cửa phòng khám. Tức giận, anh đi xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm của khu nhà để lấy ô tô. Anh ngồi trong xe một lúc lâu, trong bóng tối buồn thảm của bãi đỗ xe, toàn thân mệt mỏi rã rời. Tại sao anh lại có cảm giác mình giống một tên tội phạm? Tại sao tay cảnh sát điều tra đã thẩm vấn anh lại làm tắt cả mọi chuyện để tạo cho anh cảm giác này?

Chính thức mà nói, Ethan không bị nghi ngờ gì hết, nhưng xét tuổi nạn nhân và hành động cực kỳ bạo lực của cô, sự kiện này sẽ được đưa trên những hàng tit lớn và công luận sẽ đòi hỏi một kẻ bung xung.

Tất cả đã sụp đổ quá nhanh.

Anh nhắm mắt và xoa mí. Các sự kiện buổi sáng, đau buồn và thảm khốc, trình tự nối tiếp nhau trong đầu anh dưới dạng chớp flash: phát súng nổ, sự hoảng loạn tiếp sau đó, cảnh sát đến, tạm giữ máy camera giám sát trong phòng đợi, và trên tất cả là chiếc băng ca trắng mang thi thể cô bé đi.

Cô bé đó, Jessie... Cảnh sát không tìm thấy bất cứ giấy tờ tùy thân nào trong ba lô của cô. Đến mức anh không biết gì về cô bé, thậm chí ngay cả họ của cô.

Anh đã không biểu lộ bất cứ sự quan tâm hay mối đồng cảm nào. Anh đã không hỏi cô lấy một câu về những nỗi sợ hãi và đau khổ của cô. Thế mà cô đã đến đây chỉ cốt để gặp anh, anh chứ không phải ai khác. Cô đã cắt các bài báo viết về anh, đã xem các chương trình truyền hình anh được mời tham gia. Chính tất cả những cái đó đã đưa cô đến quyết định đi gặp anh. Cô tìm kiếm một đồng minh, cô đã nài nỉ anh giúp đỡ, nhưng anh đã để mặc cô đơn độc với nỗi tuyệt vọng của mình.

Tất nhiên, giờ đây, anh sẵn sàng đánh đổi bất cứ thứ gì để có thể quay ngược lại thời gian ba tiếng đồng hồ. Sau một thảm họa, bao giờ cũng là như vậy: luôn là những câu kiểu như giá mà tôi biết thế, nếu như được làm lại, cơ hội thứ hai ta sẽ không để vượt đi... nhưng than ôi, chúng ta không bao giờ quay ngược được thời gian cả.

Ánh đèn FLASH của tay săn ảnh đưa Ethan ra khỏi luồng suy nghĩ.

Anh mở mắt và FLASH, nhận ra ngay chính tay chụp ảnh đã theo anh lúc trước đang chụp lia lịa một cách có chủ ý phía bên trong ô tô. Mỗi ánh đèn lé lên lại khiến anh tê liệt như một lần bị phóng điện. Với phản xạ tự vệ, anh xoay chìa khóa điện và chiếc xe đua Maserati đột ngột vọt lên, buộc tay săn ảnh phải nhanh chân tẩu thoát. Ethan đi ngoằn ngoèo giữa các cột, đuổi theo tay săn ảnh khoảng năm mươi mét, sau đó anh từ bỏ ý định và ra khỏi bãi đỗ xe.

* * *

Không có chủ đích cụ thể, Ethan chạy xe dọc theo phố Fulton và ngược lên Broadway. Khuôn mặt Jessie một lần nữa lại choán hết tâm trí anh.

Thật không thể tin được là anh đã không nhận thấy chuyện gì hết. Giờ đây, anh thấy rõ những dấu hiệu báo trước lẽ ra phải khiến anh chú ý: những vết rạch trên cẳng tay cô bé, nước da bợt bạt ma quỷ khiến cô trông giống một bông hoa tía tàn, sự khôn ngoan già dặn không hợp với lứa tuổi cô. Nhưng giờ đã hơi muộn rồi.

Với lứa tuổi thiếu niên, tự sát không phải cách thể hiện tự do. Những sức mạnh hiểm họa nào có thể khiến một cô bé mới mười bốn tuổi đầu tự bắn vỡ sọ mình vào một sáng mùa thu đẹp trời? Nỗi đau nào? Nỗi nhục nào? Tức giận gì? Oán hận ai? Nỗi khiếp sợ nào khiến cô bé không thể đương đầu nổi nữa?

Tất cả những câu hỏi đó, lẽ ra người phải hỏi cô bé khi cô bé đứng trước mặt người... Lẽ ra người phải nói chuyện với cô bé, xây dựng một không khí tin tưởng. Lẽ ra người phải làm thế, nhưng thay vì làm thế, người lại chỉ ngập sâu trong đồng vắng đề cá nhân nhỏ nhoi của mình.

Anh rời khu Broadway để tới khu Little Italy và ngược lên phía Nolita và EastVillage. Anh lái xe mà không biết sẽ đi đâu. Anh muốn trốn chạy, đơn giản vậy thôi.

Mặt khác, anh cũng biết mình sẽ phải chịu trách nhiệm đến cùng hậu quả những hành động của mình.

Tất nhiên, không phải người ẩn cò súng, nhưng người sẽ mang mặc cảm tội lỗi này trong tâm trí cho đến cuối đời.

Trong các chương trình truyền hình anh là khách mời hay các hội thảo do anh chủ trì, anh thường xuyên nói về tự sát, đưa ra những con số anh đã thuộc lòng: “Trên thế giới, hàng ngày có khoảng 3000 người tự tử, nghĩa là cứ 30 giây thì có một nạn nhân”.

Cứ 30 giây có một nạn nhân ư? Nào, thử đếm để xem thế nào nào:

1...2...3...4...5...6...7...8...9...10...11...12...13...14...15...16...17...18...19...20...21...22...23...24...25...26...27...28...29...30...

MỘT NGƯỜI CHẾT.

1...2...3...4...5...6...7...8...9...10...11...12...13...14...15...16...17...18...19...20...21...22...23...24...25...26...27...28...29...30...

Hai người chết.

1...2...3...4...5...6...7...8...9...10...11...12...13...14...15...16...17...18...19...20...21...22...23...24...25...26...27...28...29...30...

Ba người chết.

1...2...3...4...5...6...7...8...9...

Nói tiếp nhanh đấy chứ?

Thế mà lúc này, anh đã bốt kẻ cả đấy, khi cô bé hấp hối trong vòng tay anh, sau khi đã tự bắn vào đầu. Cái chết ngay trước mặt mình quả thực khiến con người ta suy sụp hơn nhiều lần những con số trong sách vở, đúng không?

* * *

Chiếc xe đua Maserati gặp sự cố chỗ ngã tư giữa Bowery và phố Stuyvesant. Giống như đĩa vinyl bị xước, tiếng động cơ đang nhịp nhàng bỗng méo đi, buộc chiếc xe tốc độ cao phải dừng lại cách đó vài mét.

Chỉ còn thiếu mỗi nước này thôi.

Ethan sập cửa ô tô và bước lên vỉa hè. Anh ngó xung quanh. Anh đang ở đầu khu St. Mark's Place, ngay giữa EastVillage. Đó là một khu kỳ lạ, một trong những khu cuối cùng của Manhattan còn giữ được nét riêng của mình sau chiến dịch đồng bộ hóa cả thành phố mười năm trở lại đây.

Anh vừa mở nắp capô vừa thở dài. Một cái xe gần như mới anh đã phải chi tới 140 000 đô la...

Anh cúi xuống động cơ với vẻ hoài nghi.

Thôi, ra về hiểu biết tí chút về máy móc chẳng ích gì đâu...

Anh tìm thẻ bảo hiểm trong ví, bấm số của dịch vụ liên quan và đề nghị người ta đưa xe cứu hộ tới.

- Trừ trường hợp khẩn cấp, chúng tôi không có sẵn xe trong vòng hai tiếng nữa, cô trực tổng đài xin lỗi.
- Hai tiếng nữa cơ á! Ethan ngạt thở.
- Cuộc đình công của tài xế taxi đã buộc các lái xe tạm thời phải cầm lái trên đường, cô giải thích, chúng tôi phải giải quyết vô vàn tai nạn.

Anh tắt máy với vẻ mặt khó chịu, đóng nắp capô lại và châm một điếu thuốc, rít những hơi mạnh.

Phố vắng lạ thường, gió Nam quét sạch đường phố sau khi đã cuốn theo những đám mây bụi, đám lá rụng và vài tờ giấy tràn ra ngoài các thùng rác. Phải nói thật rằng nơi này không phải là nơi clean[33] nhất của Manhattan. East Village, trước đây điều tàn và nổi tiếng xấu, trong suốt một thời gian dài từng là khu của những kẻ bán lại ma túy, những kẻ sống ngoài lề xã hội, các ả gái điếm và chuyên xảy ra các vụ xung đột bạo lực với cảnh sát. Nhưng đó cũng chính là khu của những thanh niên hippy, của nhạc jazz, của phong trào chống văn hóa chính trị, của nhạc rock và của những thành viên phong trào punk. Khu này đã từng là nơi cư ngụ của các huyền thoại: Thelonious Monk[34], Andy Warhol[35] và Jean-Michel Basquiat[36] đã từng sáng tác tại đây; nữ ca sĩ nhạc rock Patti Smith, nhóm rock Police và nhóm rock và punk rock Clash đã từng chơi tại câu lạc bộ CBGB, cách đây mấy mét dưới phố. Tất nhiên, cùng với thời gian, khu này đã thay đổi để trở thành một nơi có thể lui tới nhiều hơn, nhưng nó vẫn giữ được vẻ bất cần và độc lập.

Ethan đi vài bước trên phố St. Mark's Place. Anh đã đi qua đây một hay hai lần và vẫn giữ ký ức về một đường phố nhộn nhịp, với các quán bar, những người bán quần áo cũ, những người mua đi bán lại đĩa hát hạ giá, các tiệm xăm và xô lỗ. Tuy nhiên, buổi chiều thứ Bảy này, St. Mark's Place ngập chìm trong uể oải và mang dáng vẻ của một thành phố ma.

Một tiếng két của bánh xe khiến anh phải quay đầu lại. Một xe taxi vọt tới rất nhanh và bất thần lướt qua người anh trước khi phanh gấp cách anh mấy mét.

Kỳ lạ...

Đó không phải là một chiếc Ford Crown Victoria truyền thống mà ta thấy ở khắp nơi trên phố, mà là một mẫu xe cổ hơn, một chiếc Checker cổ đáng rất đẹp mà người ta chỉ còn nhìn thấy trong các bộ phim cổ. Chiếc xe mà diễn viên De Niro lái trong bộ phim Người lái taxi.

Ethan cau mày.

Chắc chắn đó là một chiếc xe sưu tập...

Trên nóc ô tô, ba đèn báo hiệu đã được bật sáng, dấu hiệu thông báo là người lái xe không phục vụ. Đáng ngạc nhiên hơn, đèn báo động, thường được sử dụng để báo nguy hiểm cho cảnh sát cũng được khởi động.

Tò mò, Ethan tiến gần lại chiếc xe. Khi anh đang cúi xuống cửa kính xe, cửa này được hạ xuống để một khuôn mặt to hiện ra:

- Anh cần đi đâu?

Lái xe là một người da đen khổ vai rất rộng, đầu cao trọc và da rất bóng. Mắt trái của ông bị teo, giấu dưới mí mắt sụp, khiến ông có vẻ u sầu.

Ethan lùi lại một bước, sững sờ vì sự đề nghị đường đột này.

- Anh đang phục vụ à?
- Có thể nói như vậy.

Bác sĩ do dự. Đề nghị rất hấp dẫn: dù sao anh cũng không có ý định đợi xe cứu hộ trong vòng hai giờ đồng hồ, và thật may là chiếc Maserati đỏ ở một vị trí không gây cản trở giao thông. Anh liền mở cửa chiếc yellow cab[37] và ngồi vào hàng ghế sau.

Lái xe khởi động mà không đợi khách thông báo nơi đi.

* * *

Khi Ethan nhận ra chiếc taxi không có đồng hồ, anh tự hỏi không biết mình đã bị rơi vào hoàn cảnh tệ hại nào đây. Như tất cả mọi người ở New York, anh đã nghe nói về những chiếc taxi dù thỉnh thoảng móc túi khách du lịch, nhưng anh không nghĩ trường hợp này là như vậy: mặc dù vóc dáng giống như vận động viên chơi bóng bầu dục, nhưng người lái taxi vẫn toát lên một sự dịu dàng không ngờ.

- Một ngày căng thẳng à? anh vừa hỏi vừa nhìn Ethan qua gương chiếu hậu.

- À... không, mọi chuyện đều tốt, Ethan trả lời, bị bất ngờ vì câu hỏi đó.

Anh nhìn người lái xe chăm chú hơn. Giống hình ảnh của diễn viên Robert Mitchum trong bộ phim Đêm của kẻ đi săn, người lái xe kiêu hãnh mang hình xăm trên mỗi bàn tay, đó là các chữ L.O.V.E và F.A.T.E[38] trên bốn trong số các đốt ngón tay của anh và khiến người ta đoán định một cuộc đời đầy biến động. Giấy phép hành nghề của dán ở lưng ghế, cho biết tên anh - Curtis Neville - cũng như nguyên quán của anh - khu Brooklyn.

- Anh chẳng thể làm được gì trong tất cả những chuyện vừa xảy ra, đột nhiên người lái xe nói với một giọng an ủi.

- Anh bảo sao cơ?

- Vụ cô bé tự tử ấy.

Ethan rùng mình:

- Nhưng anh đang nói về chuyện gì cơ?

- Anh biết rõ mà.

- Anh... anh đã thấy tôi trên truyền hình, đúng không? Bác sĩ vừa hỏi vừa nghĩ tới cảnh gã quay phim quay lên. Họ đã nhanh chóng phát cảnh đó lên!

Curtis không trả lời thẳng:

- Chúng ta không thể làm gì chống lại dòng chảy định mệnh của mọi chuyện, anh thì thầm. Chúng ta không thể làm gì chống lại cái chết và công việc của nó.

Ethan thở dài không tìm cách biện luận. Anh ngược mắt lên nhìn gương chiếu hậu trong xe, xung quanh gương là một tràng hạt bằng xà cừ và bạc xoắn lại treo lủng lẳng ở giữa kính chắn gió.

- Dám chắc có thể đấu tranh chống lại số phận chỉ là ảo tưởng thôi, người lái xe da đen tiếp tục.

Ethan lắc đầu và hạ kính chiếc xe cà tàng xuống để hít thở chút không khí trong lành mát mẻ. Đây không phải là lần đầu tiên anh chịu đựng những cơn điên loạn của một kẻ cuồng tưởng. Điều cốt lõi rất đơn giản là không tham gia trò chơi của kẻ đó.

- Tôi nghĩ rằng số phận của cô bé đó là phải chết, người lái xe lại còn nói rõ. Tôi nghĩ rằng anh sẽ không thể cứu được cô bé, cho dù anh có quan tâm chú ý nhiều hơn đến cô ấy.

- Chúng ta không chịu trách nhiệm về cái gì hết, phải vậy không? Ethan không thể ngăn mình đặt câu hỏi, chính vì anh thấy những câu nói của người đối thoại đơn giản một cách thái quá.

Lần này, Curtis suy nghĩ một lát trước khi nghiêm trang nói:

- Tôi nghĩ có tồn tại một trình tự mọi chuyện. Một trình tự không thể đảo lộn cũng không thể không tuân thủ.

- Anh thực sự nghĩ rằng tất cả đều đã được viết ra? Ethan hỏi, hơi khinh thị.

- Đúng như thế. Thời gian tựa như các trang của một cuốn sách: lúc anh đọc trang 66, các trang 67 và 68 đã được viết rồi.

- Thế anh làm gì với sự ngẫu nhiên?

Curtis lắc đầu:

- Tôi nghĩ sự ngẫu nhiên không tồn tại. Hoặc sự ngẫu nhiên, đó... đó chính là Đức Chúa. Đúng thế, sự tình cờ, đó chính là khi Đức Chúa bí mật vi hành...

- Thế còn ý chí tự do?

- Những gì anh cứ tưởng là ý chí tự do thực ra chỉ là cái cố giả dối mà thôi, đó là một ảo tưởng đầu độc chúng ta bằng cách để chúng ta tưởng rằng mình có thể tác động lên mọi chuyện nhưng trên thực tế, các chuyện đó không phụ thuộc vào chúng ta. Chuyện này chưa bao giờ xảy ra với anh à? Chính những người mà cuộc đời luôn mỉm cười với họ lại là những người luôn bị số phận bám riết lấy ra sức làm khổ đầy.

Ethan thuộc lòng những câu nói đó. Vài người trong số các bệnh nhân của anh - thường là những người từ chối trách nhiệm và không có mặc cảm tội lỗi trong một vụ việc bị thảm - đã từng nói với anh những câu nói kiểu như vậy. Nhưng mặc cảm tội lỗi bị đè nén nào đang gặm nhấm Curtis Neville?

Ethan nhìn xung quanh anh chăm chú hơn. Hàng ghế trước của ô tô chứa đầy những thứ lặt vặt đủ loại: một tượng Đức Mẹ đồng trinh, một tượng thần hộ mệnh, những bông hoa khô móc vào cái ghế, các quân bài tarô Marseille[39] được dán bằng dính theo những bố cục thông thái và tựa như nổi giữa chúng nhiều bức vẽ của trẻ con, thò ra cả trên kính. Một kiểu trang trí khiến người ta nghĩ ngay tới kiểu trang trí của một... lăng tẩm. Trong đầu Ethan, tất cả mọi chuyện bỗng nhiên sáng tỏ:

- Đó là con trai anh à? anh vừa hỏi vừa chỉ bức ảnh một cậu bé để trong khung mạ bạc trên bảng điều khiển.

- Vâng, cháu tên là Johnny.

- Cậu bé mấy tuổi?

- Sáu tuổi.

Ethan do dự đặt câu hỏi tiếp theo. Thế nhờ anh nhằm thì sao? Thế nhờ anh...

- Cậu bé mất rồi, đúng không?

Các ngôn từ đã tự buột ra khỏi miệng anh.

- Vâng, người lái xe công nhận với một giọng rất nhỏ. Cách đây hai năm, trong kỳ nghỉ hè.

- Chuyện xảy ra như thế nào?

Curtis không trả lời ngay, giữ im lặng một lúc lâu, tập trung vào đường như thể anh đã không nghe thấy gì. Rồi, một lúc sau, anh kể câu chuyện bi kịch của mình, một cách khó nhọc, ngắt quãng, đào xới trong sâu thẳm con người anh những mảnh ký ức mà anh đã đau đớn chôn vùi.

- Đó là một ngày đẹp trời, anh vừa bắt đầu vừa nheo mắt. Tôi làm món thịt nướng ngoài trời... Johnny lội bì bõm bên cạnh tôi trong bể bơi hơi di động trong khi mẹ cháu lẩm nhẩm hát dưới hiên nhà... Trên bãi cỏ, Zéphir, con chó săn giống Ai Len của chúng tôi đang nghịch cái đĩa bay nhựa... Con cún sống yên bình với chúng tôi đã được ba năm... Đó là một chú chó chắc nịch, to khỏe, mạnh mẽ, nhưng rất hiền và rất trung thành... Chúng tôi đã dạy nó rất đàng hoàng: mặc dù to lớn như vậy, nhưng nó luôn điềm đạm và rất hiền khi sửa.

Ethan im lặng, tập trung vào câu chuyện của Curtis, chú ý đến sự thay đổi nhỏ nhất trong âm điệu giọng nói của người lái xe.

- ... và rồi, chẳng vì lý do gì cả... con chó bắt thần lao vào Johnny, cắn cháu liên tiếp, cắn vào ngực và cổ cháu, trước khi ngoạm vào đầu...

Sau đó, Curtis ngừng lại một lúc lâu, vừa sịt mũi nhiều lần vừa quệt mắt bị giảm thị lực, rồi tiếp tục:

- Tôi đã phải tay không đánh nhau mới lôi được cháu ra, nhưng tôi đã hiểu ngay là quá muộn rồi: con chó đã làm biến dạng và xé nát khuôn mặt cháu như một miếng thịt vậy. Johnny đã chết trong khi cầm tay tôi trên chiếc trực thăng đưa cháu tới bệnh viện.

* * *

Im lặng.

Ngắm những đám mây với ánh phản chiếu của chúng khiến người ta cảm giác như đang nhảy từ mặt tiền bằng kính này sang mặt tiền bằng kính khác.

* * *

- Khi con trai tôi mất, tôi đã cảm thấy một nỗi đau đớn không thể diễn tả nổi và khi vợ tôi bỏ tôi - cô ấy không bao giờ tha thứ cho tôi chuyện xảy ra với Johnny - đến lượt mình, tôi đã nhiều lần định tự tử cho đến khi tôi hiểu ra.

- Thế anh đã hiểu ra điều gì: Ethan nhẹ nhàng hỏi.

- Hiểu rằng tôi không có tội.

Chiếc xe tiếp tục chạy, vượt qua Quảng trường Madison, khu Grand Central, và tiến về phía Midtown.

- Không ai có tội cả, Curtis tiếp tục. Dù sự việc có kinh khủng đến đâu đi chăng nữa, tôi vẫn nghĩ rằng giờ khắc chúng ta phải chết đã được ghi ở đâu đó và chúng ta không thể làm gì để thoát khỏi nó.

Ethan lắng nghe người lái xe với thái độ đồng cảm xen lẫn hoài nghi. Curtis chắc chắn đã xây dựng cho riêng mình một hệ thống đức tin dùng làm vỏ bảo vệ. Tất cả những lời nói lúng túng tối nghĩa xoay quanh chuyện định mệnh đó giúp anh tiếp tục sống bằng cách gạt sang một bên mặc cảm tội lỗi và nỗi đau gắn với cái chết của con trai mình.

- Có những sự việc mà chúng ta không thể dừng diễn tiến được, Curtis tiếp tục. Những gì phải đến sẽ đến, dù chúng ta có làm gì để tránh đi nữa.

- Nếu theo cách lập luận của anh, nghĩa là sẽ không bao giờ có người chịu trách nhiệm về cái gì hết: các vụ tấn công, các vụ hãm hiếp, các vụ giết người...

Curtis cân nhắc lý lẽ trong khi chiếc taxi vượt qua khách sạn Plaza và đi dọc theo Công viên Trung tâm.

- Anh có thể giải thích cho tôi một chuyện được không? một lúc sau anh hỏi.

- Anh cứ thoải mái.

- Tại sao anh không cho tôi địa chỉ cần đi khi tôi chở anh?

- Tôi cũng chẳng biết nữa, Ethan thú nhận. Có thể vì chính tôi cũng chẳng biết mình sẽ đi đâu.

Sau khi đã vượt qua Frick Collection[40], chiếc xe tiến sâu vào Công viên Trung tâm trước khi thông thả ngược lên East Drive.

- Tôi có thể trấn lột anh, Curtis vừa nói vừa khẽ mỉm cười, tấn công anh...

Ethan lắc đầu.

- Anh có khuôn mặt tử tế, anh nói đùa, anh khiến người ta tin cậy.

Đúng lúc đó, một mối đồng cảm kỳ lạ liên kết hai người đàn ông lại. Ethan nhìn qua cửa kính xe: đang giữa mùa thu và những chiếc lá màu rực rỡ phủ kín Công viên Trung tâm. Dọc theo Park Drive North, các em nhỏ đã xếp một loạt các trái bí ngô đủ kích cỡ, phủ đầy dưới đất để dành cho lễ Halloween. Phía sau đám cây cối có thể thấy bờ hồ dốc đứng...

Ethan bỗng co rúm lại: Công viên Trung tâm, hồ nước... Đó là một sự ngẫu nhiên hay cái gì khác?

Chỉ vài giây sau, anh đã có câu trả lời cho câu hỏi của mình khi chiếc taxi dừng lại ở chỗ giao nhau giữa số 72 phố Đông và Park Drive North. Anh đang đứng trước Nhà thuyền Loeb, quán ăn nơi Céline định tổ chức lễ cưới!

Bực mình, Ethan nhào người về phía Curtis:

- Nhưng thực ra anh là ai?

- Một người lái taxi bình thường đang cố gắng giúp anh thôi.

- Tại sao anh lại đưa tôi đến tận đây? bác sĩ hỏi với giọng đe dọa. Làm thế nào mà anh biết được là...

Curtis là người đầu tiên ra khỏi xe và mở cửa cho vị khách của mình. Điên tiết vì mình là thứ đồ chơi bị giật dây, Ethan chui nhanh ra khỏi xe và đứng im trước người đàn ông Da Đen cao lớn hơn hẳn anh một cái đầu. Giờ anh thấy anh ta kém tử tế hơn nhiều.

Không từ bỏ vẻ nhu nhược, Curtis quay lại chỗ ngồi của mình và khởi động xe.

- Tại sao anh lại đưa tôi đến tận đây? Ethan vừa nhắc lại vừa gõ vào cửa xe.

Curtis hạ kính xuống và, trước khi lái xe đi, thản nhiên trả lời:

- Vì đó là số phận của anh.

7. P1:chạy Trốn - Chương 07: Céline

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:"Times New Roman", "serif"; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Nhà thuyền Công viên Trung tâm

Thứ bảy ngày 31 tháng Mười

13h 32

Ở lối vào, Ethan đưa thiệp mời ra và anh được dẫn tới Lakeside Dining, phòng chính rất rộng với sàn được đánh xi sáng bóng như sàn trượt băng. Các nhóm khách mời đang nói chuyện xung quanh bàn tiệc phủ khăn xi tanh được trang trí bằng hoa lan màu ngà. Để tổ chức sự kiện này, tiệm ăn nổi tiếng chỉ trang trí các màu "xanh dương, trắng, đỏ" và vang lên các cuộc trao đổi bằng tiếng Pháp, phần lớn thực khách đều đến đây từ hôm trước, từ sân bay Roissy - Charles-de-Gaulle bay sang.

Ethan nhìn khắp phòng, nhưng anh không quen biết ai trong số khách ở đây. Trong suốt hơn một năm quan hệ với Céline, anh chưa từng gặp gia đình hay bạn bè cô. Lúc đó, họ chỉ cần bên nhau và thấy thế là đủ, thời gian dành cho những người khác được coi như phí phạm.

Anh bước lên sân thượng nơi đặt quầy bar và gọi một ly Martini Key Lime. Rượu vodka có vani đem lại ngay cảm giác nóng rực khỏe khoắn trong họng và bụng, mà mang đến cho anh một khoảnh khắc an ủi ngắn ngủi sau những thử thách anh đã phải chịu đựng từ lúc tỉnh giấc đến giờ. Nhưng sự xoa dịu đó kéo dài không lâu. Để kéo dài cảm giác đó, sẽ phải gọi một ly vodka nữa, rồi hai, ba, năm, rồi cả chai... Anh cảm thấy không thoải mái và nhận ra rằng thậm chí anh không có phương tiện để về nhà. Anh rút điện thoại ra khỏi túi và bấm số của một công ty cho thuê ô tô xịn mà anh đã từng sử dụng. Anh cho địa chỉ của tiệm ăn và người ta hứa sẽ mang xe tới cho anh trong vòng chưa đến 45 phút nữa.

Anh rời xa quầy bar để khỏi bị cảm sốt. Sân thượng rất rộng, nhô ra trên hồ và đứng ở đó, ta có thể phóng tầm mắt ngắm nhìn mặt nước lấp lánh ánh mặt trời tuyệt đẹp. Céline và chồng tương lai của cô đón tiếp khách mời trong khung cảnh quyến rũ đó, trước khi bắt đầu buổi lễ. Ethan ngắm cô từ xa: trong chiếc váy mỏng nhẹ bằng vải lụa ni lông và đăng ten, Céline trông rực rỡ như một thiên thần. Mái tóc dài của cô được búi gọn lên cao làm tôn cái gáy tuyệt đẹp và khiến cô trông giống diễn viên múa cổ điển. Năm năm qua, cô không thay đổi nhiều lắm, nhưng Ethan nghĩ anh thấy ở cô toát lên một vẻ nghiêm trang nào đó mà trước

đây anh chưa từng biết. Đó là một cái gì đó nhận thấy: nụ cười chùng mực, ánh mắt kém rực sáng hơn, sự tự nhiên bộc phát mà cô chỉ còn giữ lại như một ảo ảnh.

Bất chấp biển cấm hút thuốc, anh vẫn châm một điếu và, như bị thôi nôi, anh tiếp tục yên lặng quan sát cô. Anh có một cảm giác rất kỳ lạ, vừa như đau đớn vừa như dịu lòng. Anh toát mồ hôi, rồi ngay sau đó lại thấy lạnh, cứ như cơ thể anh chỉ còn là một bộ xương đang run rẩy. Sâu thẳm bên trong, trái tim anh đang rỉ máu, đang rỉ ra một thứ chất độc nóng rẫy và nguy hại nhưng lại mang đến cho anh cảm giác ấm áp tạm thời.

Một lúc sau, Céline quay đầu về phía anh và ánh mắt họ giao nhau, mang lại điểm tựa ỏi người. Ethan hoài công tìm cách giải mã ngọn lửa lấp lánh trong đôi mắt người tình cũ của anh: luyến tiếc? tình xưa nghĩa cũ? Căm thù? Khao khát trả thù? Mặc dù anh cảm thấy mình đang ở lãnh địa của kẻ thù, anh vẫn tiến gần lại nhóm khách mời, chống khuỷu tay vào lan can và giả vờ như đang mải mê ngắm các con đò và thuyền gỗ gondola Venise đang lênh đênh trên mặt nước lấp lánh.

- À, anh cũng đến cơ đấy, một lúc sau Céline vừa đi ra chỗ anh vừa nói.

- Theo anh được biết, em đã gửi thiệp mời cho anh cơ mà!

Rồi anh nói thêm

- Anh rất vui được gặp lại em. Đã lâu rồi.

Céline lắc đầu:

- Không, mới hôm qua thôi. Với em, chỉ như hôm qua thôi.

Cô đưa anh ra xa một chút, đến gần đám cây con đọt sắc mùa thu chen vai thích cánh trên sân thượng. Hai người im lặng một lúc, quan sát những người thích bơi xuồng đang lướt trên mặt nước theo nhịp hợp âm của một dàn nhạc jazz nghiệp dư đang biểu diễn ứng tác trên bờ đối diện, gần Bethesda Fountain.

Chính cô lại mở lời tiếp.

- Em rất vui được quay lại New York. Em đã luôn luôn mơ ước tổ chức lễ cưới ở Manhattan. Anh có nhớ lần cuối cùng chúng ta đến đây không?

Anh nhớ từng giây phút anh đã trải qua với em.

- Không nhớ lắm.

- Lúc đó, hồ đang đóng băng và phủ đầy tuyết. Và anh nói đúng đấy: cách đây đã lâu rồi.

- Em sống ở Pháp à?

- Vâng, ở Enghien-les-Bains, một khu khoáng nóng gần Paris nơi anh Sébastien mở một tiệm ăn. Anh ấy vừa nhận được danh hiệu một sao Michelin[42].

Ethan nheo mắt và quay đầu lại để quan sát một người đàn ông mặc áo choàng dài màu đen và áo gilê trắng đang nói chuyện với bạn bè nhưng vẫn liếc mắt về phía vợ sắp cưới. Nụ cười rạng rỡ, khuôn mặt điển trai, thân hình vạm vỡ. Tuýp đàn ông hiện đại có thể đảm đương tốt mọi lĩnh vực: giám đốc doanh nghiệp ưa đổi mới, vận động viên siêng năng, ông bố rất quan tâm chăm chút đến gia đình, người chồng tuyệt vời trong phòng ngủ...

- Em vẫn làm ở Air France à?

- Không. Em đã chán cái nghề đó. Em đã xin thôi việc cách đây năm năm để chuẩn bị cho kỳ thi làm giáo viên trong các trường học. Hiện em dạy một lớp học dành cho trẻ em khuyết tật ở Belleville. Đó là một công việc mang lại cho em nhiều thứ.

Céline im lặng một lúc, gió bỗng thổi mạnh. Cô rung mình và sửa lại chiếc khăn choàng cổ lấp lánh màu xám ngọc che phần cổ hở ra. Cái váy Carven với hai dây vai bằng đăng ten mỏng để thoáng lộ trên vai cô một vết xăm hình arabesque[43]. Một biểu tượng từng có ý nghĩa với hai người vào thời kỳ đó, nhưng giờ có vẻ tầm thường, nhạt nhẽo.

- Em biết rất rõ anh nghĩ gì, Ethan ạ: là một công chức, có một ngôi nhà ở ngoại ô, một ông chồng tốt bụng... Anh tự nhủ là em đã trở thành con người mà trước đây em không hề muốn trở thành.

Sững sờ vì nhận xét của cô, nhưng anh muốn tỏ ra thân tình:

- Không, em nhầm rồi. Em đã chọn lựa những gì phù hợp với em và anh rất mừng cho em.

- Anh thôi cái trò phỉnh phờ ấy đi: em đã chọn lựa đúng những gì anh vẫn khinh thường: gia đình, sự ổn định trong cuộc sống lứa đôi, cuộc sống thường ngày!

Cô cao giọng và một số khách mời bắt thần quay nhìn về phía họ, tự hỏi không hiểu gã đàn ông mà họ chưa từng bao giờ nhìn thấy và đã khiến cô dâu bồn chồn chỉ mười lăm phút trước hôn lễ này là ai.

- Anh chỉ nghĩ là anh không nên có mặt ở đây, Ethan nhận xét. Nói thực, anh không hiểu rõ lắm tại sao em lại mời anh.

- Để anh tặng em một món quà.

- Một món quà á?

- Món quà của anh, đó là hãy nói với em sự thật.

- Sự thật nào?

- Lý do tại sao anh lại bỏ em?

Anh lùi lại một chút, cảm thấy đang trong tình trạng nguy hiểm:

- Chúng ta đã giải thích với nhau hết rồi.

- Không, chúng ta chưa giải thích với nhau: anh đặt em trước việc đã rồi, cuộc nói chuyện chỉ kéo dài có ba phút, em đã bỏ đi và chúng ta chưa bao giờ gặp lại nhau cả.

Ethan tìm cách thoát ra khỏi cuộc tranh cãi:

- Trong cuộc đời, không phải mọi câu hỏi đều phải có câu trả lời đâu.

- Thôi đừng có nói như trong sách anh viết nữa! Anh nghĩ mình đang ở đâu vậy? Trong một tiểu thuyết của Paolo Coelho ư? Hãy giữ những câu nói đẹp để đó cho truyền hình!

Ethan lắc đầu:

- Em nghe này, tất cả những chuyện đó đã xa rồi, anh nói khoan thai. Sống với nhau chúng ta sẽ không hạnh phúc đâu. Em muốn có sự cam kết, những đứa con, sự an toàn... Tất cả những gì anh không thể cho em.

Céline nhìn ra chỗ khác. Zoé, cô bạn thân nhất của cô ra hiệu cho cô phải khẩn trương bằng cách chỉ vào đồng hồ đeo tay của mình. Vị linh mục vừa đến và khách mời bắt đầu ngồi vào ghế ngoài vườn.

- Anh đi đây, Ethan vừa nói vừa cầm tay cô để chào tạm biệt. Anh chúc em thật hạnh phúc.

Mặc dù có ý định đó, nhưng anh vẫn đứng yên, tay nắm chặt tay cô, ánh mắt xa xăm. Trên tám phong nền, đường nét các tòa nhà chọc trời nổi bật lên phía sau những màu sắc rực rỡ của mùa thu tựa như một bông pháo hoa đầy đủ sắc vàng, tím và cam đang bùng sáng.

Ethan càng trù trừ chưa đi, anh càng cảm thấy sự nghi ngờ tăng lên trong ánh mắt của các khách mời đang tự hỏi về sự hiện diện và thái độ của anh. Anh tiếc nuối thả tay Céline ra và châm một điếu thuốc mới.

- Anh vẫn giữ thói quen xấu này, cô nhận xét. Em cứ tưởng ở New York không còn ai hút thuốc nữa!

- Anh sẽ là người cuối cùng cai thuốc, anh vừa nói vừa nhả ra một cuộn khói.

- Nếu anh ỉn là khôn ngoan...

- Steve McQueen[44] từng hút thuốc, James Dean[45] từng hút thuốc, George Harrison[46] từng hút thuốc, Krzysztof Kieslowski[47], Albert Camus[48], Nat King Cole[49], Serge Gainsbourg[50]...

- Tất cả bọn họ đều chết hết rồi, Ethan, cô nhẹ nhàng lưu ý anh trước khi rút mẫu thuốc lá ra khỏi môi anh và ném xuống nước.

Một cử chỉ trong quá khứ, một sự chăm chú mà trước đây cô đã từng có, khi cô chăm sóc anh. Khi tương lai của hai người còn ở trên cùng một hướng.

Nhưng Céline không để cảm xúc dâng trào.

- Sáng nay em đã thấy anh trên truyền hình. Thời gian này, khó mà không nhìn thấy anh. Anh xuất hiện ở khắp nơi: trên các chương trình truyền hình, trong các tạp chí...

Anh nhìn cô dò hỏi. Cô do dự và quyết định hạ con bài cuối cùng:

- Em nghĩ là anh không ổn đâu, anh Ethan. Mặc dù anh rất thành công, nhưng em nghĩ là anh không hạnh phúc.

Anh chau mày:

- Sao em lại nói thế?

- Anh có nhớ tại sao chúng ta yêu nhau không? Anh có nhớ tại sao giữa hai ta lại mãnh liệt như vậy không? Vì em có khả năng nhìn thấy ở anh những điều mà người khác không thấy. Và anh cũng như vậy.

Anh gạt phăng lý lẽ này đi:

- Tất cả những chuyện đó chỉ là vở vắn thôi, những trò linh tinh chúng ta kể cho nhau nghe chỉ để cho giống như trong phim thôi.

- Anh biết rất rõ là em nói đúng mà.

- Rất xin lỗi vì làm em thất vọng, nhưng em nên biết rằng mọi chuyện của đời anh đều rất ổn: anh giàu có, nổi tiếng, anh có một vị trí đáng mơ ước, một du thuyền, một ngôi nhà ở khu Hamptons[51]...

- Cái đó chứng tỏ điều gì?

Anh đứng im trước mặt cô, vừa bối rối vì bị cô tấn công vừa mong muốn tự vệ.

- Vì em rất mạnh mẽ, vậy hãy nói cho anh biết cái gì không ổn trong cuộc đời anh.

- Không có gì ổn hết, Ethan: cuộc đời anh trống rỗng và cô độc. Anh chỉ có một mình, anh không có bè bạn, gia đình, không có khao khát. Và điều đáng buồn nhất chính là việc anh hoàn toàn ý thức được chuyện đó nhưng anh chẳng làm gì để sửa chữa nó cả.

Anh chỉ một ngón tay về phía cô, mở miệng định biện bạch ình nhưng rồi anh từ bỏ ý định đó, cũng như từ bỏ ý định kể cho cô nghe những gì anh đã trải qua mấy giờ trước khi Jessie tự sát gần như trước mắt anh.

- Em sẽ bị muộn đấy, anh chỉ nói đơn giản.

- Hãy chú ý đến bản thân nhé, Ethan, cô vừa nói vừa đi ra xa.

Đi được mấy mét bỗng cô quay lại.

- Em đã nghe những gì anh nói sáng nay trong chương trình của anh: ý tưởng về điểm đoạn hồi ấy...

Anh nhìn cô với vẻ dò hỏi. Cô không nói hết câu, và sau một lát do dự, cô nói với anh như đưa ra một thách đố:

- Anh biết không, trong câu chuyện của chúng ta, điểm đoạn hồi, sẽ diễn ra trong mười phút nữa thôi.

8. P1:chạy Trốn - Chương 08: Điểm Đoạn Hồi

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:"Times New Roman","serif"; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Nhà thuyền Công viên Trung tâm

Thứ Bảy ngày 31 tháng Mười

14h 05

Khu vườn của tiệm ăn đã được sắp xếp bày biện với những chiếc ghế gỗ sơn nằm hai bên, tạo thành lối đi ở giữa dẫn đến một cái bục ngoài trời. Trong giai điệu của bài *Here Comes the Sun*[52], cha của Céline đi ngược lại lối đi trong vườn để đưa con gái đến tận bàn cầu nguyện, nơi vị linh mục đầy vẻ nhân ái đã đứng sẵn phía sau và bắt đầu buổi lễ:

Hỡi những người anh em yêu quý của ta,

Hôm nay, chúng ta tập trung ở đây để chào mừng, trong niềm vui và sự cầu nguyện, sự hợp nhất giữa một người phụ nữ và một người đàn ông đã hứa hẹn yêu nhau, cưới...

Ethan không thể nào rời khỏi Nhà thuyền. Ngồi trên một trong số những chiếc ghế cao để xung quanh quầy bar, anh vừa liếc mắt quan sát buổi lễ vừa tự hỏi về những lời nói vừa rời của Céline. Chính xác cô ấy định nói gì qua câu nói khó hiểu đó? Và tại sao cô ấy lại chọn bài *Here Comes the Sun*, bài hát của George Harrison, để bắt đầu buổi lễ của mình? Bài hát mà trước kia, chính anh đã giới thiệu cho cô biết, và chính anh đã nói rằng với anh, vàng thái dương chính là cô. Người duy nhất soi rọi đời anh.

Khi yêu, người ta có thể nói những cuộc làm sao! anh vừa thở dài vừa gọi thêm một ly vodka nữa, hy vọng rượu sẽ làm nổi thống khổ của anh ngoài kia.

... Céline thân yêu, Sébastien thân mến, hai con đang chuẩn bị thực hiện một chọn lựa quyết định. Một sự chọn lựa mà các con mong muốn được hưởng sự chúc phúc của Đức Chúa. Vì chính Người, Đức Chúa, Người nắm giữ cuộc đời chúng con trong tay Người, Người là Đấng toàn tri duy nhất của quá khứ, hiện tại và tương lai, chính Người đã mang đến cho Céline và Sébastien tình yêu và tình yêu đó gắn kết họ với nhau.

Nàng đã báo trước cho anh biết: “Trong câu chuyện của chúng ta, điểm đoạn hồi, sẽ diễn ra trong mười phút nữa thôi”. Mười phút nữa, em sẽ kết hôn, mười phút nữa, cánh cửa sẽ vĩnh viễn khép lại.

Lời kêu gọi cuối cùng, cơ hội cuối cùng.

... Vào ngày hy vọng này, quan hệ của hai con sẽ bước vào một chặng đường mới để được củng cố và phát triển. Vào ngày hy vọng này, quan hệ của hai con sẽ bước vào một chặng đường mới để được củng cố và phát triển. Vào ngày hy vọng này, Céline và Sébastien, hai con sẽ chứng thực tình yêu, sự tận tâm và tôn trọng của mình đối với người kia. Tất cả chúng ta đang tập trung ở đây sẽ là nhân chứng cho sự cam kết của hai con và chúng ta có sứ mệnh ủng hộ và khích lệ hai con...

Ethan ra khỏi ghế ngồi và tiến gần về phía khu vườn. Anh cảm thấy đơn côi, bị tất cả bỏ rơi. Đầu anh quay cuồng. Vẫn là cơn đau nhói nửa đầu đã khiến anh đau đớn từ lúc thức dậy đó, và nó càng lúc càng dữ dội với cái chết của Jessie, những giờ thẩm vấn của cảnh sát và hai ly vodka Martini. Thấm sợ và lạnh, anh cài áo vest và cố gắng không loạng choạng.

Đứng trước đôi trai gái sắp thành hôn, vị linh mục giờ tuyên bố còn trịnh trọng hơn:

... Hôn lễ có sứ mệnh cao cả thánh hóa sự hợp nhất giữa một người đàn ông và một người phụ nữ. Hôn lễ là cái khung để cho ra đời những đứa trẻ, nuôi dạy chúng và trợ giúp nhau, khi giàu sang cũng như khi nghèo khó, khi khỏe mạnh cũng như lúc ốm đau...

Céline đã đứng khi nói rằng cuộc đời anh là sự trống rỗng hoàn toàn. Giam mình trong thánh địa của cô đơn và chủ nghĩa cá nhân hủy hoại, Ethan chỉ sống cho chính mình. Sự sẻ chia, tình yêu, sự vỗ về âu yếm, những tình cảm đó đã trở nên xa lạ với anh. Bỗng nhiên anh nhận thấy rằng mình không có nổi một người bạn, kể từ khi anh đã hèn hạ bỏ rơi Jimmy trên đường phố New York, mười lăm năm trước. Anh đã tự mình làm chuyện đó, đúng vậy. Để thoát khỏi cuộc sống tầm thường mà đời đã dành cho anh, anh đã từ bỏ tất cả và đã vắt kiệt sức lực mình từ nơi sâu thẳm nhất của cô đơn. Vì anh vẫn luôn nghĩ một mình sẽ mạnh, và yêu thương sẽ làm anh mất đi sức mạnh đó. Giờ anh đã hiểu mọi chuyện không đơn giản như vậy, nhưng đã quá muộn.

... Hôn lễ là một giao ước quan trọng mà chúng ta không thể dự liệu hoặc cam kết một cách hời hợt, thất thường hay thiếu cẩn trọng. Hôn lễ là lễ thánh hóa vĩnh viễn, vì những gì mà Đức Chúa đã hợp nhất, con người không bao giờ có thể chia tách được...

Vậy đó, điểm đoạn hồi chính là thời khắc này. Thậm chí không đến mười phút nữa, chỉ mười giây nữa thôi. Vì chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh bất ngờ xuất hiện ở đó, ở trên bục, và thú hận với Céline tình yêu của anh? Trong phim, chuyện đó hoàn toàn có thể được. Trong phim, mọi chuyện được thu xếp ổn thỏa chỉ trong có ba phút, trong phim, Ethan sẽ là người lạc quan, quyết chinh phục mục tiêu, không suy nghĩ quá nhiều. Nhưng giờ không phải trong phim và anh có tất cả mọi thứ, chỉ có điều anh không phải nhân vật chính. Anh đang chơi vui, mất phương hướng, đau xé lòng, và anh đang bị ám ảnh bởi sự nghi ngờ.

... Vậy, nếu ai trong số các con biết một lý do nào xác đáng phản đối sự kết hợp này, hoặc người đó phải nói ra ngay bây giờ, hoặc người đó phải im lặng mãi mãi...

Hoặc người đó phải nói ra ngay bây giờ, hoặc người đó phải im lặng mãi mãi... Câu nói vang lên trong im lặng và tiếng vọng của nó dường như kéo dài mãi. Trên bục, Céline nhẹ nhàng quay đầu lại như thể dõi mắt tìm anh. Giây phút sau đó kéo dài vô tận và trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Ethan thực sự nghĩ rằng anh sẽ lên cất ngang buổi lễ.

Bởi cuốn tiểu thuyết của họ vẫn còn dang dở.

Bởi tình yêu hiển hiện.

Bởi đó là anh, và bởi đó là nàng.

Nhưng tất cả chỉ là những lời nói. Thực sự anh có gì để dâng tặng cho Céline? Anh nghĩ lại câu hỏi mà cô vừa mới hỏi anh: “Tại sao anh lại bỏ em?” Câu trả lời của anh đã rất mơ hồ, thoái thác, nhưng lý do thật sự, ngay cả bản thân anh cũng không rõ. Trong những tuần sau khi họ chia tay, anh vẫn tiếp tục nghĩ rằng mình là mối họa đối với Céline. Nếu anh tiếp tục cùng cô, anh chắc chắn tình yêu của anh sẽ biến thành thuốc độc, thành lựu đạn, thành dao găm. Lúc đầu, niềm tin ấy đã mang đến cho anh một điểm tựa nào đó. Chính vào thời điểm ấy, anh đã dốc toàn sức cho công việc. Sau đó là cuộc gặp gỡ với Loretta Crown và anh bắt đầu nổi tiếng. Dần dần khi đã bước lên cao hơn trên nấc thang xã hội, và khi nỗi đau người ngoại, anh đã tin rằng những nỗi lo sợ của mình chỉ là kết quả của trí tưởng tượng, một cách dễ dàng dễ phủ nhận chuyện anh đã cư xử như một kẻ hèn hạ. Sự thật, đó là anh đã bỏ rơi Céline, như anh đã từng bỏ rơi Marisa và Jimmy trước kia. Vì anh không muốn phụ thuộc vào bất cứ ai, vì anh chỉ muốn tự do, tự do khỏi mọi mối ràng buộc và mọi trách nhiệm. “Làm những gì tôi muốn, khi tôi muốn, theo cách tôi muốn.” Và quả thực là có những lúc, anh đã nhắm nháp hưởng thụ sự tự do đó. Nhưng cùng với thành công và tiền bạc, thái độ vô sỉ cũng xuất hiện, kèm theo đó là một loạt các thú tiêu khiển viển vông: rượu, phụ nữ, ma túy, cờ bạc, đến mức anh còn không thể chịu đựng được nữa dạng người mà anh đã trở thành.

Giờ đây khi đời anh đã xuống dốc và khi anh đang cố thành thực với chính mình, anh không còn chắc chắn về bất kể cái gì nữa. Nhưng đứng trước khi Céline cất lên tiếng “vâng” thiên định, anh lại có linh tính mình là một mối họa với cô. Anh lại cảm thấy tình cảm sâu sắc và phi lý, tình cảm mà anh không hiểu gì hết, nhưng nó đầy hiểm họa. Anh hiểu ngay rằng nếu anh chỉ phải đảm đương một trách nhiệm duy nhất trong đời mình, anh muốn đó sẽ là trách nhiệm này: bảo vệ người phụ nữ mà anh yêu, cho dù điều đó có nghĩa là phải rời xa cô ấy.

Ethan nhìn Céline một lần cuối, như thể anh muốn khắc sâu mãi mãi hình ảnh cô, rồi anh đưa mắt nhìn chỗ khác.

* * *

Anh uống một hơi cạn ly và rời tiệm ăn đúng lúc Céline, trong vòng tay chồng cô, đang đi ngược lại hàng rào danh dự dưới cơn mưa những cánh hoa hồng.

34

Khu phố Tàu phát triển xung quanh phố Mott với khoảng chục tòa nhà nằm quanh tòa tháp Confucius Plaza, ngay cạnh khu Little Italy. Đó là một khu phố bình dân, với những con phố hẹp, hai bên đường là các tòa nhà nhỏ nhiều màu sắc có cầu thang đúc bằng gang. Vào giữa thế kỷ thứ XIX, khi những người thủy thủ Trung Hoa đầu tiên - chẳng bao lâu sẽ gia nhập với đồng bào của họ ở California, những người được tuyển dụng để làm đường sắt - bắt đầu đầu tư vào khu vực đầy tai tiếng của Lower East Side này, chẳng ai nghĩ rằng khu vực ấy sẽ trở thành phố Tàu lớn nhất trong thế giới phương Tây. Những năm gần đây, giống như sự bành trướng của triều đại nhà Thanh trong nền kinh tế thế giới, phố Tàu thậm chí còn nuốt chửng cả Little Italy, khu phố Ý ngày xưa giờ đây thu hẹp trong mấy quán ăn dành cho du khách trên phố Mulberry.

Shino Mitsuki bình thản xuôi về hướng Công viên Columbus và dừng chân nghỉ trong tiệm ăn nhỏ quen thuộc trên phố Mott. Anh ngồi ở cuối căn phòng, đối diện với một bức tượng Phật dát vàng lá. Cô hầu bàn mặc nhiên rót cho anh một chén trà xanh trước khi chỉ cho anh chiếc xe chất đầy các món dim sum[55] được bày trong các hộp nhỏ làm bằng tre. Shino Mitsuki chọn món bánh cuốn hấp, chân gà ướp muối và hai nắm cơm rắc vừng. Anh nhắm nháp bữa ăn trước cái nhìn bình thản và trầm tư của Thích Ca Mâu Ni.

Còn một tiếng nữa mới đến giờ làm việc, nhưng Shino Mitsuki luôn đến bệnh viện trước giờ làm. Đây là cách để anh hòa mình vào không khí ở đó, để anh tập trung tư tưởng - điều vô cùng quan trọng với một bác sĩ phẫu thuật. Hôm nay, anh trực ở phòng cấp cứu, và cũng như mọi năm, vào tối Halloween, bệnh viện tiếp nhận đầy những kẻ bị thương, say xỉn và người bị tai nạn.

Shino kết thúc bữa ăn, mắt nhìn xuống. Thi thoảng, anh mới dám ngẩng đầu lên để quan sát cô hầu bàn xinh đẹp có nụ cười láu lỉnh đi ra đi vào. Anh không thờ ơ với cô. Nếu anh có mời cô đi chơi tối để xem triển lãm ở Bảo tàng Nghệ thuật ện đại, xem phim hay đi hát karaoke, anh gần như chắc chắn là cô sẽ đồng ý. Nhưng đã từ lâu, Shino Mitsuki chối bỏ đời sống tình ái. Anh chọn cách sống với tâm hồn thanh thản, tránh xa mọi nỗi khổ đau của dục vọng và đam mê. Vì rằng gieo gì gặt nấy, nên anh dồn toàn bộ tâm trí để làm thanh khiết nghiệp chướng của mình. Dĩ nhiên, không phải hành động tốt đẹp nào của anh cũng đem lại kết quả trong cõi đời này, nhưng quan trọng gì đâu: anh đợi đến hành động tiếp theo và cả những hành động sau đó nữa. Vòng quay của sự sống và sự tái sinh được thực hiện trong rất nhiều thế kỷ trước khi hy vọng được Giác ngộ.

Anh rời khỏi bàn và bước ra đường phố náo nhiệt, bị cuốn vào đám đông đang xuôi theo phố Mott. Trong vòng mười phút, anh đến bệnh viện St. Jude, nằm cạnh khu phố Tàu và quận Tài Chính. Anh vừa bắt đầu công việc được ba phút thì một người đàn ông dùng nốt sức tàn đẩy cánh cửa bệnh viện và ngã vật xuống đại sảnh. Bộ quần áo Prada và chiếc sơ mi Oxford của anh ta đầm máu.

* * *

Manhattan - Công viên Trung tâm

Thứ Bảy ngày 31 tháng Mười

Hai mươi phút trước.

- Đây là chiếc xe ông đã đặt, thưa ông.

Ethan cầm chùm chìa khóa mà cậu nhân viên trẻ đưa cho và hoài nghi nhìn chiếc Ferrari màu đỏ, nhiều khả năng xuất xưởng từ những năm 80, đang đậu trong bãi đỗ xe của nhà hàng.

- Cậu chỉ có thể thôi à? anh hỏi và ký vào phiếu thuê xe.

- Vì vụ đình công của cánh lái xe taxi, chúng tôi bị thiếu xe, cậu thanh niên xin lỗi.

Ethan ngồi sau tay lái chiếc 308 GTS cổ lỗ sĩ và nhả mặt. Anh có cảm giác mình là Tom Selleck trong những tập đầu của xê ri phim truyền hình Magnum.

- Chiếc áo sơ mi Hawaii và bộ râu giả đặt trong cốp xe hay trong hộp đựng găng tay vậy?

- Ông bảo sao ạ?

- Thôi, bỏ qua đi, cậu còn trẻ quá, anh trả lời và nổ máy.

Anh lái xe ra phố Năm và rời Công viên Trung tâm. Chiều hôm nay thật thích hợp để đi mua sắm, vỉa hè của đại lộ nổi tiếng nhất thế giới chật ních người và vắng bóng những chiếc taxi làm rối loạn thành phố. Vì thế người đi bộ ảo tưởng là họ có thể đi qua đường mà không hề gặp nguy hiểm.

Ngồi sau tay lái chiếc V8 cũ kỹ, Ethan xuôi xuống Công viên Battery. Tâm trí anh không để vào tay lái, mà lại đau đớn trôi nổi trong một mớ bong bóng lúc chiều tà với những hình ảnh lẫn lộn của Céline, rặng rờ trong áo cưới, của Jessie, với hộp sọ bị vỡ, mắt lộn tròng.

Khi sắp đến Quảng trường Madison, anh chú ý đến một chiếc xe tải Hummer 4 cầu có kính màu đang bám đuôi anh một cách nguy hiểm. Cùng lúc đó, hai chiếc xe hòm sẫm màu tìm cách vượt anh, một chiếc bên phải, chiếc kia bên trái. Bị kẹp giữa hai chiếc xe, Ethan bóp còi inh ỏi, nhưng ở New York, tiếng còi báo bị lẫn vào tiếng ồn đường phố và không còn nhận ra được nữa.

Anh thử hăm dọa, nhưng hai chiếc xe vẫn đi song song với xe anh; anh thử nhấn ga: những kẻ tấn công chỉnh tốc độ. Anh đột ngột bóp phanh: chiếc Ferrari vẫn bám mặt đường, nhưng nó thấp và thuôn dài nên chiếc Hummer tóm gọn nó với sức mạnh của một chiếc xe tăng.

Thành linh, chiếc xe hòm bên trái đột nhiên tăng tốc và chắn trước mặt anh, mở ra một lối thoát và anh lao xe về phía Quảng trường Cooper. Nhưng lối thoát đó chỉ là một mẹo lừa. Cả ba chiếc xe đã đoán trước ý anh và cùng đổi hướng, ép sát xe anh, hích vào xe anh, và buộc anh phải giảm ga rồi đỗ lại trên phố Bowery.

Ethan chỉ kịp cởi thắt lưng an toàn thì hai gã mặt khỉ có dáng dấp nhân viên FBI đã lao vào anh, tóm lấy vai anh và đẩy anh không thương tiếc về phía sau chiếc Hummer.

* * *

Manhattan

Hai tuần trước

Một căn hộ sang trọng ở RockefellerCenter

Phòng khách rộng thênh thang - không dưới ba trăm mét vuông - được bố trí như một không gian mở, xung quanh có kính, cho ta một tầm nhìn vòng quanh đường chân trời ở New York. Không khí thoải mái nhưng ấm cúng. Ở góc phòng, một nghệ sĩ dương cầm đang ngẫu hứng khá xuất sắc vài bản nhạc jazz kinh điển. Xung quanh một chiếc bàn sơn mài rộng, bảy người đàn ông và một phụ nữ đang chơi bài poker từ chập tối đến giờ.

Cánh đàn ông mặc trang phục đúng kiểu hợp mốt và tất cả đều khoác áo smoking. Trái lại, người phụ nữ trang phục lòe loẹt và kiểu cách: quần bò hàng hiệu với thắt lưng bằng da cừu, giày cao gót bằng da báo bóng loáng, áo sơ mi bó sát người bằng vải popeline, dây chuyền nặng có hình đầu báo. Cô ta ở vị trí nhà cái, mặc dù có một hồ li chia bài. Ethan ngồi đối diện với cô ta. Anh là người tích được nhiều thẻ nhất từ đầu ván tới giờ. Anh đã học chơi bài poker với cậu bạn Jimmy từ thuở niên thiếu. Năm tháng trôi qua, anh trở thành một tay chơi bài có hạng. Thậm chí, nhiều lần anh còn tham gia vào World Series of Poker, giải Vô địch thế giới tại Las Vegas, và đã hai lần anh vào đến chugn kết No Limit Hold'em 1000 đô la. Anh đã thu thập được nhiều kinh nghiệm quý giá và phán đoán được thái độ của những người chơi khác. Anh theo dõi mọi thứ: ánh mắt của đối thủ, chỗ họ để tay, các chuyển động cơ thể, máu đang dồn lên thái dương. Anh cũng biết kiên nhẫn, cưỡng lại sức ép, nhanh chóng ra quyết định, đánh lừa đối thủ bằng cách giấu nỗi sợ hãi.

Hai người chơi ngồi bên trái người phụ nữ đặt cược và hồ li phát ôi người chơi hai lá bài mà chỉ người chơi được biết. Ethan để cho niềm vui kéo dài thêm mấy giây trước khi xem bài mình. Mấy tuần trước đây, anh thua nhiều, nhưng tối nay vận may một lần nữa lại mỉm cười với anh. Sau khi trì hoãn lâu nhất có thể, cuối cùng anh cũng liếc mắt nhìn quân bài của mình và lấy tay che chúng.

nA

Ngay lập tức, anh cảm thấy tim đập dồn. Hai con Át: cặp Át nổi tiếng trong bài Poker, cặp bài tốt nhất, trong hai trăm lần chia may ra có được một lần.

Tiền tố được đưa ra và nhích lên theo chiều kim đồng hồ. Khi đến lượt người phụ nữ, cô ta tổ thêm mà không thêm lật bài. Ethan lập tức hiểu cô ta muốn chơi liều ván này: mạo hiểm nhiều nhất và đầy đe dọa. Cô ta tên là Maxine Giardino. Cô là con gái của một chủ thầu xây dựng giàu có ở thành phố. Cô ta nổi tiếng cờ bạc bịp và trò chơi ngông cuồng của cô ta làm bất an những kẻ không có khả năng tài chính. Ngay từ vòng đầu, một nửa bàn rút lui và ván bài chỉ còn lại bốn người. Hồ lì rút một quân bài để sang bên rồi xòe ra: cả ba quân bài chung được lật ngửa đặt trên bàn cho tất cả những người chơi nhìn rõ. Cùng với hai quân bài đang được giấu kín của người chơi, những quân bài này được dùng để có thể ghép nên bộ bài mạnh nhất.

ZSK

Ethan che giấu nỗi thất vọng. Lần rút bài này không cải thiện bộ bài của anh, mặc dù đôi Át của anh vẫn tạo thành cặp bài chơi được.

Lần đặt cửa tiếp theo. Maxine vẫn không nhìn bài và đặt tiền tố tăng lên. Người chơi thứ năm rút lui. Ethan theo. Anh hiểu rằng, trái với mọi người vẫn nghĩ, bài poker không phải là trò chơi may rủi, mà là “trò chơi của tâm hồn”, phức tạp và tinh tế, một ẩn dụ thực sự của cuộc đời buộc anh phải đối đầu với hiểm nguy, với sự quyến rũ, với các trò bịp bợm và trong đó, việc nắm bắt xác suất còn mạnh hơn là vận may.

ện giờ, xác suất ngã về phía anh.

Một lần nữa, nhà cái lại rút một quân bài trước khi lật ra bộ bài mới:

ZSXW

Lần này, may rủi và kích động lên đến đỉnh điểm. Vào thời khắc ấy, anh biết anh có gần một phần mười may mắn để có được một dây liên tục đồng chất gồm năm quân. Đánh cược một trên mười, quân bài sắp lật sẽ là một con Đám, nó sẽ cho anh một bộ suốt năm con hàng Át, một tấm thông hành gần như tuyệt đối để đi đến chiến thắng. Vòng đặt cược bắt đầu và người chơi thứ sáu rút lui. Chỉ còn lại hai người: Ethan và Maxine. Cô ta vẫn không hề lật bài. Tiền đặt cửa giờ đây đã vượt ngưỡng một triệu đô la và Maxine không có ý định dừng ở đó. Họ chơi No Limit với tiền đặt cửa tự do. Mỗi lần Maxine đặt cửa, Ethan theo cho đến khi họ không còn thẻ nào trước mặt. Cô ta liền đề nghị anh đặt thêm thẻ mới vào giữa ván trước khi hồ lì lật quân bài cuối cùng.

ZSX

WY

Anh ngồi thản nhiên, ánh mắt chăm chú vào năm quân bài đặt ở giữa bàn. Trước mặt anh, Maxine tìm điều thuốc trong chiếc túi nhỏ làm bằng da trăn mạ kim loại. Cô ta tận hưởng khoảnh khắc đánh dấu khởi điểm của ván bài thật sự, bởi lẽ rốt cuộc, mọi thứ đều quy về một điểm: sự đối đầu với bí mật của kẻ khác.

Vòng đặt tiền tố cuối cùng lên rất cao, xen lẫn giữa đối đầu và quyến rũ. Trong cuộc đối mặt này, mỗi người tìm kiếm một điều gì đó khác biệt. Với anh là một cuộc du ngoạn nội tâm, là sự đối đầu với những nỗi sợ hãi thời thơ ấu, là sự lãng quên một tình yêu đã mất và là sự tìm kiếm hào huyền một ánh sáng xuyên trong màn đêm. Với cô ta là sự đặt cược vào hiểm nguy, là khát khao hủy diệt, là ảo ảnh của con bọ ngựa.

ện tại có hơn năm triệu đô la trên mặt bàn. Ethan đã đặt cửa gần hai triệu. Số tiền mà anh không có, nhưng quan trọng gì đâu vì anh sẽ thắng. Trong đầu anh, hiện rõ mồn một cặp bài chiến thắng: năm con bài đồng chất Át.

ZYXW

Anh cảm thấy dễ chịu, thật dễ chịu đến mức anh muốn thời khắc ấy kéo dài ra. Anh thậm chí còn tự cho phép mình nghĩ đến việc sẽ làm gì với số tiền kiếm được. Nhưng đã đến giờ lật bài rồi, giờ hạ bộ bài tốt nhất của anh xuống. Bình tĩnh, anh xòe các quân bài ra giữa bàn. Rồi đến lượt Maxine. Đó là một thời điểm lạ lùng bởi lẽ người phụ nữ trẻ vẫn không hề nhìn bài của mình và họ khám phá bộ bài ấy cùng một lúc. Cô ta lật hai quân bài của mình - một quân bốn và một quân chín cơ - và ghép chúng lại với các quân bài chung để tạo ra bộ bài dưới đây:

ZSQ

VY

Màu đỏ quân bài cơ: năm quân bài cùng một màu, một bộ bài còn mạnh hơn dây đồng chất suốt năm con.

Maxine ngẩng nhìn Ethan và cô ta nhận lấy một tia chớp dữ dội và bất ngờ mà chỉ có người chơi poker mới có thể trao cho cô.

Thua nhưng Ethan vẫn lãnh đạm, nhưng anh ý thức rõ rằng mình đã tự thuốc lấy rắc rối.

* * *

Cú đâm đầu tiên làm anh chảy máu mũi, cú thứ hai làm nát gan, cú thứ ba nhằm trúng dạ dày.

Manhattan

Ngày hôm nay

Đằng sau chiếc Hummer, Ethan chịu một trận đòn theo luật. Kính đen, hàm vuông và nắm đấm như trong phim Kế hỷ diệt, hai gã đàn ông mặc đồ đen làm anh tê liệt trong khi gã thứ ba đắc thắng khiến anh nuối tiếc tại sao không trả nợ thua bạc. Gã đánh anh có dáng vẻ ít chải chuốt hơn, nhưng lại kiêu cách hơn hai “đồng nghiệp” của gã. Ngực trần dưới lớp áo vest smoking, chiếc mũ rộng vành kiểu Texas ôm gọn trên đầu, tóc dài và dài, râu ba ngày không cạo: hẳn giống bức biếm họa một gã đao phủ bạo tàn và có vẻ như thích thú với việc thực hiện công việc của mình. Vào đầu trận đòn, Ethan có phản xạ gấp bụng lại, nhưng các cú đâm nối nhau liên tiếp nên cuối cùng anh đành phó mặc. ện tại, anh chỉ cầu cho trận mưa đòn này đừng kéo dài mãi mãi. Anh sẽ còn phải chịu trận bao lâu nữa? Máu chảy như suối từ mũi anh, vương ra khắp áo quần và bắn cả vào tấm bạt bằng nhựa mà lũ chó chết đã cẩn thận dùng để chắn kính đuôi chiếc xe 4 cầu. Chiếc xe lại lên đường, có kính chắn sáng bảo vệ.

Cuối cùng cũng đến lúc gã “đao phủ” chán ngấy:

- Cô Giardino nợ tiền của mình từ mười lăm ngày nay, hẳn vừa nói vừa xoa xoa nắm tay đau.
- Tôi... tôi sắp có tiền rồi, Ethan thở hổn hển, nhưng... tôi cần... tôi cần thêm chút thời gian...
- Mà đã có thời gian.
- Đó là một khoản tiền lớn... tôi không thể kiếm hai triệu ngay tức khắc được!
- Kể từ ngày hôm nay sẽ là hai triệu năm trăm nghìn.
- Hả? Không được!
- Đó là khoản tiền lãi, gã vừa giải thích vừa giáng mạnh một cú đấm vào dạ dày.

Lần này, Ethan có cảm giác như cái gì đó đang đứt bỏ anh. Hai gã cớm cùng nói lỏng vòng vây, để cho con mồi ngã vật xuống giữa hai chiếc ghế dài.

Đau đớn làm anh nhắm mắt lại. Làm thế nào mà tìm được khoản tiền đó đây? Trên lý thuyết thì anh giàu có: nhờ vào các buổi khám bệnh, hội thảo, các hợp đồng xuất bản lớn, tiền chảy vào như suối. Nhưng anh chi tiêu hoang phí và nhất là anh đã đầu tư một khoản tiền lớn, với tư cách cổ đông góp vốn, vào công trình xây dựng một trung tâm chăm sóc hạng sang gần Miami. Một bệnh viện cực kỳ hiệu đại chuyên cai nghiện. Nó có thể sẽ đem lại cho anh cả một gia tài khi đi vào hoạt động, nhưng hiện giờ nó ngốn của anh rất nhiều tiền. Anh có thể bán tài sản của mình, nhưng không đủ. Du thuyền của anh? Anh đã mua dưới hình thức cho thuê. Xe của anh? Xem tình trạng xe bây giờ... Các khoản đầu tư chứng khoán? Chúng giảm giá nhiều trong đợt khủng hoảng cho vay đầu tư bất động sản. Và điều tồi tệ nhất chắc chắn chính là những hình ảnh về cái chết của Jessie được đưa tin trên tất cả các kênh truyền hình. Vả lại đó cũng là điều mà kẻ ra đòn đã đoán trước. Chẳng nào Ethan còn đang lên như điều gặp gió, nhà Giardino còn để anh yên, nhưng họ hiểu rằng vận may đang đổi chiều.

- Được thôi, số tiền đó, mày có hay không nào? Gã đao phủ sốt ruột hỏi.

Ethan khó nhọc đứng dậy và lấy vạt áo sơ mi chùi mũi.

- Tôi có thể có số tiền đó, anh trấn an, nhưng không thể có ngay lập tức. Tôi cần...

- Bao lâu?

- Ít nhất hai tuần.

- Hai tuần, gã lắm bầm, hai tuần...

Gã rút từ trong túi một điều xi gà lớn và nhảy nhảy nó mà không châm lửa. Rồi gã lục lọi trong cái ngăn bằng kim loại và lấy ra một thứ trông như cái kim có các khớp và gọng dài quá khổ. Gã thốt ra một tiếng thở dài và ngay lập tức, hai tay nhân viên Smith[56] tóm chặt lấy Ethan. Gã lực lưỡng hơn tóm lấy cổ tay phải của anh và giơ chúng ra cho tên sếp. Cầm chiếc kim trong tay, tên này tìm cách túm lấy một ngón tay của Ethan. Vị thầy thuốc trị liệu giãy giụa và nắm chặt tay lại, nhưng vô ích.

Đừng động vào tay phải của tôi, đừng động vào ngón trỏ.

Cho đến tận phút chót, Ethan tưởng rằng gã kia chỉ định lòe anh và làm cho anh sợ. Bị ăn đấm, ăn đòn là một chuyện, bị cắt tay lại là chuyện khác và nhà Giardino có tư cách đáng kính cần được bảo vệ. Tóm lại, lẽ ra anh phải tìm hiểu kỹ hơn về gia đình họ...

Một tiếng rắc khô khốc và ngay tức khắc sau đó Ethan nhận thấy ngón trỏ của anh đã lìa khỏi bàn tay và rơi xuống tấm bạt bằng nhựa. Nửa giây không có thực, trong thời điểm đó nỗi đau chưa ập tới, anh vẫn có thể tin rằng mọi chuyện không có thực. Thế rồi máu túa ra và bất chợt nỗi đau không chịu nổi. Ethan rú lên, nhưng khổ hình vẫn chưa chấm dứt.

- Hai tuần, hai ngón tay! Kẻ tra tấn quyết định lạnh lùng.

Với dụng cụ khủng khiếp trong tay, hắn cướp đi ngón giữa của Ethan.

- Hãy lấy làm hạnh phúc vì bọn tao không cắt đi của mày thứ khác, hắn vừa trấn an vừa lấy hết sức lực kẹp hai gọng kim.

Khi ngón tay thứ hai rời ra, mắt Ethan mờ đi. Cơ thể anh chỉ còn toàn đau đớn, anh thiếu không khí vì những cú đấm một vài phút trước đó khiến anh không thở được. Anh bất tỉnh khi chiếc Hummer đột ngột phanh lại. Cửa trượt mở ra và hai gã mặt khỉ quăng anh xuống vỉa hè trải nhựa đầy nắng rồi lại nổ máy trong tiếng lốp xe ken két.

* * *

Khuôn mặt lấm bụi, Ethan không còn sức để gượng dậy. Anh lơ mơ nhận ra tiếng kêu của đám đông và tiếng xe cộ, nhưng anh cảm giác mình đã ra đi. Người ta sẽ cứu anh hay sẽ bỏ mặc anh chết giữa phố? Anh thu hết sức bình sinh một cách vô vọng để tỉnh táo trở lại. Anh khó nhọc đứng dậy, tránh chống lên bàn tay bị thương. Anh sợ hãi tìm các ngón tay bị cắt trên vỉa hè. Anh phát hiện ra ngón thứ nhất, rồi ngón thứ hai. Anh dùng bàn tay còn lành lặn nhặt chúng. Anh dùng khuỷu tay chùi máu vẫn đang tiếp tục chảy từ mũi. Nhất là không được nhìn vào vết thương. Xung quanh anh, một đám đông lo lắng đang nhìn anh chăm chăm. Đa số bọn họ người châu Á, nhưng cũng có cả khách du lịch. Họ ở phố Tàu! Anh quan sát kỹ hơn, nhận ra con phố gấp khúc Doyer nổi tiếng, nơi xưa kia các bộ ba thường thanh toán nợ nần và vui sướng chém giết lẫn nhau. Rõ ràng những kẻ tấn công anh có óc hài hước đáng ngờ.

Nhanh lên!

Anh không rành khu phố, nhưng anh phải đi thật nhanh. Giữ hai ngón tay trong bàn tay, anh ngược lên phố Mott, một trong số các trục đường chính của khu phố. Anh chạy hú họa, lo lắng bồn chồn, hỗn hển, lạc lối trong rừng ký hiệu bí ẩn. Giữa muôn vàn cửa hàng khoác các biển hiện và đèn nê ông nhấp nháy, anh nhận ra một hàng bán lá thuốc có bày trong tủ kính những con cá ngựa khô, xương hổ, sừng tê giác và một loại thần dược chống cúm gà. Anh đẩy cửa và nhìn khắp xung quanh. Hàng chục chiếc chậu bằng nhựa đựng rễ, thân, hoa và lá của khoảng năm chục loại thực vật khác nhau. Ethan mất một lúc để xác định thứ anh tìm kiếm: túi nhựa có khóa chứa các thang thuốc cho khách hàng. Anh tóm lấy một chiếc túi và bỏ vào đó hai ngón tay bị cắt của mình.

Nhanh lên!

Cầm chiếc túi trong tay, anh nhanh chóng trở ra, nhằm hướng phố Mulberry và các tiệm ăn ở đó. Anh điem qua lần lượt từng nhà hàng cho đến khi tìm thấy một sạp bày cá tươi. Suýt nữa thì anh quy xuống ở chỗ

bày hàng mẫu, nhưng dùng chút sức còn lại, anh vẫn đứng được. Anh gạt con cá kiếm to đặt trên đồng đá viên và cố vơ thật nhiều viên đá nhỏ vào một chiếc hộp bằng tre đặt trên bàn ở ngoài hiên thường dùng để hấp. Để tránh cho các ngón tay cắt rời bị hoại tử và không thể ghép lại được, anh bỏ cái túi có khóa vào trong hộp nước đá và đập nắp hộp lại.

Bây giờ hãy chạy đi!

Chạy đi!

Chạy!

* * *

Phố Tàu, một chiều thứ Bảy như thường lệ.

Phố Tàu, thành phố ở trong lòng thành phố với những luật lệ và quy tắc riêng của nó. Phố Tàu với đám đông chật ních của nó, những chữ tượng hình và những mái nhà kiểu chùa chiền.

Dưới bóng mát của Công viên Columbus, những cụ già người Tàu đầu cờ tướng. Một số người khác, đơn độc hơn, đang múa điệu Thái Cực quyền một cách chậm rãi và chắc chắn.

Dọc theo quảng trường Chatham, gần ngôi chùa Phật giáo, một người đàn ông đang chạy hết tốc lực. Người anh ta đầy máu và mồ hôi. Anh ta đau nhói ở ngực, thiếu hai ngón tay, một xương sườn bị gãy, gan và dạ dày bị tổn thương. Nước mắt chảy trên má anh và hòa với máu. Đáng ra anh sẽ ngã gục xuống đó, như một con chó, vì mệt, vì bị đánh, vì chấn thương, nhưng anh tiếp tục chạy, tay cầm chiếc hộp bằng tre.

Thật lạ kỳ. Anh đang sống trong ngày tồi tệ nhất và chắc hẳn anh không xa cái chết là mấy, vậy mà...

Vậy mà, vào đúng khoảnh khắc ấy, thật lạ lùng, anh lại cảm thấy sự sống hơn bao giờ hết.

Anh biết rằng lúc này thôi, trên vỉa hè, anh đã chạm đến đáy vực thẳm. Một vực thẳm mà anh đắm chìm trong đó từ nhiều tháng nay. Nhưng anh đã vươn dậy để không bị chết chìm. Anh vẫn chưa biết liệu điều đó có đủ để anh hồi phục và thoát ra khỏi tình huống khó khăn hay không. Có thể là không. Có thể anh đã vượt qua điểm đoạn hồi. ện tai, anh chỉ nghĩ đến một điều: đứng vững để tiếp tục chạy. Chạy đến tận bệnh viện St. Jude và trong vài giây nữa, anh sẽ đẩy cửa và ngã xuống sảnh bệnh viện.

Với bộ đồ Prada và chiếc áo sơ mi Oxford đầm máu.

10. P1:chạy Trốn - Chương 10:ngiệp Chương Tức Thì

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:"Times New Roman", "serif"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Bệnh viện St. Jude

Thứ Bảy ngày 31 tháng Mười

15h 25

Bác sĩ Shino Mitsuki cẩn thận kiểm tra bàn tay bị thương mà anh vừa cầm máu. Anh dùng băng cuốn quanh bàn tay trước khi rửa hai mẫu ngón tay và để chúng vào trong miếng gạc kín đặt trên một lớp đá viên. Hai ngón tay bị cắt được mang tới trong tình trạng còn tốt, bệnh nhân - vẫn còn vô thức - đã cẩn thận tránh để chúng tiếp xúc trực tiếp với nước đá, và do đó tránh làm tổn thương lớp mô mạch.

Hiện tại, cần hành động nhanh, nhưng không vội vã. Vì thế, Shino dành vài phút để cân nhắc việc ghép tay. Vết cắt rất ngọt, như thế tốt hơn là bị giựt ra hay bị nghiền nát. Việc cấy ghép ngón tay có thành công hay không phụ thuộc rất nhiều vào mức độ cắt cụt. Tỷ lệ thành công cao nhất trong trường hợp cắt sát gốc ngón tay, nhưng đây cũng là trường hợp mà tay cấy ghét thường hay bị cứng đờ và mất cảm giác. Bệnh nhân mất rất nhiều máu, nhưng anh ta còn khá trẻ, điều đó khiến bác sĩ hy vọng vào việc phục hồi chức năng. Trái lại, hộp thuốc lá thò ra ngoài túi áo vest của anh ta hoàn toàn không giúp cho người bệnh. Hút thuốc làm tăng nguy cơ xơ vữa động mạch và có thể gây nên bệnh huyết khối.

- Thưa bác sĩ, ta làm gì đây? cô y tá trưởng đã phụ giúp anh lúc chăm sóc bệnh nhân hồi.

Shino vẫn lưỡng lự một lúc trước khi trả lời:

- Chúng ta sẽ thử phẫu thuật.

Trong khi anh tiến hành trình tự gây mê cục bộ, anh không thể không tự hỏi về nguyên nhân của vết thương. Về mặt lý thuyết, anh cần báo cho cảnh sát nếu có nghi ngờ về vụ tấn công hay hành động tra tấn, và thấy rõ là anh chàng này không tự cắt hai ngón tay của mình trong lúc cắt cỏ ngoài vườn hay trong khi đóng cái kệ ở phòng con mình.

* * *

17h30

- Không được cử động!

Khi Ethan mở mắt, Shino Mitsuki đã làm việc được hai tiếng đồng hồ. Anh dùng vít cố định hai mẫu ngón tay và đang tìm cách khâu các mạch máu và dây thần kinh. Phải mất nhiều phút Ethan mới thực sự nhận thức lại được. Đầu anh giống như một mê cung ngoằn ngoèo nơi các hình ảnh kinh hoàng va đập vào nhau. Jessie, Céline, người phụ nữ tóc hung bí ẩn, hai tên hầu cận có dáng dấp nhân viên FBI, bản sao vô tính của Kusturica[57] với gọng kìm khủng khiếp của hắn.

- Những ngón tay tôi... đột nhiên anh lo lắng quay nhìn bác sĩ.

- Chúng ở đây thôi, Shino trấn an anh. Anh chỉ bị gây mê cục bộ thôi, vì thế nhất thiết không được cử động!

Sau khi chăm sóc gân và dây thần kinh, vị bác sĩ phẫu thuật dùng sợi chỉ và cây kim nhỏ cỡ một phần trăm milimét tỉ mỉ khâu lại từng mạch máu dưới kính hiển vi.

Ca phẫu thuật còn kéo dài thêm ba giờ nữa, thường xuyên bị ngắt quãng bởi những lời trao đổi giữa bác sĩ và người bệnh.

* * *

18h 05

- Tôi đau, Ethan phàn nàn chỉ vào bụng.

Shino đáp trả:

- Cả cuộc đời chúng ta là bể khổ. Sinh ra khổ. Già đi khổ. Mất mát tình yêu khổ. Chết cũng khổ...

* * *

18h 52

Vì Ethan không chịu nằm yên, Shino quở trách anh nghiêm khắc:

- Anh quá sốt ruột và quá giận dữ đấy.

Để tạ lỗi, Ethan nhún vai, nghiêng đầu.

- Chính sự tức giận sẽ giết chết anh, Shino nhắc nhở như thể nói với chính mình.

- Sự tức giận cũng bổ ích, Ethan cự lại. Giận dữ là nổi dậy.

Người đàn ông châu Á lắc đầu và, trong giây lát, anh rời mắt khỏi công việc, ngược lên nhìn bệnh nhân chăm chăm.

- Sự tức giận là không hiểu biết, và không hiểu biết là khổ đau.

* * *

19h 28

Làm ra vẻ không hề để ý đến, Shino quyết định hỏi Ethan câu hỏi mà anh chỉ chực thốt ra, câu hỏi mà cô y tá đã hỏi anh, nhưng vẫn chưa có được câu trả lời thực sự:

- Vì sao lại có vết thương này?

- Tôi đã nói với anh rồi: là một tai nạn.

- Do lỗi của ai?

- Lỗi do số phận, Ethan trả lời và nghĩ đến Curtis Neville, gã lái xe taxi đáng ngại mà anh đã gặp hồi chiều.

- Làm gì có số phận, Shino trả lời dứt khoát và lạnh lùng. Số phận chỉ là sự đổ lỗi của những kẻ không muốn chịu trách nhiệm với cuộc sống của mình.

Vị bác sĩ phẫu thuật trong chốc lát dường như rơi vào khoảng lặng, nhưng anh không thể ngăn mình phát triển suy nghĩ đến cùng.

- Sự thật là người ta gieo gì gặt nấy.

- Luật nghiệp chương phải không?

- Phải, đó là quy tắc, vị bác sĩ tin tưởng trả lời: các hành động đức hạnh đem lại hạnh phúc, những hành động ác ý kéo theo đau khổ...

Anh ngừng lại vài giây trước khi nói thêm:

- ... hoặc là trong kiếp này hoặc là ở kiếp sau.

Ethan lặng thinh. Biết trả lời sao đây với một vị bác sĩ phẫu thuật phát ngôn như một thầy Jedi? Trong đạo Phật, việc hóa giải nghiệp chương luôn khiến anh thích thú: có ý thức về những lỗi lầm của mình, thể hiện sự hối lỗi, chấp nhận ý nghĩ không tái phạm những lỗi lầm đó, chuộc lỗi... Nếu nhìn nhận như thế, mọi chuyện thật giản đơn, nhưng để có thể áp dụng những nguyên tắc ấy lại là chuyện khác.

Những lời nói của vị bác sĩ nhắc anh nhớ tới bài diễn văn đầy mâu thuẫn mà Curtis Neville, gã lái xe taxi, đã nói với anh cách đây vài tiếng. Gã tin rằng mọi hành động của chúng ta đều được đóng dấu của số phận.

Chúng ta được tự do đến đâu trong cuộc đời mình?

Số phận hay nghiệp chương thực sự chi phối cuộc đời của chúng ta?

* * *

20h52

Ca phẫu thuật vừa kết thúc. Trong bộ đồ bệnh viện, Ethan nằm trên giường trong buồng bệnh nhân ột người. Một hệ thống ống thông giúp cho cơ thể anh chống đau và chống đông tụ.

Bên ngoài, màn đêm đã buông mà anh không hề nhận thấy.

Bác sĩ Shino Mitsuki bước vào buồng anh để dặn dò lần cuối. Anh cầm trong tay bao thuốc lá Marlboro đã lấy từ túi áo vest của Ethan.

- Chỉ một điều thôi là anh có thể bị co thắt động mạch, anh dọa dẫm.

Anh tiến lại gần giường bệnh và khám bàn tay của bệnh nhân, ấn nhẹ lên các ngón tay vừa phẫu thuật để kiểm tra xem chúng có hồng và ấm hay không.

- Ái!

- Chỉ một điều thôi là anh có thể giết chết mấy ngón tay này. Chỉ một điều trong số này thôi là anh sẽ phá hỏng công việc của tôi suốt chiều nay đây!

- Tôi hiểu rồi.

- Vết ghép rất nhạy cảm, vị bác sĩ phẫu thuật tiếp tục. Phải đợi khoảng mười ngày mới biết được liệu những ngón tay ghép lại của anh có sống được hay không.

- Được rồi, ngoắc tay nào, Ethan nói để bầu không khí bớt căng thẳng.

Nhưng Shino thậm chí không để ý đến lời nói đùa. Khuôn mặt anh vẫn đầy vẻ nghiêm trọng. Ethan tìm kiếm ánh mắt của bác sĩ và thấy nó trong vài giây.

- Cảm ơn vì những gì anh đã làm, anh nói giản dị.

Vị bác sĩ nhìn sang phía khác.

- Tôi những muốn giúp anh nhiều hơn nữa, anh vừa nói vừa đứng yên trước tấm cửa kính. Giúp anh tìm đường ra khỏi màn đêm của chính mình, tìm đường ra khỏi sự mông muội của mình.

Là thế...

Vị bác sĩ phẫu thuật chỉ nói những điều chung chung, nhưng Ethan cảm thấy rõ là anh ta biết nhiều về anh hơn là những gì anh ấy nói. Anh lại có cảm giác giống hết lúc này, khi đối diện với gã lái xe taxi. Cái cảm giác không rõ là mình đang đối diện với một nhà hiền triết hay một kẻ cuồng tưởng.

- Con đường ấy anh phải tự tìm ra, Shino kết thúc câu nói trên ngưỡng cửa. Sự thông thái không bao giờ được bày sẵn cho ta. Nếu không thì đâu còn là thông thái nữa.

* * *

Sau khi bác sĩ đi khỏi, Ethan không có sức để mà ngẫm nghĩ nhiều hơn về những lời nói của anh ta. Kiệt sức, anh sắp ngủ thiếp đi thì chiếc BlackBerry rung lên trên chiếc bàn lưu động ở cạnh giường. Anh dùng bàn tay còn lành lặn chớp lấy chiếc điện thoại và loay hoay tìm cách truy cập vào mục thư điện tử. Rất nhiều thư do Lyzee gửi khẩn khoản đề nghị anh gọi lại cho cô. Suýt nữa thì anh định làm thế, nhưng rồi lại thôi. Anh biết nói gì với cô đây. Anh lướt nhanh phần còn lại - cuộc tấn công của cánh nhà báo, hủy hẹn -, và anh tập trung vào một tin nhắn to tướng có kèm theo một đoạn phim ngắn, do Công ty phụ trách an ninh cảng gửi đến.

Còn chuyện gì nữa đây?

Năm trước, sau một vụ trộm, anh đã viết vào trong hợp đồng yêu cầu người ta gửi đến cho anh các đoạn băng video ngay khi có kẻ khả nghi tiến lại quá gần du thuyền của anh. Trên màn hình, anh nhận ra một kẻ đội chiếc mũ cầu thủ bóng chày đang gõ cửa buồng lái, trên cầu tàu của chiếc du thuyền. Hình ảnh mờ và anh không còn thấy gì nhiều. Nhưng đến một đoạn, người đàn ông ngẩng đầu lên và ngay lập tức anh nhận ra đó là ai.

Là Jimmy!

Anh không gặp lại cậu bạn từ mười bốn năm nay. Cậu ta đến nhà anh làm gì, đứng vào ngày hôm nay, khi cuộc đời anh đang vỡ thành từng mảnh?

* * *

23h 57

Đến gần nửa đêm thì Ethan mở mắt. Cuối cùng anh cũng đã ngủ thiếp đi, trong cái tĩnh lặng êm đềm của bệnh viện, mà vẫn chưa tìm ra câu trả lời cho câu hỏi của mình. Một giấc ngủ hơi nhân tạo và không đau đớn, giữa những đợt thăm bệnh của y tá làm nhiệm vụ theo dõi xem máu lưu thông thế nào. Giờ đây, anh cảm thấy khá hơn. Lần đầu tiên từ rất lâu rồi, anh nhìn cuộc sống của mình rõ ràng hơn. Ngày hôm nay, anh đã tiến gần điều tồi tệ nhất, đã chạm tay đến điểm điểm đoạn hồi. Nhìn bề ngoài thì anh đã mất tất cả: tài sản, thanh danh, tình yêu. Nhưng anh ý thức được một điều: dù là Chúa, là Thượng Đế, là Định mệnh, là Tình yêu hay là Gia đình, đa phần mọi người đều tin vào một số những nguyên tắc lớn cấu tạo

nên cuộc sống của họ. Còn anh, anh tin vào điều gì? Ngoài tham vọng và tiền bạc, anh đã không xây dựng cuộc sống của mình dựa trên bất kỳ một giá trị tối cao nào. Nhưng anh vẫn còn có thể thay đổi điều đó.

Anh khó nhọc ngồi dậy trên giường. Anh đau khắp thân mình và cảm giác như xương mỏng manh dễ vỡ như pha lê vậy. Anh cẩn thận rời khỏi giường, kéo theo những ống truyền. Cần buồng nhìn ra một sân hiên nhỏ, trông ra East River. Bên ngoài có tiếng gió đang thổi trong đêm và tiếng mưa rơi lấn ánh chớp.

Ethan kéo cửa trượt của tấm cửa kính xuống, nhưng vẫn đứng trên ngưỡng cửa.

Ngày hôm nay, anh đã mất tất cả, nhưng anh vẫn còn sống.

Nhất là anh cảm thấy có sức mạnh để chối bỏ cuộc sống như anh đã từng làm cách đây mười lăm năm. Sức mạnh để lấy lại khí thế, để làm lại từ đầu trên những nền tảng mới. Anh sẽ bán hết mọi tài sản, thanh toán xong câu chuyện nợ nần này, rồi sau đó sẽ rời Hoa Kỳ. Nghe có vẻ gần gũi, nhưng vào lúc này đây, thậm chí anh còn cảm thấy có sức mạnh để chinh phục lại Céline. Điều tốt đẹp nhất còn ở phía trước, anh tự nhủ và ngắm nhìn hàng ngàn ánh đèn phản chiếu trên mặt sông.

Do mưa và gió, anh không nghe thấy tiếng cửa mở. Nhìn trong tấm kính, anh chỉ nhận ra sự phản chiếu của một cái bóng di động và cảm nhận được có ai đó đứng sau lưng. Khi anh quay lại, có tiếng vũ khí chìa về phía anh.

Ai?

Anh đứng bất động. Căn phòng tranh tối tranh sáng. Không thể nhận biết khuôn mặt kẻ tấn công. Chỉ có cái bóng sừng sững của anh là đang sáng lên.

Viên đạn đầu tiên xuyên qua ngực anh, ném anh ra ngoài hiên. Sững sờ, anh co quắp bàn tay đặt lên bụng.

Cái bóng bước một bước dứt khoát về phía anh.

Ai?

Nó nhả đạn một lần nữa.

Viên đạn thứ hai nhắm vào đầu anh.

Ethan kêu lên một tiếng tuyệt vọng và giơ tay ra để tự vệ. Anh cảm nhận được nước mưa lạnh lẽo hòa với máu đang chảy trên mặt khiến mắt anh nhòe đi. Mọi thứ mờ đi xung quanh anh, nhưng lần cuối cùng, anh cố gắng nhìn cho ra các đường nét của kẻ giết anh.

Ai?

Anh cần phải biết.

Viên đạn thứ ba làm nổ tung hộp sọ, đẩy anh và những ống truyền lên trên lan can.

Thật kỳ lạ. Một giây trước, anh còn tin là mình đang ở buổi bình minh của một khởi đầu mới và giờ đây anh bị dứt ra khỏi thế giới của những người sống một cách tàn nhẫn.

Ai?

Anh rơi từ trên ban công xuống, đầu rơi trước tiên, từ độ cao trên ba mươi mét. Số phận anh là vậy đó: nát như trên bãi đất xe lảng bê tông của bệnh viện? Anh thấy sự trùng phạp hơi nặng, trong một giây sáng suốt, anh lại tự hỏi ai có thể có lý do để giết mình.

Anh sẽ chẳng bao giờ biết được.

Bị cuốn đi trong gió và mưa xối xả, anh có cảm giác cơ thể mình đang vật lộn trong khoảng không. Trong đầu anh, hai hình ảnh chồng chéo lên nhau, trước tiên là hình ảnh cô bé Jessie người không được anh dành cho chút ít thời gian. Rồi đến kỷ niệm thời thơ ấu: điều thuốc đầu tiên hút với Jimmy, người bạn thực sự duy nhất mà anh không bao giờ có được trong đời.

Thật đáng tiếc!

Tiếc thay anh thường xuyên có những quyết định sai lầm. Tiếc thay anh thường xuyên lãng phí cuộc đời mình.

Ý nghĩ cuối cùng của anh dành cho Céline, người phụ nữ mà anh không ngừng yêu thương. Anh thật hài lòng vì đã gặp cô hôm nay. Anh thấy cô thật đẹp trong chiếc váy cưới. Đẹp, nhưng không hạnh phúc. Anh lục tìm trong ký ức để chọn một kỷ niệm nữa. Một bức ảnh chụp cô và anh, ngày họ mới yêu nhau, chụp vào một ngày mùa xuân ở bãi biển Water Taxi, bãi biển ấy có lẽ đối diện với đường chân trời ở Manhattan.

Trên bức ảnh, họ tươi cười, hạnh phúc, tràn đầy tình yêu, tin tưởng vào tương lai.

Ethan bám lấy hình ảnh ấy lâu nhất có thể.

Anh muốn được chết cùng với chính cô.

11. P1:chạy Trốn - Chương 11: Căn Bệnh Tình Yêu

Manhattan - phố 44

Đêm thứ Bảy rạng ngày Chủ nhật

2h 45

Céline Paladino tẩy trang trong phòng tắm ở phòng của vợ chồng cô tại khách sạn Sofitel.

Sébastien, chồng cô, vừa mới ngủ ở phòng bên. Céline cởi chiếc váy cưới và nhìn mình trong gương không son phấn.

Giờ này anh đang làm gì?

Cô gỡ tung mái tóc dài cứng đờ, chăm chú ngắm khuôn mặt còn trẻ của mình với hai gò má cao và đôi mắt hình quả hạnh. Trên vai cô là một ký tự Ấn Độ mà cô đã cho xăm khi mới yêu Ethan.

Ethan...

Hôm nay cô đã gặp lại anh vài phút, nhưng là để mất anh lần nữa. Một vài lời trao đổi đối chọi nhau chỉ dẫn đến oán giận. Chiều nay, cô đã thấy anh dễ bị tổn thương, buông xuôi tất cả, vậy mà cô vẫn tấn công anh. Không dám tự nhận với mình rằng cô đã hy vọng một điều gì đó sẽ xảy ra trong hôn lễ. Bởi lẽ cô vẫn luôn tin rằng anh chính là người đàn ông của đời cô: người mà ta không ngừng tìm kiếm suốt cuộc đời mình, người mà ta dám thể hiện cả phần “con” trong mình và dù thế người ấy vẫn yêu ta.

Giờ này anh đang làm gì?

Tối nay, trong căn phòng khách sạn xa xỉ này, cô thấy mình như đang đóng kịch. Cô đã giấu mình trong nhiều vai không phù hợp từ quá lâu rồi. Càng nhượng bộ, càng đáp ứng những mong mỏi của gia đình, của bạn bè, xã hội, cô lại càng trở thành người xa lạ trong cuộc sống của chính mình. Một lần nữa, cô lại thấy cảm giác cô đơn đôi khi tàn phá mình.

Chạy trốn.

Cô mặc quần bò, áo sơ mi, áo len đen, đi đôi giày Kickers cũ. Cô thậm chí còn không định tự giải thích, cứ để mình bị cuốn đi bởi sức mạnh phi lý đột nhiên xuất hiện.

The bitch is back[59].

Cô biết mình sẽ làm mọi người thất vọng: tất nhiên là Sébastien, rồi cả cha mẹ cô và gia đình nữa, những người mà cô đã mời đến New York để mừng cái ngày được coi là đẹp nhất của đời cô.

Sẽ không ai hiểu được cô: người ta không thể rời bỏ tất cả như thế được.

Không một tiếng động, cô mở cửa phòng tắm. Sébastien vẫn đang ngủ. Gần cửa ra vào, hành lý đang chờ, sẵn sàng cho chuyến du lịch hưởng tuần trăng mật ngày mai đến Hawaii. Céline lấy chiếc túi xách và nhét vào đó bộ đồ trang điểm.

Trước kia, Ethan hiểu cô. Trong khi những người khác chỉ nhìn thấy một Céline tốt bụng, cô sinh viên nghiêm túc, cô tiếp viên hàng không xinh đẹp, cô giáo viên tiểu học có tấm lòng nhân hậu, thì anh đã nhận ra vực thẳm, nỗi cô đơn và những nứt rạn trong tâm hồn cô.

Cô khoác chiếc áo măng tô màu xám ngọc, nhìn một lần cuối những gì đã từng là cuộc sống của cô rồi rời khỏi căn phòng.

Hành lang.

Thang máy.

Không nuôi tiếc.

Ở Paris, cô đã từng là tình nguyện viên cho các tổ chức khác nhau: các quán ăn từ thiện, tổ chức Les Blouses roses[60], các trung tâm đón nhận những trường hợp khẩn cấp. Cô đã làm việc với những kẻ vô gia cư, nghiện ngập, gái điếm. Mỗi lần gặp họ, nỗi đau của họ trở thành nỗi đau của chính cô. Cuối cùng đó là điều duy nhất cô biết cách làm tốt trong đời: cứu giúp các kẻ chết đuối. Nhưng chẳng phải đó cũng là điều cao quý nhất hay sao?

Anh đi đâu?

Cô vẫn luôn âm thầm tin rằng một ngày nào đó, cô sẽ có một đứa con với Ethan và việc làm mẹ sẽ giúp cô biến ngọn lửa đam mê thành ngọn lửa của tình yêu. Giờ đây cô biết rằng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra. Tuy vậy, cô không muốn có con với một người đàn ông khác.

Chạy trốn, nhưng chạy đi đâu?

Trong sảnh khách sạn, tôi ngồi xuống trước một máy tính để vào trang web của ngân hàng. Chỉ vài thao tác nhấp chuột, cô đã chuyển số tiền trong sổ tiết kiệm sang tài khoản vãng lai.

Khi cô ra đến phố 44, một cơn dông dữ dội đang tàn phá thành phố, quét sạch mọi thứ trên đường đi của nó, khiến các mái nhà rung lên, và các rãnh nước và ga tàu điện ngầm ngập trong nước. Người gác cổng đề nghị cô dùng ô tô có tài xế mà khách sạn đã gọi để đối phó với cuộc đình công của cánh lái xe taxi. Cô định đồng ý thì một chiếc taxi đỗ lại cách chỗ cô đứng vài mét. Cô lưỡng lự: trên nóc xe khum khum kiểu cũ, cả ba đèn báo của biển hiện đều bật sáng, dấu hiệu cho biết xe không phục vụ.

- Thưa cô, để tôi chở cô đi nhé? Tuy vậy người tài xế vẫn kéo cửa kính xuống và hỏi cô.

Đó là một người da đen cao lớn, đầu húi trọc, nhưng có khuôn mặt hiền từ. Céline ngồi vào ghế sau. Cô thích thú ngạc nhiên nhìn các hình vẽ của trẻ con và quân bài tarô Marseille phủ kín bên trong xe. Từ chiếc đài trên xe phát ra giọng khàn khàn của Tom Waits đang trình bày bài The Heart of the Saturday Night có cái gì đó đang u sầu và khiến ta yên lòng.

- Sân bay Kennedy, cô yêu cầu và áp trán lên tấm cửa kính lóng lánh lạnh lẽo.

* * *

Sân bay Kennedy

3h 42

Céline đưa tiền boa cho người lái xe taxi rồi chạy ào vào sảnh đi.

Cô đi dạo nhiều phút trong sảnh, ngất ngây bởi khoảng không gian rộng bát ngát và trống rỗng. Trên chiếc iPod của cô, có tiếng tru lạnh buốt của ca sĩ Björk, bây chớ sói hút máu của ban nhạc rock alternatif Radiohead, rồi bất chợt cất lên bài hát cổ Bécaud đang nói với cô về bản thân mình:

Và giờ đây tôi sẽ làm gì

Giờ đây khi em đã ra đi?

Em để lại cho tôi cả trái đất này

Nhưng trái đất không em thật nhỏ bé.

Cô ngược mắt lên nhìn bảng các chuyến bay sắp khởi hành.

Rome, Los Angeles, Ottawa, Miami, Dubai...

Phải chạy trốn đến tận nơi nào để chữa trị nỗi trống vắng?

Johannesburg, Montréal, Sydney, Brasília, Bắc Kinh...

Phải chạy trốn đến tận nơi nào để thoát khỏi nỗi đau, khỏi cái bóng của chính mình, khỏi cuộc đời mình?

Ở quầy bán vé của hãng hàng không American Airlines, cô mua một vé đi Hồng Kông.

Máy bay sẽ cất cánh trong hai tiếng nữa.

* * *

Manhattan

Khách sạn Sofitel - phòng 2904

3h 51

Đôi mắt đỏ hoe vì khóc quá nhiều, Sébastien chăm chú nhìn chữ viết bằng son môi choán hết tấm gương lớn ở phòng tắm.

XIN LỖI

Anh mệt mỏi, nhưng không ngạc nhiên.

Hồi này, khi hiểu ra rằng Céline rời bỏ anh, anh đã giả vờ ngủ. Anh đã nằm im, sưng sờ, không tài nào có được ý tưởng gì, dù chỉ là nhỏ nhất.

Bây giờ anh sẽ làm gì? Giải thích câu chuyện này với gia đình, với hội bạn chơi bóng bầu dục, với khách hàng của tiệm ăn thể nào đây?

Tuy vậy, nếu suy nghĩ kỹ, gốc rễ của sự chia cắt này là sâu xa, cho dù anh không muốn biết. Anh nhớ lại tất cả những hoạt động mà cô tham gia ngoài nghề nghiệp của mình: các quán ăn từ thiện, công việc tình nguyện tại các trung tâm cứu trợ khẩn cấp hoặc ở bệnh viện. Anh không hiểu vì sao cô làm thế, cũng không hiểu cái thói gần dở của cô khi cô ghi chép dày đặc các cuốn sổ tay những nhận xét, cảm giác và suy nghĩ chẳng bao lâu sau lại bị cô gạch xóa. Và rồi, đứa con mà họ không tài nào có được, ngay cả khi đã khám bác sĩ và trải qua các nguyên do sinh học. Và tất cả những lần anh bắt gặp cô đứng bất động lúc nửa đêm bên cửa sổ, đầu óc để tận đâu đâu. Anh vẫn thường tự hỏi Céline nghĩ gì, nghĩ về ai trong lúc ấy. Chiều hôm nay, khi cái tay lạ lùng kia xuất hiện ở đám cưới, anh đã cảm thấy một mối đe dọa lớn đang treo lơ lửng. Bởi lẽ trong mắt người đàn ông ấy và trong mắt vợ anh có cùng một nỗi đau, và khi quan sát cả hai người, dễ nhận thấy có một luồng điện đang chạy giữa họ. Một luồng điện cao thế, mạnh như sét, có thể giết chết mà cũng có thể làm sống lại một con tim như máy làm rung cơ tim vậy. Lúc đó anh đã sợ rằng sẽ phải chịu một điều nhục nhã mà anh đã tránh được trong lễ cưới nhưng lại phải khổ sở hơn trong phòng ngủ.

Những tháng gần đây, nhiều lần anh tự hỏi liệu vợ anh có đau khổ hay không. Thậm chí anh còn kể chuyện đó với một người bạn bác sĩ và cậu bạn cho rằng vợ anh bị trầm uất.

Nhưng còn nặng hơn thế.

Đó là bệnh tình yêu.

* * *

Sân bay Kennedy

4h 07

Céline chờ chuyến bay của mình. Trong một hiệu sách ở phòng đợi lên máy bay, cô mua tờ Herald Tribune, một cuốn tiểu thuyết của Haruki Murakami và số mới nhất của tờ Paris Match với ảnh của Céline ở trang bìa.

Trong tủ kính bày các cuốn sách bán chạy nhất, ở giá sách về phát triển nhân cách, một nhân viên nhận được lệnh sắp xếp lại các tác phẩm. Anh ta rút ra một chồng cuốn sách mới nhất của Ethan Whitaker và xếp chúng vào các thùng các tông trước khi tháo dỡ hình quảng cáo bác sĩ trị liệu to đúng bằng người thật.

Một màn hình ti vi được gắn phía trên quầy thu ngân, bắt kênh NSNBC đang phát bản tin. Trên màn hình plasma là hình ảnh người đàn ông run rẩy đang quỳ gối gần một cơ thể máu me be bét. Lời bình chính là giải thích của nữ phát thanh viên dẫn bản tin đêm:

... một cô bé mười bốn tuổi hôm nay đã chết tại phòng khám của bác sĩ trị liệu nổi tiếng Ethan Whitaker. Người mà sáng nay tờ Thời báo New York vẫn còn gọi là vị bác sĩ tâm lý quyền rũ nước Mỹ giờ thanh danh đã bị hoen ố và...

Nghe đến tên Ethan, Céline ngược mắt lên nhìn màn hình, đúng lúc nữ nhà báo dừng lại trong câu nói và áp ngón tay lên tai nghe để chắc chắn hiểu rõ những gì người ta nói với cô. Trên màn hình: màn đêm, bãi đỗ xe, đèn trên xe cứu thương nhấp nháy và xe cảnh sát, các dải dây vàng có ghi do not cross[61].

... người ta vừa thông báo cho chúng tôi một tin mới. Theo phóng viên của chúng tôi, thân thể của Ethan Whitaker với các vết đạn lỗ chỗ đã được tìm thấy tại bãi đỗ xe của bệnh viện St. Jude, nơi anh đã nhập viện vài giờ trước đó. Trả thù, thanh toán hay do rượu chè trụy lạc? Cuộc điều tra của cảnh sát sẽ cho chúng tôi biết thêm thông tin vào những ngày tới. Trong khi chờ đợi...

- Thưa bà?

Người bán hàng đột nhiên lo lắng, đứng lên khỏi ghế: một khách hàng nữ vừa ngắt tại cửa hàng.

- Thưa bà? Bà không được khỏe à? Này bà?

* * *

Bệnh viện St. Jude

4h 20

Curtis Neville đỗ chiếc taxi cũ kỹ ở bãi đậu xe của bệnh viện và đẩy cánh cửa của nhà hàng Elvis Diner. Khi làm việc ban đêm, anh thường dừng lại tại tiệm ăn nhanh này, được bố trí trong một căn phòng bằng kim loại đối diện với cửa ra vào khu cấp cứu. Vào giờ này ban đêm, nhà hàng chủ yếu phục vụ khách là nhân viên chăm sóc bệnh nhân đang nghỉ giữa ca trực. Curtis tiến lại gần quầy để gọi một đĩa khoai tây rán và nhiều lát thịt hun khói.

Ở cuối phòng, đằng sau đĩa xa lát và bát xúp, bác sĩ Shino Mitsuki ngồi thẳng lưng trên ghế.

Bình thần.

- Chỗ này còn trống chứ?

Người đàn ông châu Á chậm rãi ngược nhìn và phát hiện ra một gã khổng lồ da đen vai rộng. Gật đầu, anh mời anh ta ngồi xuống.

Curtis Neville đặt khay thức ăn xuống và ngồi trên chiếc ghế bằng vải giả da. Mitsuki để ý mắt trái anh ta bị teo lại và các chữ cái L.O.V.E và F.A.T.E Xăm trên các đốt ngón tay.

Trong một giây, ánh mắt của họ gặp nhau.

Tối nay, Số phận và Nghiệp chương ăn tối cùng một bàn.

* * *

4h 30

Chim mòng biển xoay tròn, kêu riu rít trong màn đêm tang tóc.

Đối diện với Đảo Roosevelt là một tòa nhà cổ và dài: Viện Pháp y New York.

Trong tòa nhà là các tầng hầm rộng mênh mông.

Tại một trong các tầng hầm đó có một căn phòng bao quanh bằng tường kính mờ. Một căn phòng lạnh lẽo, được chiếu bởi thứ ánh sáng tối mờ. Một căn phòng lạnh lẽo, được chiếu bởi thứ ánh sáng tối mờ. Một căn phòng gọi đến bệnh viện, nỗi sợ hãi, sự chết chóc. Cô đơn và tuyệt vọng lên đến tột đỉnh.

Trong căn phòng ấy, hai cái xe bằng thép được đặt cạnh nhau.

Trên chiếc xe thứ nhất là thi thể một người đàn ông bị các vết đạn bắn thủng lỗ chỗ. Anh ta không phải lúc nào cũng đứng trong cuộc sống, nhưng anh ta xứng đáng được biết nguyên do cái chết của mình.

Trên chiếc xe còn lại là thi thể một bé gái với một phần hộp sọ bị vỡ nát. Khuôn mặt cô bé màu vàng sáp, tím tái, và các đường nét trên khuôn mặt bị méo mó vì nỗi khiếp đảm trước cái chết hung đạo.

Cô bé đã cầu cứu, nhưng tiếng gọi của cô không có ai trả lời.

Hôm nay, hai người này đã gặp nhau, nhưng họ không tiếp xúc được với nhau.

Cặp mắt lơ đãng của họ dường như đang nhìn đi nơi khác.

Cái nơi xa lạ và đáng sợ ấy.

Cái nơi mà tất cả chúng ta rồi sẽ đến.

12. P2:đầu Tranh - Chương 12:ngày Hôm Sau...

Manhattan

Ngày hôm nay

7h 59' 58"

7h 59' 59"

8h 00

Giật mình.

Ethan quờ tay mò mẫm nhiều giây để tắt tiếng chuông báo thức đang réo ầm ĩ...

Khiếp sợ, mệt đứt hơi, bồn chồn, anh đột ngột bật dậy và nhìn ngó xung quanh. Trên chiếc du thuyền, mọi thứ vẫn yên bình và một thứ ánh sáng vàng dịu xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong thuyền. Anh đang ở nhà mình, đang ở trên du thuyền của mình!

Không thể thể được: anh đã lãnh đủ ba viên đạn, rơi xuống đất từ độ cao ba mươi mét! Anh đã chết rồi!

Anh kiểm tra ngày tháng trên đồng hồ: thứ Bảy ngày 31 tháng Mười.

Anh quay đầu: quần mình trong ga trải giường, người phụ nữ trẻ tóc hung đỏ vẫn nằm cạnh anh. Vết nước da trắng như tuyết, vầng trán màu lửa, vẫn đầy tàn nhang.

Anh nhảy ra khỏi giường. Nỗi hoảng sợ choán hết tâm trí, anh leo lên cầu thang dẫn đến phòng khách rồi bước ra cầu tàu.

Mặt trời, gió ngoài khơi, tiếng chim mòng biển, những cơn gió lạnh đầu tiên của mùa thu, các tòa tháp bằng kính và đá hoa cương, khu vườn mùa đông, những người đang chạy dưới các lùm cây, biển, thành phố, chuyển động...

CUỘC SỐNG!

Tim anh đập mạnh. Trong một vài giây, nỗi sợ hãi nhường chỗ cho sự sáng khoái. Một giấc mơ! Đó chỉ là một giấc mơ! Một chuyện chỉ diễn ra trong đầu anh mà thôi! Đó chỉ là một màn kịch trong đầu anh, một thứ vớ vẩn của người suy sụp tinh thần, thời gian gần đây thường xuyên uống rượu, dùng cocain và thuốc chống trầm cảm.

Cơn ác mộng chết tiệt!

Chiếc áo phong ướt đầm mồ hôi, cổ họng khô ran, mí mắt dính chặt, anh thả mình xuống chiếc ghế làm bằng gỗ tẻch. Anh run rẩy, nước mắt chảy xuống má. Ở đây, trong gió, anh cảm nhận cái cảm giác tuyệt vời nhất trên đời: cảm giác vẫn còn sống sau khi đã trải qua điều tồi tệ nhất. Giấc mộng kinh tởm ấy đã giúp anh thực hiện một chuyến du hành sáng suốt và đau khổ về với chính mình. Mang đến cho anh ý thức để giải thoát khỏi những lời nói dối, nỗi sợ hãi và những mero lừa, tất cả những thứ đang giam hãm cuộc đời anh. Một lần nữa, cuộc sống lại đầy hương vị. Nó thật thiêng liêng, thật phong phú vô cùng. Không được lãng phí nó. Cần phải làm một điều gì đó.

Anh bước vào trong thuyền và tắm vòi hoa sen thật nhanh, tập trung suy nghĩ. Như vậy là anh đã tự nghĩ ra mọi chuyện: đám cưới của Céline, vụ tự sát của cô bé, cuộc gặp gỡ với những nhân vật tượng trưng cho Số phận và Nghiệp chướng và thậm chí cả tên sát nhân nữa! Nhưng tất cả những điều đó có ý nghĩa gì? Anh đã học Freud. Anh biết rằng các giấc mơ vừa là dịp để thực hiện những ham muốn bị kìm nén, vừa giữ vai trò của chiếc van an toàn cho sự cân bằng tâm lý. Tuy nhiên, cơn ác mộng mà anh vừa trải qua không chỉ đơn giản là sự soi rọi lên phần vô thức của anh. Làm thế nào mà một giấc mơ đơn thuần lại có thể giống thật đến thế, đầy đủ đến thế, được xây dựng chặt chẽ đến thế và có khả năng quán tẩy bằng cả nhiều năm phân tích tâm lý đến như vậy?

Trở về phòng, anh nổi da gà khi nhìn thấy người phụ nữ trẻ. Nếu người đẹp đang thiếp ngủ chỉ là giấc mơ, thì sáng nay cô ta làm gì trên giường anh vậy? Sau khi lật đi lật lại câu hỏi trong đầu, cuối cùng anh chấp nhận rằng mình đã đưa cô ấy về đây hôm qua, và rằng cơn ác mộng của anh chỉ là quá trình nhớ lại những gì anh đã làm tối hôm thứ Sáu.

Được trấn an phần nữa, anh máy móc mặc quần áo. Lần này, không mặc những bộ đồ màu mè, mà chỉ vận chiếc quần bò, một chiếc áo cổ tròn màu mè và một chiếc áo vét cũ bằng da. Như trong mơ, anh phân vân về thái độ cần có với người phụ nữ lạ mặt. Có cần gọi cô ấy dậy không? Anh tò mò muốn nghe cô nói và đồng thời cũng sợ nghe những điều cô sắp nói ra, bởi vì có một điều không thay đổi, đó là trong ký ức về các hoạt động của ngày hôm trước hầu như không hề có sự hiện diện của cô. Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì mà tâm trí anh không giữ lại được chút dấu vết nào? Lo sợ điều tồi tệ nhất, một lần nữa anh không muốn đánh thức cô ta dậy và đành rút ra tiền 2 000 đôla ấy trước khi vội vã rời chiếc du thuyền.

* * *

- Chào ông Whitaker, người gác cảng chào anh khi anh bước vào bãi đỗ xe nhỏ.

- Chào anh, Felipe.

- Chiếc xe của ông bị sao thế? Trông nó tệ quá.

Xe của tôi ư?

Lại một lần nữa, thực tế giống như trong giấc mộng: chiếc xe hai chỗ Maserati phóng lên và bị xước ở đúng vị trí như trong mơ. Ethan ghi nhớ. Liệu cơn ác mộng của anh có phải là một điềm báo hay không? Không, anh không bao giờ tin vào những thứ như thế. Lần này cũng vậy, chỉ đơn giản là nhớ lại tai nạn của ngày hôm trước. Không có gì hơn. Anh ngồi vào trong xe, xoay chiếc chìa khóa điện và nhấn ga ra khỏi bãi đỗ.

Tiếng đàn ghi ta của Jimi Hendrix rung lên trên chiếc radio trong xe. Ethan rút chiếc đĩa ra và vặn nút chỉnh tần số cho đến khi dò thấy kênh anh đang tìm kiếm:

... hàng ngàn lái xe taxi đã đình công ở Manhattan trong vòng bốn mươi tám tiếng đồng hồ để phản đối dự án của thành phố...

Thật là bối rối, cái cảm giác đang replay[63] này, như thể hội chứng đĩa bị xước vậy. Mặt khác, tất cả mọi người đều nói về cuộc đình công này từ nhiều ngày nay rồi. Vậy thì cũng là lẽ tự nhiên nếu như anh mơ thấy nó.

Anh rời khỏi quận Tài chính để ra đại lộ Broadway và dừng lại ở Quảng trường Thời đại. Vãn nhóm sinh viên Nhật ngà ngà say đang gào thét “YATTA” giữa đại lộ, vẫn những người công nhân ấy đang thay tấm kính tại cửa hàng Virgin...

Anh nhét vài đồng xu vào máy bán báo tự động và mở tờ Thời đại New York ra, nơi bức ảnh của anh choán hết trang nhất:

Vị bác sĩ tâm lý quyến rũ nước Mỹ

Tại sao rốt cuộc anh lại không thấy ngạc nhiên nhỉ? Anh đọc những dòng đầu tiên để khám phá với thái độ cam chịu rằng đúng là những sự kiện đã xảy ra trong mơ! Một giấc mơ mà hiển nhiên không chỉ là giấc mơ. Có quá nhiều sự kiện lặp lại, quá nhiều sự việc tái diễn để cho rằng đó chỉ là tình cờ.

Đột nhiên, anh cảm thấy một nỗi đau bất thường - như là co cơ - lan tỏa trên bàn tay phải. Anh nhìn vào đó là những gì nhìn thấy khiến anh run rẩy: trên ngón trỏ và ngón giữa của anh có vết sẹo nhìn thấy rõ ở đốt đầu tiên và cứng đờ. Không còn nghi ngờ gì nữa, các ngón tay đã được ghép nối! Nhưng khi nào? Ai ghép? Vết sẹo còn mới và lâu nhất chỉ cách đây vài tuần. Có một linh cảm khủng khiếp, anh cởi áo vét rồi vén chiếc áo len lên: ở trên ngực, đúng nơi mà anh đã nhận viên đạn đầu tiên, có một vết khâu đang sưng lên, dấu hiệu của một cuộc phẫu thuật gần đây. Sao lại thế được? Vô cùng ngỡ ngàng, một lần nữa anh kiểm tra ngày tháng của ngày hôm nay. Lần này, tờ báo là vật tham khảo: đúng là thứ Bảy 31 tháng Mười năm 2007.

Choáng váng, anh quay vào trong xe và lái đi một lúc, hai tay ôm đầu, tự hỏi điều gì đã diễn ra. Từ khi tỉnh dậy, anh tìm cách tự trấn an, tự làm mình tin rằng tất cả những gì anh đã chịu đựng đơn giản chỉ là mộng mị vớ vẩn trong đêm.

Nhưng sự thật đang bày ra trước mắt thì khủng khiếp hơn nhiều.

Thế nếu như thay vì đang mơ ngày hôm ấy, anh chỉ đơn giản đang sống lại ngày hôm ấy thì sao?

13. P2:đầu Tranh - Chương 13:sống Gấp

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshadow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:“Times New Roman”, “serif”; mso-bidi-font-family:“Times New Roman”; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Ngày hôm nay

Thứ Bảy ngày 31 tháng Mười năm 2007

8h 40

Ngồi sau tay lái, Ethan chạy về phía Nam. Hiện tại, anh không hiểu nổi chuyện đã xảy ra: có cái gì đó đã lật nhào trật tự hợp lý của thế giới, đặt anh vào một tình huống bất thường mà chỉ có anh mới ý thức được. Dù muốn hay không, anh đã vượt qua ranh giới và bị nhấn chìm trong một hiện thực lạ lùng. Tại sao lại là anh? Liệu đây là một dịp may hay là một cuộc chiến mà anh thua ngay từ trước?

Anh mĩa mai nghĩ tới bộ phim có sự tham gia diễn xuất của Bill Murray mà nhiều năm trước anh đã sử dụng trong một buổi trị liệu: câu chuyện về người giới thiệu bản tin thời tiết bị trầm uất, bị kẹt trong cái vòng thời gian buộc anh mãi mãi phải sống lại cái ngày hôm đó. Anh đang cố gắng nhớ lại các chi tiết của bộ phim thì chiếc điện thoại BlackBerry rung lên trong túi áo. Đó là cô phụ trách sản xuất của kênh NBC đang lo lắng vì anh đến muộn. Anh trả lời cô rằng anh đang đau khổ vì không thể tham dự chương trình. Cô ta tìm cách làm anh đổi ý, nhưng vô ý. Anh cúp máy, không cho cô ta thời gian thuyết phục mình. Từ nay anh có các mối quan tâm khác.

* * *

Một khi đã vượt qua được sự mệt mỏi và vì không hiểu chuyện gì đã xảy đến với mình, anh quyết tâm không chịu buông xuôi. Bởi lẽ, nghĩ cho cùng, nếu như một lần nữa anh phải trải qua các sự kiện của ngày hôm nay, thì chính cái chết chứ không phải điều gì khác đang chờ đợi anh ở cuối con đường. Trong thành phố này, có ai đó đang muốn mạng sống của anh, chỉ có điều lần này Ethan có một lợi thế: anh biết điều đó và không hề có ý định linh ba viên đạn vào người một lần nữa. Nhưng để tránh khỏi số phận đau buồn ấy, trước tiên anh phải tìm ra lai lịch kẻ sát nhân. Anh có kẻ thù không? Anh thử nhắm trong đầu danh sách những kẻ có thể hại mình.

Một vị chinh phục phụ nữ? Những năm gần đây, với danh tiếng của mình, anh có vô số những cuộc phiêu lưu, nhưng ngay từ đầu anh đã chơi bài giữa, chỉ giao du với những phụ nữ không muốn bị ràng buộc và cũng như anh, tìm cách tiêu khiển thời gian: các nhà hàng thời thượng, các hộp đêm được ưa thích, các trò “giữa người lớn với nhau”, nghỉ cuối tuần ở Long Đảo...

Ngày hôm sau, các cô nàng sẽ gọi lại hoặc không, sẽ đáp máy bay đi Milan hoặc Luân Đôn, ở lại đó nhiều tuần lễ, thậm chí nhiều tháng trời. Những mối quan hệ kiểu này thường kết thúc êm đềm, và anh đã tìm nhưng vô ích, gần đây không có kỷ niệm nào về một mối diễm tình kết thúc bằng sự đối đầu cả.

Hướng khác: những kẻ mạo xưng là “đồng nghiệp”. Anh chắc chắn là khi anh bước vào thế giới phát triển nhân cách như một viên đại bác, các tác giả và diễn giả đang nổi tiếng đã không đánh giá đúng anh. Anh làm việc nhiều hơn, cố gắng chiếm lĩnh thị phần và thời gian phát sóng còn trống. Anh trẻ hơn, danh thép hơn, sách của anh hay hơn, các hội thảo của anh thú vị hơn. Trong một khoảng thời gian khá dài, một người trong số họ đã tìm cách làm anh mất uy tín, tung ra những lời lẽ ác ý với cánh nhà báo, chỉ trích anh mỗi lần anh xuất hiện trên truyền hình và sử dụng mọi quen biết với các phương tiện thông tin đại chúng để ngăn cản anh tham gia vào một số chương trình quan trọng. Hiệu quả của thủ đoạn ấy kéo dài một thời gian rồi sau đó yếu đi. Dẫu sao, gã đó có thể là một tên ngốc, nhưng chắc chắn không phải là kẻ sát nhân.

Khả năng khác: giới chơi bài poker, nhưng anh cũng không tin vào giả thiết này. Thường thì anh hay thắng lớn, cuồn của một vài tay chơi bài hàng chục nghìn euro, nhưng họ thường là những người giàu bằng hoặc hơn anh và luôn chơi đúng luật. Còn về những nợ nần cờ bạc, anh luôn trả đến đồng xu cuối cùng, cho đến tận cuộc chơi với những thành viên của cánh Giardino. Với họ, quả là anh đã phiêu lưu trên một lãnh địa nguy hiểm hơn. Họ có thể tìm cách hăm dọa anh, và bàn tay đau của anh là một bằng chứng, nhưng họ chẳng lợi lộc gì khi giết anh nếu như họ muốn lấy số tiền nợ.

Vậy chỉ còn lại một hướng duy nhất thật sự xác đáng: một bệnh nhân cũ tìm cách trả thù. Và điều đó không phải là không thể xảy ra. Khi công việc của anh là chăm sóc những người có vấn đề về thể xác và tinh thần, không nên ngạc nhiên khi nhận được thư đe dọa của những kẻ kết án anh đã phá hỏng cuộc đời họ. Ethan đôi khi nhận được vài lời đe dọa, thường là sau khi xuất hiện trên truyền hình, nhưng cho đến tận bây giờ, nhìn chung chưa bao giờ có hiệu ứng tiếp theo. Nhất là chúng không có lý do chính đáng. Các cuốn sách, các buổi hội thảo, các sản phẩm kèm theo, đó là chuyện làm ăn, nhưng những lời khuyên lại đóng vai trò khác hẳn. Anh không muốn đùa trên nỗi đau khổ của người khác, và đến tận thời gian gần đây, anh luôn tìm cách làm tốt nhất công việc của mình.

Tuy thế hướng này vẫn đáng để đào sâu, nhưng để làm điều đó, anh cần lôi từ trong tủ ra hàng đồng hồ sơ và phải mất thời gian nghiên cứu chúng. Khoảng thời gian mà anh không có được.

Ethan cài số lùi và tiến vào một phố lớn ở rìa phố Tàu và phố Wall.

Vậy thì anh sẽ tiến hành theo cách khác. Trong số những người mà anh đã gặp ở “ngày đầu tiên”, có hai người rõ ràng biết những chuyện về anh mà anh không biết. Hai người dường như không ngạc nhiên khi

nhìn thấy anh: Curtis Neville và Shino Mitsuki. Nếu như anh không biết phải tìm người lái taxi ở đâu thì anh lại biết địa chỉ của bệnh viện nơi người đàn ông châu Á bí hiểm phẫu thuật.

Vậy là anh bấm đèn xi nhan rồi tiến vào con đường dẫn đến bãi đậu xe ngầm của bệnh viện St.Jude.

* * *

Khách sạn Sofitel, phố 44

8h 45

Céline đóng cửa phòng lại, không gây một tiếng động. Căn phòng khách sạn lộng lẫy, nhưng cô quá căng thẳng để tận hưởng nó. Từ 4 giờ sáng, cô trằn trọc suốt trên giường và không tài nào ngủ được. Cô sẽ cười chồng trong vài giờ nữa và điều đó làm cô lo lắng. Hơi loạn choạng, cô đi dạo trong các hành lang nhằng nhịt và phải mất một lúc mới đến được khu cầu thang máy.

- Hi! How are you going today[64]? một anh chàng hoạt bát, mang trên vai chiếc túi đánh gôn chứa trọn bộ sưu tập các cây gậy đánh gôn, vui vẻ hỏi cô.

Cô gửi tới anh ta nụ cười “tối thiểu”. Điều tốt nhất mà cô có thể làm sáng nay.

- You do downstairs, right[65]? anh ta hỏi cô và bấm nút xuống tầng trệt.

Cô đồng ý, và tự hỏi anh ta sẽ đánh gôn ở đâu trong Manhattan. Hay người ta đã xây một sân gôn ở Công viên Trung tâm? Rốt cuộc thì ở thành phố này, không có gì là không thể...

Trong tấm gương của thang máy, cô thấy mình thật khủng khiếp, khuôn mặt mệt mỏi với đôi mắt thâm quầng. Cô chải lại tóc, chỉnh lại cổ áo sơ mi, thử mỉm cười với mình trong gương: vẫn không ổn. Hôm nay được coi là ngày đẹp nhất của đời cô, vậy mà cô muốn khóc.

Cánh cửa thang máy mở ra một sảnh lớn lát đá và có tường ốp gỗ tẻch. Các ghế bành bọc da và vải được xếp quanh một lò sưởi với ngọn lửa đang tỏa ra thứ ánh sáng dịu nhẹ lướt trên đồ đạc. Céline đi qua khu lễ tân và bước vào nhà hàng của khách sạn để ăn sáng.

Ấm cúng và thanh lịch, nhà hàng có cái tên thật đẹp: Gaby, tên cô người mẫu Paris đã thành công ở New York những năm 20. Khung cảnh Pháp và cách bài trí theo phong cách Art déco gợi nhớ những Năm điên cuồng[66]: Coco Chanel, Igor Stravinsky, Jean Cocteau...

Người phụ nữ trẻ yêu cầu một chỗ ngồi ở cuối phòng. Cô cần được ngồi một mình để suy nghĩ trong yên tĩnh. Người ta nhanh chóng phục vụ cô tách trà mà cô đã gọi, kèm theo một giỏ bánh kiểu thành Viên và tờ báo buổi sáng.

Muốn tổ chức đám cưới ở New York chính là đùa với lửa. Giờ đây cô đã ý thức được điều đó. Mỗi khi cô đặt chân tới thành phố này, những kỷ niệm đau buồn về chuyện giữa cô và Ethan lại như roi quất vào cô. Cô tưởng rằng mình đã thoát khỏi căn bệnh tình yêu ấy, nhưng không phải. Cùng với thời gian, sẽ qua đi, mọi thứ rồi sẽ qua đi, bài hát đã đảm bảo thế. Tuy vậy cô không quên được khuôn mặt anh, cũng không quên được giọng nói của anh. Từ năm năm nay, cô dõi theo từng bước tiến của Ethan. Nhờ có mạng Internet, cô đặt mua những cuốn sách đầu tiên của anh và xem những chương trình có anh là khách mời. Anh đã trở thành người của công chúng và không còn giống với chàng trai trẻ đang yêu mà cô từng biết, nhưng đằng sau những thành công xã hội, cô đoán biết một con người vỡ mộng không đi theo con đường hạnh phúc. Cô muốn tin rằng đôi lúc trong ngày anh vẫn nghĩ đến cô. Sau khi họ chia tay, cô đã trải qua mọi cung bậc tình cảm: hy vọng, hờn dỗi, thù oán, đứng đưng, lãng quên, ngọn lửa lại cháy lên... Thực tế cô không thể thoát khỏi ảo tưởng hoang đường là Ethan vẫn còn tình cảm với cô, ngay cả khi cô ý thức được rằng thái độ đó có chút bệnh hoạn, gần giống như xung đột thỏa dục vậy. Nhưng nó mạnh hơn cô. Đó là một nỗi đau mà cô mang nặng trong tim và cô không chắc là mình muốn được chữa khỏi. Tuy vậy, khi ở bên Sébastien, bên bạn bè và đồng nghiệp của mình, cô tìm lại được sự cân bằng cần thiết. Cô tự tạo ình một cuộc sống yên ổn và được che chở, một cuộc sống mà cô tìm thấy chỗ của mình, và là người hữu ích. Một cuộc sống trong đó có rất nhiều thứ phải gây dựng. Vì thế, khi Sébastien hỏi cưới cô, cô đã nghĩ rằng mình có thể bước sang trang mới, nhưng càng gần đến giờ làm lễ, cô lại càng nghi ngờ sự chân thành trong lời cam kết của mình.

Cô lục tìm trong ví và rút ra một chiếc phong bì như làm bằng giấy da được quần dây ruy băng: tấm thiệp mời đám cưới mà cô lưỡng lự không biết có nên gửi cho Ethan hay không.

Thế nó sẽ giúp gì cho cô? Để cô lại tự hạ mình trước anh hay sao? Để cô phản bội lại những người yêu thương cô hay sao? Cô bạn ơi, cô đang chơi trò gì thế này?

Cô nghĩ tới Cô láng giềng, một bộ phim mê hồn của Trufaut. Trong phim, Dé pardieu và Fanny Ardant có một mối tình vụng trộm, hỗn độn và hủy diệt. Bộ phim kết thúc trong thảm kịch: hai phát súng lục kết liễu cuộc đời họ. Sự hứng khởi, niềm đam mê không bao giờ tắt và men say của con tim sẽ dẫn đến kết cục như vậy đấy.

Do dự, cô đặt chiếc phong bì lên bàn.

Trong những lúc lưỡng lự, cô thường bám vào trực giác hơn là lý trí. Trong mớ hỗn độn của cuộc sống, cô thích cái ý nghĩ rằng đôi khi cuộc đời đang thương xót chúng ta và gửi đến chúng ta một dấu hiệu để chỉ đường cho chúng ta. “Một kiểu bà tiên” đối với một số người. Có lẽ vậy, nhưng thế giới đã trở nên quá lý trí, được kiểm soát quá kỹ, đến mức khó có thể làm nó hoan hỉ trở lại.

Cô uống một ngụm trà và qua lớp cửa kính, cô nhìn mọi người đang bước đi vội vã trong mùa thu New York. Rồi cô nhìn xuống tờ báo mà bồi bàn mang đến. Cô máy móc mở tờ báo ra. Trên trang nhất là ảnh một người đàn ông đứng trước cầu Brooklyn, được giật tít rất kêu.

Vị bác sĩ tâm lý quyền rũ nước Mỹ

* * *

Bệnh viện St. Jude

9h 01

Cầu thang máy đưa Ethan đi thẳng từ bãi đỗ xe ngầm đến cửa bệnh viện. Đó là một trung tâm chăm sóc cực kỳ hiện đại mở cửa từ mấy tháng nay trong bối cảnh ganh đua về chính trị và bút chiến về kinh phí dành cho trung tâm. Ethan lập tức nhận ra nơi anh đã ngất đi vào cái ngày thứ Bảy 31 tháng Mười “khác” ấy, trong bộ quần áo dính máu, khuôn mặt đầy máu và với bàn tay phải mất hai ngón.

Anh tiến một bước không mấy tự tin về phía quầy đón tiếp.

Miễn là tay bác sĩ ấy không chỉ tồn tại trong đầu mình!

- Tôi có thể giúp gì ông ạ? cô nhân viên hỏi anh, đó là một cô gái tóc nâu cao lớn có kiểu đầu “bòm sư tử” suôn thẳng của những năm 80.

- Tôi tìm bác sĩ Mitsuki, anh thông báo.

- Tên ông là gì? cô gái vừa nói vừa xem lịch hẹn.

Nhưng thậm chí trước khi Ethan kịp trả lời, cô gái đã khinh suất nói:

- Ông là Chenowith đúng không? Ông đến vì chuyện máy tính...

- Ồ... vâng, Ethan tán thành. Có lẽ tôi đến hơi sớm.

- Bác sĩ đang đợi ông trong phòng làm việc, thưa ông. Tầng 7, phòng 707.

Cô mỉm cười với Ethan và mở hai cánh cửa làm bằng thủy tinh hữu cơ đang chắn lối lên tầng.

Thật may là đôi khi một số việc lại đơn giản hơn ta tưởng...

* * *

Khách sạn Sofitel

9h 05

Sébastien ra khỏi vòi hoa sen, vừa quần chiếc khăn quanh eo vừa hát khe khẽ:

Zora nàng tóc đỏ

Giường của nàng bằng rêu

Và nàng ngủ dưới ánh sao trời

Thế đấy, ngày trọng đại đến rồi! Trong vài giờ nữa, anh sẽ lập gia đình! Anh mặc quần vải, áo sơ mi và áo vest bằng nhung ôm sát người. Céline đã ăn sáng một mình thay vì dậy muộn cùng anh. Chắc hẳn là do căng thần thần kinh.

Anh ngắm thành phố trải rộng dưới chân một lát: các tòa nhà chọc trời bằng kính và thép sáng chói dưới ánh mặt trời, xe cộ, tiếng ồn ã rất đặc trưng của Manhattan. Thật ấn tượng, nhưng không phải dành cho anh. Lúc đầu, thậm chí anh còn ngập ngừng khi Céline thông báo với anh dự định tổ chức đám cưới ở New York. Anh thích một buổi lễ thật đẹp ở vùng quê của Toulouse, nơi cha mẹ anh có một ngôi nhà. Rất nhiều đồng nghiệp bếp trưởng của anh đã nguyên rửa sự gấn bó của nền kinh tế Pháp, và bỏ ra nước ngoài để mở nhà hàng: Luân Đôn, New York hay Tokyo. Anh không có ý định đó. Anh yêu nước Pháp, anh yêu cuộc sống của mình: dậy sớm, vừa uống cà phê vừa giờ qua tờ Người Paris, đi chợ ở Rungis, chọn lựa những sản phẩm tốt nhất cho nhà hàng của mình, đọc được sự hài lòng trong mắt thực khách, cùng bạn bè đi cổ vũ cho đội bóng Paris Saint-Germain trên sân vận động Stade de France, để mắt đến bố mẹ đang dần dần già đi...

Nhưng để chiều lòng Céline, anh sẵn sàng chấp nhận rất nhiều điều. Anh gặp cô cách đây ba năm ở công viên Montsouris. Anh chạy bộ tập thể dục; cô dẫn lớp học đi dã ngoại. Anh quan sát cô vài phút và ngay lập tức bị cô hút hồn. Mọi thứ ở cô tỏa sự dịu dàng và lòng khoan dung: nụ cười của cô, sự hăng say của cô, cách cư xử của cô với tội trẻ. Anh đã biết cách chiều cô, biết cách kiên nhẫn, bảo vệ cô. Bóng đen duy nhất trên bức tranh: đứa con mà họ không tài nào có được.

Sébastien rời căn phòng và bấm nút thang máy.

- How are you today[67]? một người đàn bà mập mạp mặc bộ váy áo màu hoàng yến hỏi anh. Bà ta đứng đợi trước cửa thang máy cùng với ba con chó nhỏ, giống chihuahua lông ngắn, được bà ta chở đi trong chiếc xe đẩy dành cho trẻ em.

- How are you today? Sébastien trả lời, hơi lơ lớ giọng miền Tây Nam.

Họ bước vào thang máy, xuống tầng trệt.

- Don't be afraid, mamma loves you[68], người đàn bà trấn an lũ chó yêu khi thang máy bắt đầu chuyển động.

Tại đó, đứng trước gương, Sébastien đột nhiên bị choáng. Anh cảm thấy đầu mình đang quay và hơi buồn nôn. Trong tích tắc, có cái gì đó dâng lên trên bề mặt não và anh có cảm giác khó chịu là mình đã từng biết cảnh này. Mặc dù anh không nhớ rõ nó đã từng xảy ra khi nào trong quá khứ, cảnh tượng ấy thân thuộc với anh, một cách lạ lùng: người phụ nữ với bộ đồ sắc sảo, chất giọng mũi của bà ta, ba con chó ăn mặc lố lăng như trẻ sơ sinh. Từ đâu mà anh có cảm giác khó chịu là đã trải qua cảnh này nhỉ?

Khi ánh cửa thang máy mở ra, anh vội chạy vào nhà vệ sinh để vốc nước lên mặt.

Chỉ thoáng qua, cái cảm giác khó chịu bớt đi nhưng không mất hẳn.

Hãy mở mắt ra.

Anh bị lung lay, như thể một cái chốt cửa vừa mới bật ra trong óc.

Hãy đối diện với sự thật.

Anh tự nhủ rằng cuộc đời mình không phức tạp, nhưng không phải thế. Anh tự nhủ rằng mọi chuyện với Céline đều tốt đẹp, nhưng đó chỉ là lời nói dối. Giữa họ, có những khoảng câm lặng, những khoảng tối, những câu hỏi mà anh chưa bao giờ dám đặt ra vì sợ sẽ biết câu trả lời.

Nếu mi không làm gì, mi sẽ mất cô ấy.

Giờ đây điều đó quá rõ ràng đối với anh. Anh đã tìm cách tự trấn an, tin tưởng rằng một khi hôn lễ được cử hành, cuộc sống của họ sẽ bình yên. Anh khát khao một tình yêu đúng mực, sự cân bằng. Mục tiêu thật sự của anh là xây dựng một gia đình. Bởi lẽ có con là kết quả tự nhiên của một cặp vợ chồng. Còn đối với

Céline, vợ chồng là kết quả tự thân. Cô kiếm tìm thứ tình yêu cuồng dại, sự hứng khởi. Sự khoan khoái trong tình yêu là ma túy đối với cô mà anh cảm thấy không có khả năng trở thành kẻ bán nó.

Càng ngày Céline càng tuột khỏi anh, cô chạy trốn trong câm lặng, trong sự vắng mặt, trong những mộng mơ của mình. Những lúc ấy, anh đã tự nhủ rằng chắc chắn anh đang có tình địch, một kẻ vô hình nấp trong những góc tối của quá khứ mà anh chưa bao giờ hỏi cô.

Có lẽ bây giờ là thời điểm để làm điều đó...

Anh lau mặt, nhìn mình trong gương, nhận thấy mình già đi mười tuổi trong vòng mười phút. Anh rời khỏi khu vệ sinh để bước vào nhà hàng. Anh đưa mắt tìm Céline và phải mất vài giây để tìm thấy cô đang ngồi cạnh chiếc bàn hơi lắt nhối, gần như khuất sau một cây xanh.

- Em khỏe chứ? anh hỏi và ngồi xuống trước mặt cô.

- Anh ngủ ngon chứ?

Anh gật đầu, mở khăn ăn và sau khi lưỡng lự lần chót, anh đề nghị:

- Anh nghĩ là cả hai chúng mình cần nói chuyện với nhau.

Cô chau mày và ngạc nhiên bởi giọng nói nghiêm trọng của anh, cô nhìn anh chăm chú.

Anh nói với giọng không mấy tự tin.

- Thế này, anh nghĩ chúng mình phải giải quyết một chuyện trước đám cưới. Anh chưa bao giờ hỏi em, nhưng mà anh muốn biết...

Anh dừng lại, hơi bất ổn.

Một tay đặt dưới cằm, cô nhìn anh không nói gì.

- ... anh muốn biết liệu có người đàn ông nào khác trong suy nghĩ của em... một người đàn ông khác trong đầu em và trong trái tim em.

Im lặng kéo dài và trong lúc ấy, một phần con người anh vẫn hy vọng rằng Céline sẽ cười phá lên và trấn an anh: Thôi nào đừng ngốc thế, tình yêu của em! Chỉ có anh thôi và anh biết rõ thế mà!

Nhưng thay vì vậy, cô trả lời thật dịu dàng:

- Đúng thế, có một người khác.

- Ồ!... Đó là ai vậy?

Cô nhìn xuống và đẩy về phía anh tờ báo đặt trên bàn.

- Là anh ấy.

* * *

Bệnh viện St.Jude

9h 11

Sau khi gõ cửa nhiều lần mà vẫn không có tiếng trả lời, Ethan quyết định đẩy cửa.

Phòng làm việc của bác sĩ Shino Mitsuki là một căn phòng nhỏ giản dị và ngay ngắn, từ đó ta có thể nhìn thấy dòng sông. Các bức tường màu phấn trắng được làm dịu đi nhờ một tấm bình phong dài bằng tre có màu nóng hơn. Trên chiếc bàn làm việc, một cây phong Nhật Bản thu nhỏ, uốn cong xuống phía chậu cảnh, cho ta cảm giác như được đất hút vào. Ethan vắt chiếc áo vest lên thành ghế cứng và tự nhiên ngồi xuống đợi vị bác sĩ. Gần máy tính, một ấm trà còn nóng đang chờ được rót ra.

- Anh tự rót ỉnh một chén đi, một giọng nói đề nghị.

Ethan quay người lại. Shino Mitsuki đang đứng ở khuôn cửa và có vẻ như không mấy ngạc nhiên về sự hiện diện của anh. Đúng là người này đã chăm sóc cho anh: một người châu Á nhỏ bé, có thân hình mảnh dẻ và xương xẩu, với khuôn mặt bình thản không có tuổi, mái tóc đen cắt ngắn.

Ethan đứng bật dậy đứng trước mặt anh ta:

- Chính ANH đã phẫu thuật cho tôi, đúng không? anh kết tội và dứ dứ trước mặt anh ta hai ngón tay được khâu nối.
- Có lẽ thế, vị bác sĩ thân trọng trả lời, dẫu sao thì cũng là một việc tốt.
- Tôi sống lại đúng ngày đó! Ethan kêu lên. Và tôi chắc chắn là anh biết điều đó.
- Tôi chẳng biết gì cả, vị bác sĩ buột ra một giọng nói làm yên lòng.
- Đáng lẽ tôi không có mặt ở đây, đáng lẽ tôi chết rồi! Tôi đã linh một viên đạn vào đầu.

Shino lấy ấm trà và rót đầy hai bát nước bốc khói.

- Ai mà biết được! Có thể là, về một mặt nào đó, anh đã chết rồi.
- Tất cả những chuyện này thật ngu ngốc: hoặc là chết rồi, hoặc không!

Shino suy nghĩ một lát trước khi hỏi:

- Anh chơi bài tarô chứ?
- Tôi thích bài poker hơn.
- Bài tarô có một quân đặc biệt: quân bài thứ mười ba, quân “Bí mật không tên” mà mọi người đều gọi là “cái Chết”. Nó báo hiệu kết thúc một giai đoạn, sự trở lại với cội nguồn nhưng không phải là một sự kết thúc, mà là sự tái sinh.
- Anh đang định nói gì với tôi vậy? Ethan bực tức.
- Tôi tìm cách làm cho anh hiểu rằng đôi khi cần phải sang trang để cái mới được viết tiếp.
- Anh toàn đọc những câu có sẵn thế à?
- Cái Chết là dịp tôi luyện lớn nhất, Shino nói tiếp, không hề bối rối.
- Dịp tôi luyện lớn nhất là sao?
- Chúng ta sống như thể chúng ta sẽ chẳng bao giờ chết, vị bác sĩ nhận xét. Để làm điều đó trong đời, ta luôn phải nhớ trong đầu rằng cái chết là không thể tránh khỏi.
- Nghe này, anh bạn, bài diễn văn này tôi cũng đã dùng với tất cả bệnh nhân của mình: hãy tập trung vào điều chủ yếu, hãy sống theo những giá trị thực sự, hãy tổ chức cuộc sống để không còn gì phải nuối tiếc khi từ giã cõi đời. Đoạn này là cần câu cơm của tôi và tôi thuộc lòng rồi.
- Chỉ biết thôi không đủ, người đàn ông châu Á nhận xét, còn cần áp dụng nó nữa.

Ethan lắc đầu và đứng lên khỏi ghế. Trong tâm trạng không thỏa mãn, anh đứng lặng trước tấm cửa kính. Anh đau đầu và run rẩy. Niềm an ủi diệu kỳ về việc anh còn sống bị phá hỏng bởi cảm giác không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Và không làm chủ được gì. Khi đến đây, anh tưởng rằng mình sẽ tìm thấy câu trả lời, nhưng tay bác sĩ xem ra không sẵn sàng trả lời anh.

Trừ phi là...

Ethan quay người lại và đột ngột tiến về phía Shino Mitsuki. Điềm tiết, anh tóm lấy cổ áo blu và ép sát anh ta vào tấm kính.

- Anh bắt đầu làm tôi mệt mỏi với thứ Phật giáo rẻ tiền của anh rồi đấy!
- Trong anh có quá nhiều giận dữ, Mitsuki trách cứ mà không tìm cách vật lộn.
- Anh sẽ giải thích cho tôi điều gì xảy ra với tôi chứ? Ethan nổi khùng và lắc người anh ta.
- Tôi không biết, đôi khi cái chết chỉ là ranh giới. Ranh giới giữa một cuộc đời vừa kết thúc và một cuộc đời khác bắt đầu...

- Nhưng cuộc đời khác nào chứ! Ethan nổi đóa và siết chặt hơn nữa nắm tay xung quanh cổ vị bác sĩ. Tôi nhắc anh là tôi sống lại vào đúng ngày hôm đó. Tôi nhắc anh là tôi chết rồi!

- Thế thì sao! Anh tưởng rằng chết là hết khổ đau à? người đàn ông châu Á sắp chết nghẹt hỏi anh. Rất tiếc, nhưng đâu đơn giản vậy. Những gì anh đã gieo, sớm muộn gì anh cũng sẽ gặt chúng, lẽ đời là thế.

- Lại vẫn cái thuyết nghiệp chướng ngu xuẩn của anh! Nhưng tôi đây này, có kẻ nào đó muốn bắn tôi và anh phải giúp tôi tìm được hắn.

- Ồi! Anh sẽ... giết chết tôi mất!

Trong một giây, Ethan tăng sức ép.

- Thế thì sao? Tôi tưởng là anh chuẩn bị tinh thần rồi chứ! Tôi tưởng là anh thích thế chứ, chết ấy mà! Nó là “dịp tôi luyện lớn nhất” mà, phải thế không? Tôi thuộc bài lắm!

Rồi chợt ý thức được điều mình đang làm, anh đột ngột thả anh ta ra. Hai người đàn ông đứng đó nhiều giây không nói một lời, Shino lấy lại nhịp thở và chỉnh lại cổ áo, Ethan ngó sang hướng khác, phía cây cầu Brooklyn bắc ngang qua con sông dưới ánh mặt trời màu vàng cam của mùa thu.

Hơi xấu hổ, anh cầm lấy áo vest và tiến về phía cửa.

Nếu anh muốn câu trả lời, anh sẽ phải tự mình tìm thôi.

Trong khi Ethan không còn hy vọng gì nữa, thì cuối cùng Shino Mitsuki rủ lòng thương cho anh một dấu vết:

- Ngày hôm nay anh nghĩ là mình sống lại.. anh bắt đầu nói. Tôi cho rằng đây là cơ hội tuyệt vời để làm lại lần lượt từng thứ một những gì anh đã làm sai trong quá khứ.

Shino đợi một lát, trước khi nói rõ thêm suy nghĩ của mình:

- Tôi cho rằng đây là dịp để anh nhận ra sai lầm và chấp nhận ý nghĩ sẽ không lặp lại chúng lần nữa, hơn là việc truy tìm kẻ sát nhân giả định của anh.

Ethan cân nhắc tình huống một lát. Anh sắp bước qua ngưỡng cửa thì vị bác sĩ kêu lên:

- Anh biết không? Tôi nghĩ rằng cái chết có lẽ là điều tốt nhất nên đến với anh từ lâu rồi...

* * *

Nhà hàng trong khách sạn Sofitel

9h 21

Sébastien gặp tờ báo lại sau khi đã đọc qua bài báo viết về Ethan. Trong mắt anh có một tia lưỡng lự dừng lại ở riềm mi. Anh nhìn Céline và khó khăn để tìm lời:

- Hai người... chuyện ấy là khi nào vậy?

- Em gặp anh ấy ở Paris, cách đây sáu năm rồi.

- Chuyện này kéo dài trong bao lâu?

- Chừng một năm.

Anh nhìn qua chỗ khác. Vì anh không nói gì thêm nữa, Céline bèn nói:

- Em còn nhớ, em đã luôn hy vọng một ngày nào đó em sẽ gặp lại một người...

Sébastien nhún vai:

- Một người ư?

- Một người giống em và hiểu em. Một người mà khi ở bên người ấy em sẽ không bao giờ cảm thấy cô đơn.

- Thế rồi sao?

- Chính anh ấy đã tìm thấy em.

14. P2:đầu Tranh - Chương 14:anh Chỉ Đợi Có Em

Paris - Sân bay Charles-de-Gaulle

6 năm trước

Thứ Hai ngày 10 tháng Chín năm 2001

7 giờ sáng

Phòng đợi lên máy bay

Ngồi thụp trong chiếc ghế bành, hai chân bắt chéo đặt trên chiếc túi xách du lịch, Ethan đợi máy bay sẽ đưa anh về Mỹ. Ngày có vẻ sẽ dài: vì chậm trễ, chuyến bay của anh sẽ chỉ cất cánh lúc 10h 30 và dừng lại khá lâu ở Dublin trước khi tiếp tục bay về New York. Dự kiến sẽ đến lúc 18h 20. Một chuyến đi nhọc nhằn để bù lại chiếc vé giá rẻ mà anh đã kiếm được trên mạng. Chiếc vé duy nhất hợp với ngân sách của anh.

Bởi vì vào thời điểm tháng Chín năm 2001 này, Ethan mới chỉ là một bác sĩ trị liệu vô danh và cuộc sống không mấy dư dả. Anh vừa nghỉ một tuần ở Paris, đó là kỳ nghỉ thực sự đầu tiên trong đời và anh đã dùng nó để khám phá các bảo tàng và phố xá mà anh mơ ước được thăm thú từ lâu: bảo tàng Louvre, bảo tàng Orsay, bảo tàng Orangerie, đảo Saint-Louis, đồi Montmartre...

Anh đứng dậy khỏi chiếc ghế bành, vươn vai và nhìn hình mình phản chiếu trong tấm kính của một cửa hàng miễn thuế. Trong chiếc quần bò đã sờn, chiếc áo bu đông bằng da cũ kỹ và đôi boots cao bồi, anh không thể không tự nhận thấy mình trông hơi quê, dẫu cho đây chỉ là bộ đồ tiện lợi khi đi nghỉ. Điều gì khiến ăn mặc như thế này? Anh tự hỏi vì nhiều năm nay, anh không ngừng chối bỏ xuất xứ tầm thường của mình.

Ở Mỹ, những “năm tháng dưới thời Clinton” sắp kết thúc. Xung quanh, Ethan đã thấy có những người tầm tuổi mình đột nhiên trở nên giàu có sau khi thành lập công ty và phát triển nhanh chóng. Anh không có được sự nhay bén ấy. Anh không biết cách tóm lấy các cơ hội của nền Kinh tế Mới. Nhưng anh muốn tin rằng anh sẽ biết cách lên toa tàu tiếp theo, bởi lẽ mặc dù thu nhập còn khiêm tốn, văn phòng anh ở ở khu Harlem bắt đầu được mọi người rỉ tai nhau tìm đến.

Anh đi vài bước trong sảnh hàng không. Có cái gì đó lơ lửng trong không trung. Mùi hương của sự kết thúc một thời đại. Anh lơ mơ cảm nhận mình đang bước vào một thời đại mới, chắc chắn đáng lo ngại hơn thời kỳ trước, và chỉ chờ một sự kiện để hóa thân.

Anh cũng cảm nhận rằng những năm 2000 sẽ là “những năm của anh”, những năm mà anh sẽ thoát khỏi cảnh khó khăn. Anh vẫn còn chưa biết làm thế nào, cũng chưa biết là nhờ anh, nhưng anh biết rằng một khi người ấy xuất hiện, anh sẽ không để lỡ dịp may. Để lấy lại dũng khí trước một ngày một nhọc đang chờ đợi, anh quyết định tự thưởng mình bữa sáng tại một trong các quán cà phê dọc đường băng.

Anh ngồi ngay trước quầy, gọi một cái bánh sô cô la và một ly cà phê sữa. Anh thưởng thức chúng và nhìn khắp lượt gian phòng bằng cặp mắt mộng mơ. Anh dừng lại một lát ở chỗ cô tiếp viên hàng không trẻ tuổi, đang ngồi bên chiếc bàn gần bức tường bằng kính trông ra đường băng. Thanh lịch và xa cách, cô đang chăm chú đọc sách.

Lúc đầu, chỉ là một cái nhìn vô hại - anh thích nhìn một phụ nữ hơn là màn máy bay lên xuống -, rồi ánh nhìn của anh dừng lại, ngắm nhìn. Nhữn tia nắng mặt trời đầu tiên của buổi sáng cuối hè này ve vuốt đường nét bất động và biến nó thành bức họa của Vermeer[69] cho đến tận khi bức tranh cử động và đến

lượt cô nhìn anh. Lúc ấy, anh đột nhiên cảm thấy nóng bừng, và bối rối. Cô gái có khuôn mặt thiên thần và ánh mắt ngọc ngà. Ethan tràn ngập hưng phấn, hồi hộp giống hệt như cách đây chín năm, ở Quảng trường Thời đại, khi anh rời Jimmy và Marisa. Anh biết cách nhận biết những thời điểm quan trọng trong đời và đây là một thời điểm như thế.

Bị lôi cuốn bởi một sức mạnh không gì cưỡng nổi, anh bước xuống khỏi chiếc ghế ở quầy bar và tiến về phía bàn cô. Cô ở đó, một mình, cách anh vài bước. Trong chưa đầy mười giây nữa, anh sẽ nói với cô. Nhưng làm thế nào để tiếp cận một phụ nữ như cô?

Chín giây.

Ở New York, những cuộc chinh phục của anh thường chỉ giới hạn trong mấy nàng bimbo của bang New Jersey mà anh tán tỉnh ở các hộp đêm mỗi tối thứ Bảy.

Tám giây.

Anh nheo mắt lại để nhìn rõ tiêu đề cuốn sách mà cô đang đọc: Đời nhẹ khôn cam của Milan Kundera.

Bảy giây.

Anh chưa từng đọc Kundera. Người ta không đọc Kundera trong cái khu phố ổ chuột mạn Nam Boston của anh. Người ta không đọc Kundera trong các công trường nơi anh đã từng làm việc. Anh tiếp xúc với văn hóa rất muộn và anh còn nhiều thứ phải học hỏi...

Sáu giây.

Sau mọi nỗ lực để trở thành một con người khác, một lần nữa anh lại có cảm giác rằng xuất xứ bình dân của mình đang hiện rõ ràng rành trên trán và người ta sẽ nhận rõ chân tướng của anh.

Năm giây.

Anh không còn kiểm soát được gì nữa. Anh để cho nhiệt huyết cuốn đi.

Bốn giây.

Anh vẫn không biết làm thế nào để tiếp cận cô. Chắc chắn anh sẽ nhận được một cái nhìn dò xét. Có thể là một cái tát... Nhưng liệu có cách nào khác là tự đi đến đấy hay không?

Ba giây.

Thật lạ lùng, vẫn chưa có điều gì xảy ra vậy mà anh đã sợ mất cô.

Hai giây.

Tình yêu sét đánh là thế này ư? Mới cách đây vài tuần, một bệnh nhân đã tâm sự với anh nỗi tuyệt vọng của mình từ khi ông ta yêu một người phụ nữ trẻ hơn. Một tình yêu không được chia sẻ làm ông bồn chồn. Ethan đã lắng nghe chăm chú, và tự tin rằng chuyện như thế sẽ chẳng xảy đến với mình.

Một giây.

Anh tiếc vì bộ đồ cầu thủ, tiếc rằng tóc quá dài và bộ râu ba ngày không cạo. Anh mở miệng. Anh biết rằng chơi trò play-boy[70] sẽ không thành công và anh sẽ trở nên nực cười.

Hãy nói với cô ấy sự thật. Nếu đúng là NGƯỜI ẤY - thì cô ấy sẽ hiểu.

- Cô có tin vào tình yêu lớn không? anh vừa hỏi vừa ngồi xuống trước mặt cô.

Céline thận trọng pha chút tò mò nhìn người vừa tự tiện ngồi xuống bàn cô. Thông thường, cô tổng cổ ngay lập tức những tay tán tỉnh vớ vẩn đang tìm cách thỏa mãn giấc mộng “chiêu đãi viên” của họ, nhưng ở người đàn ông này toát lên vẻ nghiêm trang khác thường.

- Cô có tin vào tình yêu lớn không?

- Không, cô bấu môi trả lời.

- Tôi cũng không, Ethan thừa nhận, cách đây ba phút tôi vẫn còn không tin.

Cô nhấp môi vào chén nước, vẫn lặng yên để giữ thái độ bình thản và khuyến khích anh tiếp tục.

- Cách đây ba phút, tôi vẫn nghĩ rằng những thứ như tâm hồn đồng điệu, đi tìm một nửa đã mất... không tồn tại.

- Anh là người Mỹ à?

- Không, là người New York.

Cô thoáng nở một nụ cười.

- Tôi làm việc trên chuyến bay 8h 30 Paris-New York.

* * *

- Céline ơi!

Cô quay đầu lại. Ở cửa quán cà phê, hai cô tiếp viên hãng hàng không quốc gia Pháp Air France chào cô trước khi chỉ tay lên chiếc đồng hồ treo tường.

- Mình đến đây! cô mỉm cười trả lời.

Cô gấp sách lại, lấy tiền lẻ để trả tiền nước và duyên dáng đứng lên.

- Tôi phải đi rồi!

- Chúng ta hãy cùng ăn tối ở New York nhé! Ethan đề nghị và tiễn cô ra cửa quán.

- Anh mơ đấy à! Chúng ta còn chưa biết nhau mà!

- Đó sẽ là cơ hội để làm quen...

Cô đến gặp hai đồng nghiệp, bỏ Ethan lại đằng sau, cách đấy vài mét, nhưng anh vẫn cố nài.

- Thôi nào, ăn tối có sao đâu!

Céline làm như không nghe thấy câu nói.

- Dẫu sao tôi cũng không phản đối đâu, một chiêu đãi viên nói với anh, đó là một cô gái nhỏ bé tóc nâu linh hoạt. Tôi tên là Zoé.

Ethan cười với cô gái rồi đi lên trước cả nhóm để đứng đối diện với Céline:

- Thế nếu chính tôi là người đàn ông của đời cô thì sao?

Cả ba cô gái tiếp tục nói chuyện, chế giễu nhẹ nhàng anh chàng kỳ cục.

- Nào, hãy cho tôi một cơ hội! Ethan đề nghị. Chỉ một cuộc hẹn thôi mà!

- Nếu anh là người đàn ông của đời tôi, thì anh sẽ không xử xử như vậy...

- Tôi sẽ cư xử thế nào?

- Nếu anh là người đàn ông của đời tôi, anh sẽ biết cách làm cho tôi ngạc nhiên và xúc động. Đẳng này anh lại làm tôi buồn cười.

- Cười không phải là khởi đầu tốt đẹp hay sao?

- Đúng thế, Zoé nhận xét. Thôi mà Céline, hãy cho anh ấy một cơ hội đi!

Nhưng cả ba cô tiếp viên đã tiến vào khu vực dành cho nhân viên, để lại Ethan sau lưng.

- Bye-bye! các cô nàng đồng thanh chào anh trong khi đi khỏi với một tràng cười.

* * *

Nếu anh là người đàn ông của đời tôi, anh sẽ biết cách làm cho tôi ngạc nhiên và xúc động.

Ethan đứng đó, bất động. Anh đã tuột mất tất cả, mặc dù đã trở hết tài ăn nói. Thậm chí anh còn không có khả năng cho cô biết tên, nghề nghiệp của mình, hoặc gợi lên trong cô ý muốn đơn giản được gặp lại anh.

Anh đã biến mình thành một thằng hề, một con rối dễ thương, và thực chất thì anh là như thế: một kẻ thảm hại tốt bụng muốn gia nhập sân chơi của các đàn anh lớn, nhưng lại không đủ tầm.

Một mỗi, anh gieo mình xuống một chiếc ghế, nhắm mắt lại và không có phản ứng gì trong một lúc.

Khi đầu óc anh tỉnh táo trở lại, đã là 8h 30. Trên đường băng, máy bay của hãng hàng không quốc gia Pháp Air France cất cánh đúng giờ, đem theo người yêu dấu đến Manhattan.

Thế lúc này, em đang làm gì?

Anh ước tính chuyến bay của Céline sẽ đến New York lúc 10h 40.

Còn anh vẫn phải đợi thêm hai giờ nữa mà chuyến của anh lại không bay thẳng.

Bỏ qua đi. Đừng tìm cách đóng vai anh hùng hảo hán làm gì. Hãy quay về tán tỉnh mấy em của bang New Jersey. Các cô nàng đó cũng đáng giá bằng mấy cô người Pháp xinh đẹp đọc sách của Kundera ấy chứ.

Như con thú đang rình rập, cặp mắt anh nhìn quanh một lượt sảnh hàng không hòng tìm một dấu hiệu, một ý tưởng. Và thế là ánh mắt anh dừng lại trên một tấm áp phích cũ.

Máy bay Concorde: bay nhanh gấp đôi

vận tốc âm thanh

Paris-New York nhanh hơn cả mặt trời!

Nếu anh là người đàn ông của đời tôi, anh sẽ biết cách làm cho tôi ngạc nhiên và xúc động.

Anh thương lượng để được rời khỏi phòng đợi máy bay cất cánh rồi nhảy bổ đến quầy vé của Air France: quả là có chuyến bay của Concorde khởi hành sáng nay lúc 10h 30 và đến sân bay JFK lúc 8h 25. Một tia sáng lóe lên trong anh, nhưng cái tia sáng TÌM RA RỒI nhanh chóng bị lu mờ bởi giá vé:

- 5 550 đô la.

Anh bảo cậu nhân viên nhắc lại, nói rõ là anh chỉ muốn mua vé một chiều, nhưng giá vé đúng là giá đã được thông báo:

5 550 đô la ột vé máy bay!

Anh suy nghĩ một lát. Khoản tiền tiết kiệm còm mà anh đã phải dè sẻn trong nhiều tháng trời tất tần tật chỉ có 6 300 đô la và anh dự định dùng nó để mua các tờ phụ đính quảng cáo cho phòng khám của mình.

Dẫu sao anh cũng sẽ chẳng trút hết tài khoản ngân hàng ột ý thích ngông cuồng!

Nếu anh là người đàn ông của đời tôi, anh sẽ biết cách làm cho tôi ngạc nhiên và xúc động.

* * *

Đồng hồ chỉ 9h 30 khi cô tiếp viên hàng không dẫn anh vào phòng riêng trong khu đợi chuyến bay của chiếc Concorde.

Tất cả mọi người đều lễ phép với anh. 5 550 đô la: đó là cái giá của sự trọng vọng. Người ta đem đến cho anh một khay thật ấn tượng gồm đủ loại bánh kiệu thành Viên và mặc dù đang là buổi sáng, họ đem cho anh rượu whisky 20 năm tuổi. Bộ đồ anh đang mặc thật lạc lõng, giữa khu sảnh hàng không dành cho doanh nhân, những người vừa cầm ly rượu trên tay vừa bàn luận về công việc làm ăn như ngoài sân gôn vậy. Qua lớp cửa kính, anh ngạc nhiên ngắm nhìn chiếc cánh hình tam giác và cái thân hẹp của chiếc máy bay có thợ máy hối hả làm việc xung quanh trước giờ cất cánh.

Thủ tục lên máy bay được tiến hành vô cùng nhanh chóng và hành khách ngồi vào những chiếc ghế da sáng màu được đặt hai chiếc một hai bên dọc lối đi ở giữa. Máy bay trống một nửa.

Đúng 10h 30, chiếc máy bay siêu thanh lịch sự và thanh nhã đứng yên lặng trên đường băng cất cánh. Trên đường băng khác, các máy bay nhả nãi xếp hàng, nhưng giãn ra nhường đường cho chiếc Concorde. Cơ trưởng giải phóng cả mười bảy tấn lực đẩy của bốn động cơ phản lực và nhả phanh. Tăng tốc đột ngột và chưa đầy ba mươi giây sau đó con chim trắng khổng lồ rời khỏi mặt đất.

nằm sâu trong chiếc ghế bành, Ethan không tài nào hiểu nổi sao anh lại dám làm điều đó. Anh đã mua chiếc vé ấy vào khoảnh khắc điên cuồng, khoảnh khắc mà niềm đam mê đột ngột thăng thế kỷ trí, nhưng giờ đây, hành động đó đối với anh có vẻ điên rồ.

- Ông dùng chút rượu sâm banh nhé? một tiếp viên đề nghị.

Anh lưỡng lự giây lát, như thể vẫn chưa hoàn toàn tin rằng mình có quyền làm thế.

- Vang Dom Pérignon 1993, cô tiếp viên nói rõ và rót cho anh một ly.

Anh nhấp môi vào chén rượu: thứ rượu ngon có vị đào, vị cam ngâm và mật. Rồi người ta dọn ra món trứng cá trong một ly để rót rượu vodka: hai lớp trứng cá tầm với lớp xốp cần tay kẹp giữa.

Ethan quay đầu lại: sau lưng anh, một bà già đã giữ hai ghế cho hai con cún bông của bà ta! 11h, cơ trưởng thông báo họ đang bay trên Deaville, cách mặt đất 9 000 mét, và đã đến lúc vượt quá tốc độ âm thanh. Phi hành đoàn rời rít dọn bữa trưa của đầu bếp ng Pháp nổi tiếng Alain Ducasse. Khăn ăn làm bằng vải lanh và bộ đồ ăn bằng bạc. Thực đơn gọi món, nên thơ và ngon lành, gợi ý nhiều món khai vị và món nóng phong phú như là:

Khoanh tôm hùm vùng Bretagne

Pho mát rượu nhúng cà chua và nấm

Nước nấm củ kiệu Hy Lạp

hay

Thăn cá sói nướng

Cộng tỏi tây và cần tây nướng

Nước sốt kiểu Mỹ điểm san hô

Cùng hai món tráng miệng tuyệt vời:

Dứa và hoa quả nhập ngoại

hương sả và bạc hà tươi

và

Bánh môka vị cà phê - sô cô la giòn tan

Ethan để người ta chiêu chuộng và thưởng thức các loại rượu nho nổi tiếng và có niên hiệu, được lựa chọn riêng cho bữa ăn tinh tế này.

Máy bay giờ đây bay hai lần nhanh hơn tốc độ âm thanh, với vận tốc của một quả tên lửa. Cơ trưởng thông báo máy bay đang ở độ cao gần 60 000 piê: cách mặt nước biển 18 000 mét, ở tầng bình lưu, so với độ cao 11 000 mét đối với loại máy bay thông thường. Ethan dán mắt vào cửa sổ máy bay. Nơi đây, ở tầng khí quyển bình lưu, bầu trời trông thật khác. Nó có màu xanh tím nhức mắt, trong vắt đến không ngờ, cách xa với những biến động thời tiết đáng thương đang hoành hành phía dưới kia. Nhưng ấn tượng nhất là ta cảm nhận rõ được Trái đất đang quay. Việc hạ cánh xuống New York đã bắt đầu và, sau 3h 35 bay thẳng, chiếc máy bay siêu thanh đáp xuống đường băng.

Anh rời khỏi Paris lúc 10h 30.

Ở New York đang là 8h 25.

Anh đã quay ngược thời gian.

Để gây ấn tượng với một cô gái.

* * *

Ethan xem đồng hồ.

Còn hai tiếng nữa máy bay của Céline mới hạ cánh. Sau khi qua cửa hải quan, anh đi tản bộ trong sân bay, kiểm tra tài khoản ngân hàng trên máy rút tiền tự động. Nếu như anh tính đúng, anh phải còn lại 750 đô la. Tuy vậy, máy rút tiền không cho anh rút quá 600 đô la. Anh phát hiện tiệm cắt tóc đang mở cửa trong Trung tâm làm đẹp ở khu vực dành cho hành khách bay ra nước ngoài. Nhưng thật không may là tiệm đó chỉ cắt tóc cho nữ giới. Ethan nài nỉ nhiều đến nỗi một cô gái tên là Jenny, gốc gác ở Seaside Heights, bang New Jersey, đồng ý cắt tóc cho anh. Cầm trong tay cái kéo và chiếc tông đơ, cô gái cắt cho anh kiểu “giống như Dogh Ross trong phim Urgences” và cô còn cạo râu cho anh nữa.

9h 45

Ethan bước vào cửa hiệu Emporio Armani mua một chiếc áo sơ mi trắng, một bộ đồ màu than và chọn inh một đôi giày đen.

10h 10

Anh còn lại 40 đô la trong túi. Trong quầy bán bánh mứt kẹo, anh nhìn thấy một tác phẩm tuyệt vời: một bó hồng làm bằng sô cô la và mứt hạnh. Đỏ, hồng, đỏ tía, xanh dương, trắng: các bông hoa trông còn giống hơn cả hoa thật, nhưng chúng có vị quả phỉ, vị cam, vị kẹo hạnh ngào đường và vị sô cô la trộn quả phỉ. Một bó hoa ngọt ngào với giá 60 đô la.

Anh lộn hết các túi: anh còn lại 43 franc của Pháp mà anh không kịp đổi. Quầy đổi tiền đưa anh 6 đô la, anh bước vào cửa hàng bánh ngọt và tìm cách mặc cả với ông chủ người Ý, nhưng ông ta vẫn khăng khăng không đổi ý. Anh đưa ông ta danh thiếp, tặng ông ta các buổi chăm sóc miễn phí tại phòng khám, giải thích với ông ta rằng máy rút tiền đã nuốt mất thẻ tín dụng của anh, đề nghị được quay lại đúng sáng mai để trả tiền, nhưng đều vô ích: bó hoa có giá 60 đô la chứ không có giá 46 đô la. Rốt cuộc, Ethan kể cho ông ta nghe câu chuyện của mình, vì sao anh đi chiếc máy bay Concorde để đến Manhattan trước người con gái ấy, người đã hút hồn anh và cũng là người mà anh muốn tặng bó hoa này. Vì chúng ta đang ở New York và vì phép lạ vẫn còn tồn tại, ông chủ hiệu bánh người Ý cuối cùng cũng đồng ý để anh đi với tác phẩm của ông ta.

Khi phi hành đoàn của chuyến bay AF 004 bước vào cổng hàng không, đã gần 11h. Râu mới cạo, đầu tóc chỉnh tề, bó chặt trong bộ đồ mới, Ethan cùng những bông hồng tiến về phía Céline. Lúc này anh không hề tính toán hay ức chế. Những khoản chi và nỗi sợ hãi của anh biến đi đâu mất. Cử chỉ của anh thật thuần khiết, ngây thơ, gần như là trẻ thơ vậy.

Được Zoé và hai nam tiếp viên hộ tống, Céline tiến về phía cửa.

- Trước khi làm cô xúc động, tôi sẽ làm cô ngạc nhiên, Ethan nói với cô và chìa bó hoa bằng bánh mứt ra.

Thoạt tiên, Céline không có phản ứng gì, bởi cô không nhận ra anh. Làm sao người đàn ông này lại có thể là người mà cô đã gặp sáng nay ở Paris cơ chứ?

Rồi cô ý thức được điều mà Ethan vừa thực hiện và điều đó khiến cô sợ hãi. Hành động này là “quá” đối với một người không quen biết. Quá lớn lao, quá đẹp, quá đắt. Thái quá, phi lý, bệnh hoạn.

- Anh điên rồi! cô nói và khe khẽ nhìn anh.

Cô rảo bước để chạy trốn anh, nhưng anh không nao núng.

- Tôi tưởng là cô tìm một người làm cô ngạc nhiên...

- Anh điên rồi!

- Dành cho cô đấy, anh nói và chìa bó hoa ra.

Cô cảm thấy chỗ sô cô la, nhưng là để trách mắng anh.

- Hãy thôi quấy rối tôi đi! cô kêu lên và bước nhanh hơn về phía cửa.

Hai nam tiếp viên, đóng vai người tử tế, định dùng vũ lực ngăn Ethan đi theo cô gái, nhưng anh đẩy họ ra và ra khỏi sân ga.

Céline và Zoé đã xếp hàng đợi taxi.

- Tôi không muốn làm cô sợ hãi, anh trấn an cô.
- Thế thì không thành công rồi!
- Tôi tên là...
- Đừng có nói với tôi anh là ai! Céline khấn nài. Tôi không muốn biết gì về anh cả!
- Tôi chỉ muốn làm cô vui lòng thôi mà, Ethan giải thích.

Nhưng người phụ nữ trẻ đã quay đầu đi và theo Zoé ùa vào trong một chiếc xe còn trống.

Khi chiếc taxi chuẩn bị rời sân bay, Ethan đọc được trên môi Céline thông điệp cuối cùng mà cô muốn gửi cho anh:

- A.n.h.c.ầ.n.đ.ư.c.c.h.ă.m.s.ó.c.

Chiếc xe chuyển bánh. Anh còn lại một mình trên vỉa hè, thậm chí không còn một xu dính túi để trở về nhà.

- Tôi chỉ muốn làm cô hài lòng thôi mà, anh nhắc lại như để nói với riêng mình.

15. P2:đấu Tranh - Chương 15:một Vài Lời Yêu Thương

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:"Times New Roman", "serif"; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Manhattan, ngày hôm sau

Thứ Ba ngày 11 tháng Chín năm 2001

Plaza của Trung tâm Thương mại Thế giới

8h 35

- Cậu chỉ việc đi với mình! Zoé đề nghị.
- Không, Céline trả lời. Đây là cô em họ cậu. Mình không muốn làm hỏng cuộc gặp gỡ của các cậu.

10 phút trước sự kiện

- Cô ấy làm việc trong một văn phòng luật sư, Zoé giải thích đầy tự hào. Hình như cô ấy có một phòng làm việc tuyệt đẹp ở tầng 50. Hãy tưởng tượng những gì chúng ta có thể nhìn thấy từ chỗ đó!

Ở giữa Plaza của Trung tâm Thương mại Thế giới, hai người phụ nữ trẻ ngẩng đầu nhìn đỉnh tòa tháp phía Nam.

- Đừng quên chụp ảnh nhé, Céline nói và đưa cho cô bạn chiếc máy ảnh dùng một lần.

Zoé cất chiếc máy ảnh vào ba lô và bước vào đại sảnh rộng mênh mông của tòa tháp đôi cao nhất thế giới.

9 phút trước sự kiện

Còn lại một mình, Céline xỏ đôi giày trượt và đi dạo trên bờ biển. Bầu trời quang đãng và một cơn gió trong lành thổi trên mỏm đất phía Nam của hòn đảo.

8 phút

Céline trượt dọc theo những tấm bảng lớn bằng đá hoa cương tưởng nhớ những người chết ở mặt trận và xuôi về phía bên phải. Cô cầm trên tay cái cốc giấy có chứa thứ đồ uống hỗn hơn Starbucks - một món giàu năng lượng - gồm táo nóng, nước caramen và kem tươi đánh bọt. Cô đeo tai nghe. Vào thời điểm tháng Chín năm 2001, hãng Apple còn chưa nghĩ ra iPod và cô nghe một đĩa CD của Michel Berger bằng chiếc máy nghe nhạc điện tử walkman: Vài lời yêu thương, bài hát cô cho là xúc động nhất của Album.

7 phút

Cô đến trước chiếc tàu nối Công viên Battery với đảo Staten. Nơi đây đang vô cùng nhộn nhịp: khách du lịch lên tàu để ra khơi và dân ngoại ô bắt đầu một ngày làm việc.

6 phút

Ở giữa những người đang chạy tập thể dục và đi xe đạp, cô leo lên bãi đất dẫn đến Công viên Battery, đi vòng quanh mô hình thu nhỏ của lâu đài Clinton và dừng lại một lát trước các cây mộc lan ở Vườn Hy Vọng, khu vườn được xây dựng để tưởng nhớ những bệnh nhân SIDA

5 phút

Cô nghĩ tới người đàn ông xa lạ bí ẩn mà cô đã gặp phẳng ngày hôm trước ở sân bay. Đập máy bay Concorde để làm cô ngạc nhiên! Hành động có vẻ phù phiếm. Nó gây ấn tượng mạnh, thật là hào hiệp. Trong vài phút, chàng trai ấy đã biến cô thành nữ nhân vật chính của một bộ phim hay một cuốn tiểu thuyết.

4 phút

Lúc ấy, cô sợ hãi và cô đã đối xử thô bạo với anh. Tại sao cô lại phản ứng kịch liệt như thế? Giờ cô tiếc cay tiếc đắng. Đã có ai từng mất công làm một việc như thế với cô chưa? Dẫu sao, chưa một người đàn ông nào trong số những người mà cô từng yêu cho đến tận bây giờ làm như vậy cả...

3 phút

Thế nếu chính tôi là người đàn ông của đời cô?

Một anh chàng có khả năng làm điều đó dĩ nhiên phải có một sức mạnh và sự tự tin mà không phải lúc nào cô cũng gặp. Nhưng cô đã phá hỏng tất cả. Thậm chí cô còn không biết cả tên anh và không có bất cứ một dấu vết nào để tìm lại anh.

Mi sao mà ngốc thế!

2 phút

Cô tiếp tục cuộc dạo chơi dọc bờ sông Hudson, trên bãi đất chạy dọc theo Vịnh Upper. Vào buổi sáng đẹp trời tháng Chín ấy, cô không thể nào buồn được. Cô chỉ cảm thấy không hài lòng, nhưng cô sẽ tìm ra cách để gặp lại anh. Nếu là ở bất cứ thành phố nào khác trên thế giới, có thể cô sẽ mất anh mãi mãi, nhưng ở đây thì khác. Chúng ta đang ở New York và mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Phải, ở đây mọi chuyện đều có thể xảy ra.

1 phút

Đứng thẳng bằng trên đôi giày trượt, cô tiếp tục tăng tốc. Ở phía chân trời nhô lên bức tượng Nữ thần Tự do và đảo Ellis. Cô thích thành phố này, cô thích nơi này, thích ngọn gió đang thổi trên khuôn mặt, thích những chú chim mòng biển đang bay, thích say tốc độ. Cô dang rộng hai tay và kêu lên khe khẽ vì hưng phấn. Cô thấy mình tự do, thấy mình đẹp. Ở một nơi nào đó trong thành phố này, có một người đàn ông đang nghĩ đến cô. Một người muốn cô, một người có thể quay ngược thời gian để tìm lại cô!

0 phút

Sáng hôm ấy, bóng đen của chết chóc bay lơ lửng.

* * *

Céline

Sau này, mỗi lần mọi người hỏi em đang làm gì “đúng lúc chuyện đó xảy ra”, em đều nói là em trượt pa tanh đi dạo, nói về Công viên Battery, về Zoé, về bài hát mà em đang nghe lúc ấy...

Nhưng sự thực là vào cái ngày nổi tiếng ấy, khi chuyện đó xảy ra, em đang nghĩ về anh.

* * *

- Mẹ ơi, lại xem này!

Vẫn ngày hôm đó

Trong một căn nhà điệu đà ở ngoại ô Paris

Vincent, mười bảy tuổi, vừa ở trường trung học về và bật vô tuyến. Trên màn hình: tiếng âm ỉ, sự hoảng loạn, khói đen, bụi bốc mù mịt, người nhảy vào khoảng không.

- Mẹ ơi, lại xem này! Tòa tháp đôi của Trung tâm Thương mại Thế giới. Chúng đang sụp đổ!

Mathilde, mẹ cậu, đột ngột chạy vào phòng khách. Trong nhiều giây, bà nhìn chăm chăm lên màn hình mà không hiểu gì, cho rằng đây là một bộ phim, một kỹ xảo. Rồi đột nhiên:

- Chị con! Céline đang ở New York!

* * *

Một giờ sau

Mệt đứt hơi, mắt đỏ hoe, Thomas gõ cửa căn nhà. Người đàn ông trạc tuổi năm mươi mặc bộ đồ đen, áo sơ mi phanh ngực không đeo cà vạt, chiếc vòng tay bằng lông voi vừa kín đáo vừa phô trương. Ông gõ cửa căn nhà cách đây hai năm vẫn còn là nhà của ông, trước khi ông bỏ vợ, bà Mathilde, sau hai mươi bốn năm chung sống. Quá trình ly dị diễn ra thật tồi tệ, cả hai cậu con trai của ông không để cho ông nói kể từ khi biết tin họ có thêm một cậu em cùng cha khác mẹ mười tám tháng tuổi. Ông có cậu con trai ấy khi quan hệ với Tatiana, nhân viên bán hàng ở cửa hàng ông phụ trách, một cửa hàng lớn chuyên bán quần áo may sẵn nằm trên đại lộ Hausmann. Tatiana là một cô gái người Ukraina, hai mươi tuổi với nước da mịn màng và thân hình mảnh dẻ. Ông đã làm lại cuộc đời cùng cô gái. Ông gặp cô khi ở tuổi năm ba, cân nặng thừa hai mươi ký, huyết áp cao, tỉ lệ mỡ trong máu đáng lo ngại và đang mang cảm giác sắp về già. Thật khó khăn để tự tin khi càng ngày tuổi tác càng cao, khi nỗi sợ hãi về sự đi xuống và cái chết bao bọc lấy ta. Nhờ tuổi trẻ của cô gái người Slave, ông đã thay đổi hoàn toàn trong giây lát, thay thế Lexomil[72] bằng Viagra, món vịt chín giầm mỡ bằng món sushi, rượu vang Saint-Émilion bằng nước Coca, những cuộc đi săn bằng việc chạy bộ, thay chiếc Mercedes cổ bằng chiếc Mini Cooper đời mới.

Trong khi ông thường xuyên cảm thấy bị vợ làm giảm uy tín, thì một cô gái trẻ đẹp lại thấy ông thật hợp với cô và đã thức tỉnh trong ông những tình cảm của tuổi thiếu niên mà ông tưởng rằng đã mất đi vĩnh viễn. Ông đã chối bỏ một cuộc sống tiện nghi yên ổn của người đàn ông đã trưởng thành để lấy một cuộc sống sung sức, một tâm trạng đang yêu và cương vị ông bố trẻ. Thật tuyệt vời khi ta lại một lần nữa “trong tâm trạng đang yêu”: lại tay trong tay, lại những nụ hôn nồng cháy, lại chiếc giường kêu cọt kẹt!

Tuy nhiên, ông ý thức được tất cả: ông biết rằng cuộc sống mới này có kết cuộc không chắc chắn, nhưng ông chấp nhận rủi ro. Ông tự định hình một tương lai hạnh phúc trong vòng mười năm. Mười năm mà ông còn có thể theo được nhịp sống của người tình. Mười năm mà tuổi tác của ông có thể được đem ra làm thí nghiệm và một chiếc vòng tay hiệu Swarovski làm quà có thể chuộc lỗi cho sự bất lực nhất thời của tuổi tác.

Để có cuộc sống mới, ông đã phải trả giá đắt: sự thù hận dễ hiểu của người vợ cũ, bà lên án ông đã phá tan cái gia đình được xây dựng trên nền tảng của lòng tin, sự chống đối kịch liệt của các cậu con trai, cái cười khẩy của một vài người bạn đang chết thêm vì muốn được như ông, nhưng lại trách cứ ông rơi vào bẫy quỷ giữa ban ngày.

Trong gia đình, duy nhất cô con gái Céline là vẫn thường xuyên gặp ông. Cô không hẳn ủng hộ ông, nhưng ít nhất cũng không đánh giá ông. Céline hiểu những rung động của con tim và hiểu rằng đam mê có thể thắng lý trí. Céline mà ông yêu quý và giờ đây có thể không còn trên cõi đời này nữa...

* * *

Mathilde mở cửa cho ông. Bà òa khóc.

- Bà có tin gì chưa? ông vừa thở gấp vừa hỏi.

- Tôi gọi đến khách sạn của con rồi, nhưng không ai nhắc máy.

- Thế còn di động của nó?

- Đó không phải là điện thoại ba tần[73]. Nó không nghe được ở Mỹ, nhưng...

Mathilde sụp xuống, khóc nức nở.

- Có chuyện gì vậy? ông kêu lên.

- Tôi nhận được điện thoại của bố mẹ Zoé, đồng nghiệp của con...

- Thế sao?

- ... họ nói là con gái họ dự định thăm cô em họ đang làm việc ở Trung tâm Thương mại Thế giới...

Không đúng! Tại sao lại đúng vào hôm nay?

- ... và họ nghĩ là Céline cùng đi với con gái họ...

Lần này, Thomas sụp xuống. Vincent đến gặp ông trong phòng khách, cùng với anh trai Rafael không còn ở chung với gia đình. Trong lần cuối cùng ông gặp các con trai, những lời chửi rủa đã được phun ra và suýt nữa chúng đã dùng đến cả nắm đấm. Tuy vậy, tối nay là sự đoàn kết thiêng liêng. Ông ôm hôn các con và chúng không đẩy ông ra. Ông muốn đôn đốc mọi việc, nhưng ông cảm thấy bất lực. Không có gì để làm cả, ngoài việc chờ đợi. Những giờ tiếp theo thật nặng nề. Cứ hai phút điện thoại lại reo: họ hàng, bè bạn lo lắng muốn biết liệu Céline có đang ở New York hay không. Ông trả lời tất cả mọi người một cách khô khan, trách họ làm đường dây bận.

Họ vẫn bật vô tuyến và sợ hãi rình rập trên màn hình cứ như là vô tuyến có thể thông báo về cái chết có thể xảy ra của con gái họ. Người ta nói rằng có hàng ngàn người chết. Họ không biết trong số đó có người Pháp hay không, nhưng làm sao mà không có được cơ chứ? Lần đầu tiên, người ta phát âm những từ sẽ xuất hiện đều đặn trên các bản tin thời sự của thập niên sau đó: cuộc chiến khủng bố, Bin Laden, Al Qaida...

Mathilde và các con lả đi trên tràng kỷ. Trạng thái ỉu rũ mà mỗi người lần lượt thể hiện để nổi giận, chia sẻ nỗi lo sợ hay niềm hy vọng. Thomas nhìn trộm họ. Thật lạ lùng cái tình trạng tạm đình chiến này, tình trạng bỏ mối oán giận trong ngoặc kép, thứ tình cảm “tạo dựng lại gia đình”. Trong vài giờ, sự gay gắt bắt nguồn từ cuộc chia tay mất đi. Chỉ còn là ông bố bà mẹ sẵn sàng cho đi bất cứ thứ gì để con gái họ còn sống và hai cậu em trai đang lo lắng đến chết cho chị mình.

Tại sao cứ phải đợi đến khi mai táng, đến khi xảy ra tai nạn, hay khi nghe thông báo về căn bệnh hiểm nghèo để xóa bỏ hận thù?

* * *

Thế rồi, vào lúc hai giờ sáng, là cuộc gọi mà họ không còn hy vọng.

Ông là người nhắc máy. Ở đây đây bên kia, ngay khi cô còn chưa nói một từ nào, ông đã biết đó chính là cô: cô con gái bé nhỏ Céline, cô con gái mà ông đã công kênh trên vai khi cô bé mới ba tuổi, cô con gái mà ông đưa tới trường rồi đi học múa, cô con gái mà ông làm giúp bài tập, cô con gái mà ông từng an ủi mỗi khi cô buồn.

Ông bật loa điện thoại lên. Giọng nói vang trong căn phòng và còn hơn cả một sự an ủi, cứ như thể ông biết tin con gái sinh ra trên đời một lần nữa. Tất cả mọi người đều muốn nói, nhưng không ai nói được gì nhiều bởi ai cũng khóc. Cuộc điện thoại, được thực hiện từ Lãnh sự quán, không thể kéo dài mãi được. Vậy là, trong lúc phấn khích, tất cả mọi người cùng kêu một câu, tình yêu và niềm vui sống được cô đặc lại giờ đây phun ra như một dòng thác: chúng ta yêu con, Céline. Chúng ta yêu con.

Rất lâu sau khi cô đã dập máy, cả bốn người vẫn đứng sát vào nhau trong xúc động và yên lặng.

* * *

3 giờ sáng

Thomas ra gặp vợ cũ ở ngoài hiên.

Bà hút thuốc. Điếu thuốc đầu tiên từ nhiều năm nay.

- Tôi vẫn có một bao giấu trong bếp, bà bảo.

- Để hút khi có chuyện à?

- Khi gặp bất hạnh hoặc hạnh phúc.

Đến lượt mình, ông châm điếu Marlboro. Ông cũng vậy, đã “chính thức” bỏ thuốc lâu rồi, nhưng tối nay cũng không giống mọi ngày.

Ông mỉm cười với Mathilde và cuối cùng ông cũng dám nhìn vào mắt bà. Được rửa bởi nước mắt, đôi mắt bà ánh lên tia sáng dịu dàng. Họ hút thuốc trong yên lặng. Bà toát ra vẻ đã bắt lại được liên lạc.

- Tôi đi đây, ông quyết định sau một lát.

Ông mặc áo vest và đi đến bên chiếc xe hơi đỗ ở đầu lối đi rải sỏi.

Ông quay người lại và giơ tay làm hiệu cho bà.

Bà lưỡng lự giây lát rồi nói:

- Ông đi cẩn thận nhé.

* * *

Manhattan, ba ngày sau đó

Thứ Sáu ngày 14 tháng Chín năm 2001

19h 50

Ethan gọi một miếng bánh pho mát và một ấm trà Darjeeling rồi ngồi xuống chỗ ngồi quen thuộc, một chiếc bàn nhỏ bằng đá cẩm thạch ở cuối căn phòng.

Nằm ở trung tâm khu phía Tây, quán cà phê Zavorsky trông giống một quán cà phê thành Viên hồi đầu thế kỷ XX. Trang trí lối thời một cách khéo léo, các bức tường được trang hoàng bằng gương cổ và những bức tranh chép cầu kỳ của Gustav Klimt. Bánh mứt quả hồ đào, bánh táo và bánh Krafen có vị của ngày xưa. Ở giữa căn phòng, một nghệ sĩ violon đang chơi các giai điệu của Mozart, Paganini, Saint-Saens.

Ethan tự rót ỉnh một tách trà và vừa nhấm nháp vừa nhìn qua cửa sổ. Ba hôm sau ngày tận thế, cuộc sống đang từ từ lấy lại nhịp điệu. Trên phố, cũng như ở khắp nơi trong thành phố, gia đình của những người mất tích dán lên hàng nghìn tấm áp phích nhỏ, hàng nghìn khuôn mặt vô danh không còn dấu hiệu sống kể từ sáng thứ Ba. Dưới kia, về phía Nam, lửa vẫn cháy âm ỉ, tỏa ra thứ mùi hăng hắc của cao su và thịt cháy. Lính cứu hỏa đang bối tìm không ngừng nghỉ các đồng đồ nát, nhưng kể từ thứ Tư, họ không tìm thấy thêm người nào nữa.

Ở hè đường phía bên kia, trên một bức tường nhỏ, người ta đến đặt bình hoa, hình vẽ của trẻ con, nền để tưởng nhớ những người đã mất trong khu phố. Một dòng khách bộ hành nối nhau đi qua trước đài kỷ niệm ngẫu hứng và xúc động đứng mặc niệm vài phút cho những nạn nhân mà đa số họ chưa từng biết mặt.

Ở túi áo trong, Ethan vớ được chiếc bút máy để ghi lại vào sổ một vần thơ của Yeats[74] mà lúc này anh đọc được trên chiếc cột gần phần đường dành cho người đi bộ: Tôi nghèo, tôi chỉ còn lại những giấc mơ. Tôi đặt chúng dưới bước chân em. Hãy đi nhẹ nhẹ, bởi vì em đang bước đi trên những giấc mơ của tôi. Một trào lưu mới nở rộ khắp nơi: mọi người chép vào các bài thơ và dán chúng lên cửa kính, lên đèn đường hay ở bên xe buýt. Mọi phương cách đều tốt để xoa dịu chấn thương và chuẩn bị công việc tang lễ.

Anh lôi ra từ túi xách một cuốn sách. Một cuốn tiểu thuyết mà anh mới mua trưa nay trong giờ nghỉ trưa: cuốn *Đời nhẹ khôn kham* của Milan Kundera. Cuốn sách mà cô gái đã đọc ở sân bay. Người đã làm anh cháy túi và đã hất hủi anh. Mặc dù nhục nhã, kỷ niệm về cô vẫn ám ảnh anh, và trong ba ngày náo loạn vừa qua, khuôn mặt cô vẫn luôn trở lại.

Tuy nhiên, từ khi anh trở về, phòng khám lúc nào cũng đông khách. Sự việc hai tòa tháp bị phá hủy chẳng chữa ai. Mỗi người đều quen biết ai đó bị chết và rất nhiều người có nhu cầu được trợ giúp về tâm lý. Vừa cố gắng học cách tiếp tục sống, người ta vừa lo sợ một thảm kịch trong tương lai. Người ta hoài nghi, lật lại vấn đề, nhìn thế giới bằng con mắt khác. Một số người chạy trốn, số khác lao vào sống hết mình. Người ta nghĩ tới việc nói câu “anh yêu em” “em yêu anh” nhiều hơn trước.

Còn anh?

Từ khi trở về New York, nỗi cô đơn đè nặng trong anh. Ngay cả nếu như anh không chịu thú nhận điều đó, anh vẫn cảm thấy thiếu vắng tình cảm. Để thoát ra khỏi thực tế trong chốc lát, anh lật giở các trang của cuốn tiểu thuyết, đắm chìm vào những trang sách, dừng lại ở một đoạn:

Những người đàn ông theo đuổi vô số phụ nữ có thể dễ dàng phân chia thành hai loại. Loại thứ nhất tìm kiếm ở tất cả những người phụ nữ giấc mơ của mình, ý nghĩ chủ quan của mình về phụ nữ. Loại thứ hai bị thúc đẩy bởi ham muốn chiếm lĩnh sự đa dạng khôn cùng của thế giới phụ nữ khách quan.

- Chỗ này còn trống không? giọng một phụ nữ hỏi anh.

Không nhìn lên, anh gật đầu, nghĩ rằng người ta chỉ muốn mượn chiếc ghế ngồi đối diện. Rồi anh ngạc nhiên thấy người ta đặt cái gì đó trước mặt mình: một bó hoa hồng bằng sô cô la và mút hạnh to tướng. Tầm danh thiếp đính kèm món quà là... danh thiếp của anh. Tầm danh thiếp mà anh đã để lại cửa hàng ông chủ hiệu bánh người Ý ở sân bay.

Vậy là, anh ngẩng nhìn lên và...

- Anh có tin vào tình yêu lớn không? Céline hỏi và ngồi xuống trước mặt anh.

Anh nheo mắt lại và nhìn cô say đắm. Cô tiếp tục:

- Tôi cũng không tin, mới cách đây ba ngày, tôi còn không tin vào điều đó.

16. P2:đầu Tranh - Chương 16:never Let Me Go

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:“Times New Roman”, “serif”; mso-bidi-font-family:“Times New Roman”; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Những ngày hạnh phúc

Tháng Chín năm 2001 - tháng Mười năm 2002

Ethan

Tình yêu ập đến bất ngờ. Trong giây lát, chẳng còn gì tồn tại nữa. Bỗng dưng, mọi thứ như nằm ngoài thời gian, ngoài mọi chuẩn mực. Bỗng dưng, cuộc đời không làm ta sợ nữa.

Céline

Bỗng dưng, tim ta rùng rục lửa, đầu óc đảo điên, ruột gan trống rỗng. Ta sống trong trạng thái không trọng lượng, tim ta run lên, ý nghĩ Upside down[77].

Ethan

Bỗng dưng, ta thấy có dòng máu mới chảy trong huyết quản, con tim mới, những ý nghĩ sáng rõ hơn. Ta chỉ còn hít thở nhờ cô ấy. Vì cô ấy giúp ta thoát khỏi chính bản thân mình.

Ta thấy thêm làn da cô, đôi môi cô, mùi tóc cô. Giờ đây, chính cô là người giữ chìa khóa mở cửa thiên đường và địa ngục.

Céline

Không có anh, ta chỉ còn là sự chờ đợi. Vì anh làm ta sống gấp, vì anh làm ta sống mạnh mẽ. Sự bổ sung biến thành phụ thuộc làm ta say sưa. Vì tận sâu trong đáy lòng, ta vẫn chỉ mong muốn điều ấy: dạt dào con tim, hòa chung dòng máu.

Ethan

Bên ngoài là cảnh hỗn độn, giá lạnh, những bức thư chứa bột than, Afghanistan bị đánh chiếm, Daniel Pearl bị chặt đầu. Nhưng ta không còn sống trong thế giới đó nữa. Ta đã tự tạo ình thánh đường riêng, vương quốc êm ái chỉ có hai thần dân.

Céline

Trong những đêm ở Mỹ của chúng tôi, chỉ có sẻ chia và buông thả. Đầu tôi trên vai anh. Tóc chúng tôi lẫn ào nhau. Tiếng máu âm thầm sôi trong tĩnh mạch anh. Tiếng tim anh đập hòa vào tim tôi.

Ethan

Được hai ngày, rồi cô ấy lại lên máy bay. Tôi tiễn cô ra sân bay. Mỗi lần tôi lại tự hỏi mình lấy đâu ra sức mà chờ đợi mười lăm ngày để được gặp lại cô?

Trên chuyến tàu điện ngầm đưa tôi về Manhattan, môi tôi vẫn còn dư vị môi tôi.

Trong cuốn sách cô tặng tôi, một câu được gạch chân làm tôi mỉm cười: Phải chăng tình yêu làm người ta ngốc nghếch, hay chỉ có những kẻ ngốc mới phải lòng?

Céline

Mỗi lần rời xa anh, tôi thấy lòng trống rỗng như vết thương ngoác miệng. Sân bay Roissy buồn tênh. Cuộc sống thực tại dội gáo nước lạnh.

Buổi tối, nằm một mình trên giường, tôi căng tấm màn hình khổng lồ. Trong rạp chiếu phim trong mơ, nơi tôi là khán giả duy nhất ấy, tôi chiếu đi chiếu lại ình xem những cảnh chúng tôi gặp lại nhau.

Ethan

Trên sân bay, tôi nhìn cô ấy chạy về phía tôi. Trong người tôi như có vụ nổ sinh học lớn, thứ cocktail hoóc môn pheromone và adrénaline tràn ra lênh láng. Đó là điều tốt đẹp nhất tôi từng được trải qua trong đời. Tốt đẹp hơn tất cả những gì sau này tôi được sống. Hơn cả buổi hòa nhạc Mozart khi tôi được ngồi ngay hàng ghế đầu.

Céline

Kỳ nghỉ Giáng sinh ở New York.

Thành phố suy sụp, tê liệt vì lạnh giá. Trong suốt một tuần, chúng tôi không ra khỏi căn hộ nhỏ của anh ở Greenwich Village. Bốn mươi mét vuông hạnh phúc êm ấm, đó là diện tích vương quốc tình yêu chúng tôi. Ngoài cửa sổ, những bông tuyết rơi, đèn nhấp nháy, băng giá trên cửa kính. Trong nhà, hơi ấm cơ thể và hơi thở hòa quyện vào nhau.

Tiệc kẹo gồm và nước dừa.

Đọc sách bên lò sưởi.

Anh đọc sách tâm lý, còn tôi đọc tiểu thuyết của nhà văn Pháp Modiano.

Nhạc nền là những đĩa than saxophone của anh và những đĩa CD Bono của tôi.

Ethan

“Bởi vì anh yêu em”.

Céline

Một tiệm xăm nhỏ ở EastVillage. Hôm sau ngày anh nói với tôi “anh yêu em” lần đầu tiên. Mũi kim chạy trên vai tôi khắc những chấm li ti tạo thành nét chữ lượn vòng. Đó là dấu hiệu của người da đỏ được các thành viên một bộ tộc cổ xưa dùng để chỉ bản chất của tình cảm yêu đương: chút gì đó từ anh đã thấm vào em mãi mãi và lây lan trong em như nọc độc. Nét khắc trên cơ thể như bùa hộ mệnh để đương đầu với cuộc sống khi nó không được dịu ngọt như bây giờ.

- Cô có đau không? người thợ xăm lo lắng hỏi.

Tôi nhìn mũi kim bơm mực vào dưới da tôi.

Vừa đau vừa êm dịu.

Như tình yêu.

Những ngày đen tối

Tháng Mười năm 2002 - Hôm nay

Ethan

Còn hơn cả điều linh cảm, đó là sự chắc chắn, khủng khiếp và bất ngờ: ta là mối hiểm họa cho Céline, vì ta mang cái chết đến. Cái niềm tin chắc chắn ấy bỗng dừng đến với ta và bám chặt lấy ta như căn bệnh quái ác. Nó đến tìm ta trong lúc ngủ, bám riết lấy thân thể ta, gây cho ta đủ điều khó chịu: đau đầu dữ dội đến buồn nôn, ảo giác ghê rợn làm ta choáng váng mà không có cách gì thoát ra được. Đó k phải là trầm cảm, điên loạn hay ngông cuồng. Đó là một thể lực chưa từng được biết đến, mạnh mẽ và đáng sợ, thứ thể lực ta không thể thỏa hiệp. Ai đó ta không muốn quen biết đã gửi thứ tín hiệu ấy từ cái nơi nào đó tôi ako thể đến được. Một tình huống khẩn cấp mà ta chỉ có thể cúi đầu chấp nhận, không tìm cách hiểu tại sao. Có giọng nói cứ thì thầm vào tai ta: hãy bỏ cô ấy đi, nếu người còn muốn cô ấy được sống!

Céline

Không bao giờ em quên được mối tình này. Anh đã lấy đi anhs áng của em, nhựa sống của em, niềm tin của em. Ngày tháng của em giờ đây trống rỗng, đời em đã chết. Em chỉ còn giả vờ thôi. Ngày nào em cũng đợi một dấu hiệu, một cử chỉ. Đợi anh giải thoát em ra khỏi cái hố tối tăm nơi anh đã bỏ em lại. Đợi anh nói cho em biết tại sao.

Tại sao anh lại bỏ em?

Ethan

Lòng tan nát, tôi xuôi xuống Đại lộ 5. Xa lạ với cuộc đời, tôi để dòng người qua lại cuốn đi. Lần đầu tiên, sức sê của thành phố này hủy hoại tôi. Nó không cuốn tôi theo mà nhấn chìm tôi xuống. Tôi cứ tưởng mình không còn bị ảnh hưởng bởi những thứ đó nữa: xúc cảm, tình yêu, đau khổ. Nhưng không phải vậy.

Céline

Đại lộ Champs-Élysées. Tôi bước đi giữa Paris vào tháng Mười một. Những ngày mưa và buồn bã, dù người ta đang chăng đèn kết hoa chuẩn bị đón Giáng sinh. Khi mất tình yêu là ta mất tất cả. Tôi tránh không nhìn vào mắt mọi người, không nhìn những đôi lứa ôm hôn nhau, những người vừa đi vừa nắm tay nhau.

Pháo đài cô đơn.

Thành đô đau đớn.

Thắm sâu trong đầu tôi lại hiện ra một câu. Năm 1992, trường trung học Paul-Éluard. Kỷ niệm xa xôi về kỳ thi tốt nghiệp trung học, môn tiếng Pháp. Một bài thơ mà ngay lúc ấy ta không để tâm, nhưng nhiều năm sau lại làm ta nghẹn ngào. Em từng gần anh đến mức giờ thấy lạnh lẽo khi ở bên người khác.

17. P2:đầu Tranh - Chương 17:the Girl From New York City

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:"Times New Roman", "serif"; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Manhattan, hôm nay

Thứ Bảy ngày 31 tháng Mười năm 2007

9h 40

Lyzee ấn nút điều khiển để tăng âm lượng ti vi lên. Chị không tin vào mắt mình nữa: Ethan không đến tham gia chương trình. Stephen Austin, kẻ vốn thăm thú anh, đang trả lời câu hỏi của nữ nhà báo kênh NBC.

Giọng trầm và điềm đạm, cái nhìn cố tỏ ra sắc sảo xuyên thấu, gã Clark Gable[80] giả hiệu này tự tạo ra vẻ quyền rũ cũ kỹ vẫn còn gây ảo tưởng.

Nhưng mà với ai cơ chứ?

- Nay, dùng kem râm nắng quá tay rồi đấy! Lyzee hét vào mặt Austin trên truyền hình.

Bận chiếc áo vét sáng màu, áo sơ mi trắng mở rộng cổ, bộ râu ba ngày chưa cạo, Austin ca ngợi những điều hay ý tốt trong cuốn sách mới xuất bản của anh ta hết như kẻ rao hàng tài ba. Anh ta đã làm ăn trong nghề này được hai mươi năm và rất biết gây ấn tượng: trơ trên và tự cao tự đại, anh ta không hề tin vào những gì mình viết nhưng phải thừa nhận là khi nghe anh ta nói trên truyền hình thì không thể nhận ra điều đó. Anh chàng Don Juan hàng chợ này rất ghét Ethan. Anh ta cho là vì Ethan mà anh ta kém nổi tiếng đi. Thời gian gần đây, Austin không bỏ lỡ cơ hội để chơi Ethan vài vố. Mà vố cuối cùng này quả là ghê gớm: hất cẳng Ethan trong chương trình truyền hình buổi sáng được nhiều người xem nhất nước.

Lyzee lo lắng thấy ông chủ vắng mặt: nếu Ethan chịu nhường chỗ cho Austin thì chắc chắn là có điều gì đó nghiêm trọng đã xảy ra.

Cô gọi cho Ethan vào máy di động, nhưng chỉ thấy máy tự động trả lời.

Lạ thật.

Có chuyện gì mà anh phải bỏ chương trình có rất nhiều người xem này? Không nghe thấy chuông báo thức ư? Say rượu ngủ quên chẳng? Đi chơi khuya rồi gặp chuyện chẳng lành?

Lyzee bỗng linh cảm thấy có chuyện chẳng lành. Nhớ chuyện tồi tệ hơn thì sao nhỉ? Bị tấn công, dùng ma túy quá liều, tự tử...

Từ vài tuần nay, cô đã sợ sẽ xảy ra điều tệ hại. Cô thấy rõ là cuộc đời Ethan mỗi lúc một chệch hướng. Điều đó đáng ngại hơn là sự mệt mỏi hay gđ chán nản. Ethan không còn tin vào bản thân và những ý tưởng của mình nữa. Lyzee bắt lực nhìn anh mỗi lúc một lún sâu hơn vào trạng thái trầm cảm và cắt đứt mọi liên hệ với vẻ bề ngoài sáng láng của con người anh. Cô đã để anh trốn tránh trong xứ sở băng giá nơi nỗi đau và sự cô đơn ngự trị.

Đó là điều mà Lyzee tự trách mình khi điện thoại reo. Trên màn hình hiện lên số của ông chủ. Cô nhấc máy ngay mà không chờ hồi chuông thứ hai.

- Một phút nữa tôi sẽ tới, anh thông báo như vẫn thường làm.

* * *

- Có chuyện gì với anh vậy?
- Nếu tôi nói với chị là tôi vừa sống lại, chắc chị chẳng tin đâu...
- Anh say hay sao thế hả?

Ethan nhún vai:

- Tôi biết là chị sẽ không tin tôi mà.

Nhưng Lyzee chẳng còn bụng dạ nào mà bông lơn nữa:

- Tôi lo quá, anh có hình dung được không? Lai còn chương trình anh bỏ lỡ này nữa, chị vừa trách móc vừa chỉ cái ti vi. Cô phụ trách báo chí của anh chắc sẽ phát điên.

Ethan nhìn màn hình cười:

- Chẳng có ai là không thể thay thế được, anh nhận xét. Tôi nhường chỗ cho lão Austin, lão xoay xở cũng được đấy chứ! Lúc nào cũng sẵn sàng xung trận!
- Điều đó khiến anh thấy vui à?
- Ừ, nó làm tôi thấy vui vì nó chẳng có nghĩa gì.
- Hôm qua anh đâu có nói thế.
- Hôm qua, tôi là người khác. Hôm qua, tôi không được mình mình cho lắm.
- Đã khá lâu rồi anh không còn mình mình nữa, chị nổi cáu quay về bàn làm việc.

Lyzee cúi đầu, lấy tay xoa xoa mí mắt, ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Anh Ethan này, tôi phải nói với anh một chuyện.
- Chị muốn nói gì cũng được, nhưng trước tiên tôi phải nói chuyện với cô bé đã.
- Ai cơ?
- Cô bé đang chờ trong phòng đợi ấy.
- Chẳng có ai ở phòng đợi cả, Lyzee bực bội trả lời. Anh bảo tôi không hẹn bệnh nhân sáng nay cơ mà.

Ethan bối rối bước đi trong hành lang.

- Có chứ, có một cô bé, cô ấy tên là Jessie, tôi biết thế vì tôi đã trải qua ngày...

Anh mở cửa ra: phòng đợi trống không.

Không thể thế được... Nếu ngày hôm nay lặp lại thì Jessie phải ở đó chứ.

Lyzee coi thái độ đó như một dấu hiệu. Chị thu nhặt vài đồ đạc, nhét chúng vào túi và ra khỏi phòng. Đến ngưỡng cửa, chị quay lại phía Ethan:

- Tôi được như bây giờ là nhờ anh, chị thừa nhận. Không có anh, chắc tôi vẫn còn đi dọn nhà thuê, nặng tới cả trăm ki lô và mấy đứa con tôi sẽ chẳng thoát khỏi cái trường tồi tệ của chúng...

Ethan chau mày và thoáng làm một cử chỉ để ngăn chị lại, nhưng Lyzee chặn anh:

- Dù anh có bảo tôi làm gì, tôi cũng sẽ làm. Dù anh có bảo tôi đi đâu, tôi cũng đi. Vì anh là người tử tế và có năng khiếu thực sự, năng khiếu làm ọi người tin vào bản thân mình. Nhưng anh đang phí hoài cái năng khiếu ấy. Thời gian gần đây, anh cứ vẩn vơ làm sao ấy, tôi không hiểu được anh nữa, mà cũng chẳng giúp được gì cho anh. Vậy nên tôi để anh lựa chọn. Hoặc là anh bình tĩnh lại và chúng ta sẽ cùng nhau đi tiếp, hoặc là anh cứ tiếp tục lún sâu hơn và tôi không làm việc cùng anh nữa. Trong khi chờ đợi, tôi nghỉ ngày hôm nay! chị tuyên bố với vẻ kiên quyết dữ tợn.

Rồi chị đi ra, sập cửa mạnh sau lưng.

* * *

Ethan đứng yên không phản ứng gì trong vài giây, choáng váng vì Lyzee bỏ đi và Jessie thì không thấy đến. Theo thói quen, anh châm điều thuốc, phản xạ có điều kiện nhằm kích thích tư duy. Lúc đầu, ngày hôm nay lặp lại y hệt: người phụ nữ trong giường anh, cái xe bị phá hỏng, bài báo, thái độ của mọi người trên Quảng trường Thời đại. Nhưng lúc này, mọi việc bắt đầu lệch lạc: tại sao Jessie không đến tìm anh? Ethan nghĩ đến thuyết hỗn mang hay được đề cập đến trong điện ảnh và tiểu thuyết tầm tầm: một nguyên nhân nhỏ cũng có thể tạo ra những hiệu ứng không ngờ tới. Anh nhớ tới công thức của Benjamin Franklin[81] từng được học ở trường:

Vì cái đình mà hỏng móng sắt.

Vì móng sắt mà hỏng con ngựa.

Vì con ngựa mà hỏng kỵ sĩ.

Vì kỵ sĩ mà hỏng trận đánh.

Vì trận đánh mà hỏng cuộc chiến.

Vì cuộc chiến mà mất tự do.

Tất cả, chỉ tại cái đình...

Tại sao Jessie lại không đến tìm anh nhờ giúp đỡ? Từ khi ngày hôm nay bắt đầu cho đến giờ có điều gì khác ngăn cô bé không làm thế nữa? Anh nhắm mắt, hồi tưởng lại trong đầu vài lời trao đổi với cô bé trong lần gặp đầu tiên: Cháu tưởng nghề của chú là giúp mọi người/ Cuộc đời đôi khi bất công và chán ngắt/ Chính chú là người cháu đến tìm gặp/ Cháu muốn chú giúp cháu/ Cháu muốn không bao giờ thấy sợ nữa/ Cháu sợ gì?/ Mọi thứ/ Lúc này trên truyền hình, trông chú có vẻ tốt bụng hơn/...

Trên truyền hình, trông chú có vẻ tốt bụng hơn. Đó chính là điều đã thay đổi! Lần trước, cô bé đã xem chương trình mà sáng nay anh không đến tham gia. Chính chương trình đó đã khiến cô bé quyết định đến gặp anh. Anh cố dựng lại khung cảnh: cô bé đau khổ, đang định tự tử, biết đến anh thông qua các phương tiện thông tin đại chúng, cô tìm thấy địa chỉ văn phòng anh trên Internet, lường lự, rồi quyết định làm thế sau khi đã thấy anh trên chương trình trực tiếp. Nếu trình tự mọi chuyện là như vậy thì Jessie chắc chỉ ở quanh đây thôi. Chắc ở một nơi công cộng có màn ảnh truyền chương trình của NBC.

Có lẽ trong một quán cà phê.

Ethan hăng hái lao ra khỏi tòa nhà. Trong buổi sáng bắt đầu kỳ nghỉ cuối tuần, phần khu thương mại quay ra cảng dần dần sôi động lên. Đó là New York trong các tấm bưu thiếp, thành phố của những tòa nhà chọc trời chen chúc nhau, của những cảnh quan chồng lên nhau, những con sóng bạc lấp lánh dưới ánh nắng chói chang.

Theo bản năng, Ethan quay lưng lại phía nắng và dần bước vào phần khuất tối của thành phố, nơi những con phố hẹp tạo thành hẻm vực sâu hun hút giữa một rừng nhà bê tông, kính và thép.

Anh tìm rất có phương pháp, tìm đến mọi nơi mà mà nhìn gần hay nhìn xa có vẻ giống như quán cà phê; quán Starbucks trên phố Wall, quán sushi, quầy bar khách sạn, quán deli trên phố Fletcher. Ethan sắp bỏ cuộc thì chợt nhìn thấy một tấm bảng hiệu nhấp nháy. Quán Stom Café: đó là hình logo trên khăn giấy cô bé bỏ lại trong phòng đợi!

Cuối cùng anh đã tìm thấy cô bé, chính ở đó, trong quán cà phê trên phố Front, ngồi bàn cạnh cửa sổ. Anh nhìn cô qua cửa kính và không khỏi xúc động. Cô bé vẫn còn sống. Vẫn yếu ớt, tóc vàng, mảnh khảnh, nhưng còn sống. Anh cứ đứng như thế trong mấy phút liền mà quan sát cô bé, lòng tràn ngập cảm giác nhẹ nhõm đến không ngờ. Suốt mấy giờ liền, anh phải nghĩ là cô bé đã chết, và giờ thật dễ chịu khi được gặp lại cô. Hình dáng cô bé run rẩy, cách anh vài mét, ngay lập tức xóa bỏ những hình ảnh cứ ám ảnh anh mãi: phát súng, máu, sự kinh hãi, bàn tay cô trong tay anh vào giây phút cuối. Cô bé còn sống, nhưng tâm trí đang để tận đâu đâu, ủ rũ và khép kín, mắt nhìn mông lung, xa khỏi thế giới này, xa khỏi cuộc đời này. Chèn ềnh trước mặt cô, cạnh cốc nước, là bài báo trên tờ Thời báo New York cô đã cắt ra:

Vị bác sĩ tâm lý quynh rừ nước Mỹ

Cương quyết không muốn chứng kiến tấn thảm kịch đã được báo trước, Ethan đẩy cửa quán cà phê bước vào. Thay vì quyền rũ nước Mỹ, anh sẽ cố cứu một cô bé khỏi định mệnh.

* * *

- Chào cháu, Jessie, chú ngồi được không?

Cô bé bối rối ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt mình, Ethan ngồi xuống mà không đợi cô bé trả lời, đặt xuống bàn một cái khay có hai cốc cà phê, nước cam và một đĩa bánh quy.

- Của cháu đây. Chú chắc là cháu đang đói.

- Sao... sao chú lại biết cháu?

- Nếu cháu biết chú, anh vừa nhận xét vừa chỉ bài báo, thì chú cũng biết cháu được chứ sao.

Cô bé nhìn anh vẻ nghi hoặc, lo lắng nhưng quả quyết trong cuộc gặp mặt tay đôi cô từng nhiều lần hình dung ra.

Ethan nhận thấy quần áo cô bé nhàu nát, tóc bấn bết lại, móng tay găm nhám nhở. Mặt cô bé trũng xuống vì mệt mỏi. Rõ ràng là đêm vừa rồi cô không ngủ ở nhà, mà có lẽ cô cũng chẳng hề chớp mắt.

Liếc mắt nhìn, anh nhận ra cái ba lô Eastpak màu hồng nhạt trên cái ghế băng cạnh cô bé. Cái túi chắc có chứa khẩu súng mà cô định dùng để tự kết liễu đời mình.

- Cháu muốn gặp chú, đúng không?

- Chú thì biết gì cơ chứ?

Cô bé thấy họng khô lại. Âm điệu giọng cô nghe buồn bã hơn là chống đối.

- Nghe này, chú biết là cháu đau khổ, cháu sợ hãi, và lúc này, cháu cảm thấy không muốn sẽ nữa.

Jessie mở miệng. Môi cô run run, nhưng không thốt lên lời nào. Ethan nói tiếp:

- Tuy nhiên, dù cháu có hoảng loạn đến đâu, có khó khăn đến đâu, cháu không được quên là trong đời không bao giờ nên tuyệt vọng, chuyện gì rồi cũng có lối thoát.

- Đó là mấy câu phỉnh phờ chú vẫn hay nói với bệnh nhân hả?

- Không, anh trả lời, đó là điều chú nghĩ thực lòng đấy.

Anh bắt gặp ánh mắt của cô bé. Những vẩy bạc nhấp nháy trong đôi đồng tử của cô bé đang giãn ra.

- Chú biết là lúc này, đôi khi cháu thấy sợ sống hơn là chết. Chú biết là để giải thoát khỏi đau khổ, cháu ngày càng ẩn náu trong thế giới tưởng tượng. Nhưng điều đó đang làm hại cháu đấy.

Jessie ngồi yên không động đậy, cứng đờ như pho tượng, nhưng Ethan cảm thấy cô bé đang chăm chú nghe.

- Cháu không nên nghe theo tiếng nói trong đầu, nó làm cháu tưởng rằng cái chết là một giải pháp. Cháu phải tranh đấu, không được để nỗi sợ hãi choán lấy mình. Cái chết không chấm dứt đau khổ hay sợ hãi đâu.

- Sao chú biết?

Ethan lôi bao thuốc lá ra đặt lên bàn.

- Vì chú đã từng trải qua.

Jessie không hề hiểu Ethan muốn ám chỉ điều gì, nhưng nhận xét cuối cùng này hướng cô bé đến một câu hỏi khác:

- Vậy chú đã bao giờ như thế chưa?

- Như thế nào cơ?

- Muốn chết.

Ethan hơi nhếch mép và lắc đầu trong khi một cơn rừng mình lạnh buốt chạy suốt sống lưng. Anh rút một điều thuốc lá ra và đưa nó lên miệng để hít một hơi tưởng tượng.

- Có, anh thừa nhận, chú đã từng muốn chết.

* * *

- Mẹ ơi, nhìn này, con làm thổ dân da đỏ này: U U U U U!

- Con đừng có dở hơi nữa, Robbie, vào xe đi!

- UUUUUU!

* * *

Trung tâm Manhattan

Trước cửa siêu thị Woalfood

10h 04

Bé đứa bé đang gào thét trên tay, Meredith Johnston xếp đồng túi đầy đồ ăn vào cốp chiếc xe Toyota loại nhỏ màu mơ. Một thằng bé mặc giả làm người da đỏ đang nhảy điệu vũ chiến binh quanh cô:

- UUUUUUUUU!

- Robbie, mẹ đã bảo con DỪNG lại và vào xe cơ mà!

Thằng bé hư quá đi mất. Nó mới có năm tuổi nhưng cô không bảo được nó nữa rồi. Còn đứa bé thì cứ gào khóc từ lúc... mới sinh, tức là năm tháng trước. Chẳng có đêm nào ngưng, chẳng có phút nào nghỉ. Nó lấy đầu sức mà khóc thế nhỉ? Sao nó không mất giọng vì lúc nào cũng gào to như thế?

Meredith vật lộn với đồng túi đồ. Một hộp nước cam cô đã mở lúc ở trong siêu thị để làm Robbie ngậm miệng tụt ra khỏi túi và đổ ụp xuống đất, bắn tung tóe vào đôi giày da hươu và quần tất cô đang mang.

- Mình chán ngấy rồi! Chán ngấy rồi!

- UUUUUUUUUUUUUU! Ta là thổ dân da đỏ đââââây!

Đã thế lại còn phải giả vờ thích thế nữa chứ! Đóng vai mẹ hiền trong khi chồng cô, Alan, đi đua thuyền với đám bạn. Mà đã chắc gì anh ta đang làm thế cơ chứ! Biết đâu anh ta chẳng đi nghỉ cuối tuần cùng cô thư ký, cái con bé Brittany lẳng lơ cứ liên tục gửi mail khiêu khích mời gọi ngay cả khi anh ta ở nhà. Nhưng không thể để mọi chuyện diễn ra như thế được! Cô sinh đứa bé thứ hai này cốt chỉ để ANH hài lòng. Chính ANH muốn có gia đình đông đúc. Vậy thì anh đi mà chăm sóc các con anh chứ không được phớt phơ với cái con nhóc hai mươi hai tuổi ấy.

* * *

Ethan dùng tay diển đạt cho lời mình có sức thuyết phục hơn:

- Cháu phải tự nhủ rằng sống có nghĩa là dám chấp nhận nguy cơ.

- Nguy cơ ư? Jessie hỏi.

Lúc này cô bé rất hứng thú nghe anh nói. Nước da cô trong suốt và cái nhìn có phần do dự, nhưng Ethan thấy trong đó có cả sự hào phóng và lòng cảm thông.

- Nguy cơ phải đối mặt với thất bại, đau khổ và mất mát.

Cô bé suy nghĩ giây lát về nhận xét này. Ethan muốn tỏ ra có sức thuyết phục hơn.

- Chú nghĩ là muốn được hạnh phúc, trước hết phải chịu đau khổ. Chú tin là bằng việc chống chọi với bất hạnh, ta có cơ hội để đạt được hạnh phúc.

- Nói thế dễ lắm, cô bé nhún vai nhận xét.

- Có thể thế, nhưng đó là sự thật.

- Thế chú, chú có hạnh phúc không?

Bất ngờ vì câu hỏi, Ethan lúc đầu định thoái thác không trả lời nhưng rồi quyết định nói thẳng:

- Không hẳn, anh nhìn thẳng vào mắt cô bé và thừa nhận.

- Chú thấy không, chính chú cũng không áp dụng được những lời rao giảng của mình! cô bé khinh bỉ nói toẹt vào mặt anh. Ấy vậy mà chú có tất cả đấy chứ, đấy là cháu hình dung ra thế: tiền bạc, danh vọng, phụ nữ...

- Chuyện phức tạp hơn nhiều, cháu cũng biết thế mà.

- Thế chú thiếu cái gì?

Anh chợt nhận ra cô bé đang giữ thế chủ động trong cuộc trò chuyện giữa hai người.

- Điều cốt yếu, anh trả lời, chân thành đến ngạc nhiên.

- Điều cốt yếu là gì?

- Thế theo cháu là gì?

Cô bé bỏ mặc câu hỏi dở dang đó, cho rằng nó không cần có câu trả lời được nói thành lời. Lần đầu tiên cô thả lỏng người và chịu cảm một mẫu bánh quy lên, nhúng vào cốc cà phê.

* * *

- UUUUUUUUUUUUUUUU! Con làm thổ dân da đỏ.

- Robbie, con thật không chịu nổi! Con hiểu không? Không chịu nổi!

Ngồi sau tay lái chiếc xe nhỏ, Meredith thấy chán nản hết sức. Sao sáng nay cô lại thấy trầm uất thế không biết? Sao cuộc đời với cô lại là sự thất bại hiển nhiên đến vậy? Một chỗi những thỏa hiệp dẫn đến thất bại lớn...

- UUUUUUUUUUUUUU!

Công việc của cô ư? Căng thẳng và chẳng có chút sáng tạo nào.

Sao mình không có can đảm để làm việc khác nhỉ?

Chồng cô ư? Khi còn con gái, cô không bao giờ dám tấn công những anh chàng thực sự khiến cô thích thú mà đành lòng chấp nhận một gã chán ngắt, người chắc đã trăng tráo lừa dối cô.

Sao mình không có can đảm bỏ anh ta nhỉ?

Các con cô thì sao? Cô yêu chúng, nhưng chúng hút hết sức lực của cô mất rồi.

Mình còn than thở gì nữa, ai bảo sinh chúng ra làm gì!

Không, chắc là cô điên rồi! Làm sao có thể nghĩ như vậy được chứ? Chắc ngoài cô ra chẳng bà mẹ nào lại nghĩ như thế. Ít nhất cũng chẳng có bài báo nào viết về điều đó trong các tạp chí. Tuần nào người ta cũng nói về dụng cụ kích dục, cực khoái, trao đổi bạn tình, nhưng cô chưa từng đọc được bài báo nào có tiêu đề "Tôi có hai con quỷ ở nhà".

Nhưng rõ ràng là chúng khó tính khó nết. Đứa bé cứ khóc nhằng nhằng suốt, đứa lớn thì không sao chịu nổi. Phải thay tã cho đứa này, mặc đồ cho đứa kia, kể chuyện, hát ru, dẫn chúng đến nhà trẻ, đến nhà người trong trẻ, đến trường, đi chơi bóng, đi dự sinh nhật, đến nhà ông bà, đến bác sĩ nhi...

Nhất là cô chẳng còn thời gian cho bản thân nữa. Chẳng còn thời gian mà phát triển, mà thăng tiến đôi chút trong cuộc sống bị chi phối bởi công việc, tiêu dùng quá mức và những việc nhà phải hoàn thành với nụ cười trên môi. Từ khi nào cô không đọc hết được một cuốn tiểu thuyết? Cô đã mua những cuốn mới nhất của Philip Roth và Khaled Hosseini, nhưng chẳng có lúc nào mà mở chúng ra nữa. Ngoài rạp đang chiếu phim mới của đạo diễn người Canada Cronenberg, nhưng cô không thể đi xem được.

- UUUUUU! Con làm thổ dân da đỏ.

Mình chẳng còn sức mà bảo nó im đi.

Meredith lục trong ngăn chứa đồ tìm cái đĩa nhạc cổ điển: Magdalena Kozena hát nhạc của Haendel. Loại nhạc vừa hay vừa làm dịu lòng. Cô định cho đĩa nhạc vào máy thì Robbie cắt ngang, hua hua trước mắt cô cái đĩa CD bộ phim mà nó thích nhất.

- Con thích Cướp biển Caribê cơ.

- Không được, Meredith dứt khoát. ta nghe nhạc của mẹ.

Như mỗi khi bị trái ý, thằng bé ngay lập tức hét lên:

- Con muốn Cướp biển Caribê cơ! Con muốn Cướp biển Caribê cơ! Con muốn Cướp biển Caribêêêêê cơ!

* * *

- Trên truyền hình, trông chú ít mệt mỏi hơn, Jessie nhận xét.

Ethan mỉm cười:

- Điều đó chứng tỏ không nên tin vào tất cả những gì ta thấy trên truyền hình.

- Mẹ cháu lúc nào cũng nói thế!

- Thế thì trong chuyện này, mẹ cháu đúng đấy.

Cô bé uống một ngụm cà phê, nhìn chằm chằm Ethan qua miệng cốc.

- Chú có con không?

- Cháu định làm cảnh sát đấy à?

- Cháu nói nghiêm túc đấy, chú có con không?

- Không.

- Tại sao?

- Vì điều đó không diễn ra, vậy thôi. Đời là vậy.

Cô bé nhìn không chớp mắt vào mắt anh rồi quay đầu đi không nói gì.

- Nhưng cháu thì có bố mẹ và chú chắc là lúc này họ đang lo lắng cho...

- Chú có biết bố mẹ cháu đâu! Bố mẹ cháu không tự xoay sở nổi, không biết phải làm gì trong đời.

- Tuy nhiên chú chắc cháu vẫn yêu bố mẹ.

- Chú chẳng hiểu gì hết.

- Khi ta còn nhỏ, ta cứ tưởng bố mẹ chỉ toàn là ưu điểm và ta yêu họ mù quáng. Sau này, ta nghĩ mình ghét bố mẹ vì họ không hoàn hảo như ta tưởng và họ làm ta thất vọng. Nhưng sau đó, ta học được cách chấp nhận những khiếm khuyết của họ vì ta cũng có khiếm khuyết. Và có lẽ đó là khi ta trở thành người lớn.

* * *

- Mẹ ơi, mẹ mua cho con một chiếc iPhone nhé? Robbie hỏi.

- Cái gì cơ?

Meredith đi qua phố Front.

- Mẹ mua iPhone cho con! Mẹ mua iPhone cho con! Mẹ mua iPhone cho con!

- Làm gì có chuyện con mới có sáu tuổi mà đã có điện thoại di động.

- Nhưng bố bảo con có thể có mà.

- Mẹ không cần biết bố con đã nói gì. Không được.

- Mẹ mua cho con...
- Nếu con không im ngay thì sẽ nhận được cái tát đấy, con hiểu không?
- Nếu mẹ đánh con, con sẽ mách cô giáo, mẹ sẽ bị đi tù.

Đừng trả lời nó, đừng mắc mưu thằng bé.

Meredith mở cửa kính xe mong hưởng chút không khí thoáng mát. Cô cố hít thở bằng bụng để bình tĩnh lại. Mới có mười giờ sáng mà cô đã thấy kiệt sức. Cô cần được nghỉ ngơi cả hai ngày cuối tuần để lấy lại sức và đôi chút thanh thần. Trong giây lát, cô hình dung ra mình ở trong một phòng mát xa tiện nghi ấm cúng, nằm sấp trong khi đôi tay khỏe mạnh gỡ dần từng mối giận dữ đang vặn vẹo cơ vai và cổ cô. Một chiếc kẹo caramel vị sâm banh dịu dàng tan ra trong miệng, xa xa có tiếng nhạc nhẹ nhàng...

- UUUUUUUU! Con làm thổ dân da đỏ.

Meredith giật mình và quay lại với thực tế.

* * *

- Còn cháu, cháu thấy thiếu điều gì trong cuộc sống?
- Cũng như chú thôi, điều cốt yếu, Jessie trả lời.

Ethan đánh giá cao câu trả lời thông minh, dù nó làm anh không được biết cụ thể hơn.

- Chú có giúp gì được cháu không?

Anh không quên là cô bé có mang vũ khí trong người. Khẩu súng cô đã dùng để tự sát, kết liễu cuộc đời vừa mới bắt đầu của mình. Nhưng lần này Ethan sẽ không để số phận ậm ọ lên tiếng.

Jessie nhún vai, hất mớ tóc trên khuôn mặt và quay mắt đi.

Ethan nhận thấy trong suốt cuộc trò chuyện của hai người, cô bé không hề mỉm cười. Sự khổ sở và nỗi đau đớn của cô trông thật rõ ràng. Anh những muốn thu nhận nỗi đau của cô để biến nó thành của mình, hút hết nó ra khỏi người cô bé. Nhưng để làm được thế thì phải tìm ra nguyên nhân nỗi buồn ấy, mà ở tuổi này thì tinh thần con người rất khó nắm bắt. Anh biết là ở tuổi thiếu niên, hiếm khi một sự kiện thực sự gây choáng váng lại là nguyên nhân của hành động. Thường chỉ cần một hạt cát nhỏ - méch lòng, sợ hãi vô cớ, sự chia tay chẳng đáng kể gì - cũng đủ làm cỗ máy rít lại và khiến nó chệch hướng muốn tự sát.

Jessie vẫn nhìn qua cửa kính, mắt chăm chăm nhìn một người vô gia cư đang thiu thiu ngủ trong góc khuất của tòa nhà. Ông còn ở đó được bao lâu nữa trước khi bị cảnh sát đuổi đi? Năm phút, mười phút? Nhiều nhất cũng chỉ mười lăm phút.

- Đồng hồ của chú giá bao nhiêu? cô bé bỗng hỏi.

Ethan vô thức kéo tay áo vest để che cái đồng hồ.

- Chú không biết, anh lúng túng trả lời. Rất nhiều tiền.
- 5000 đôla?

- Khoảng thế, anh nhượng bộ.

Thực ra, đồng hồ của anh giá 18 000 đô la. Anh trông thấy quảng cáo mẫu đó trong cuốn catalog giấy láng của một hãng hàng không và đã mua ngay khi xuống máy bay. Kỷ niệm chẳng lấy gì làm vẻ vang về một thời khi anh cho rằng xa xỉ thực sự là có thể thỏa mãn ngay tức thì bất cứ ý thích ngông cuồng nào, cho dù giá phải trả là bao nhiêu đi nữa.

- Nếu không mua đồng hồ, chú có thể trả một năm tiền nhà cho người đàn ông này đấy.

Khó chịu vì nhận xét của cô bé, lần này chính anh nhún vai.

- Không đơn giản thế đâu. Khi ở tuổi cháu, người ta tin rằng đời được chia ra hai phía, một bên là những người nghèo khó tốt bụng và bên kia là những kẻ giàu sang độc ác. Hãy lớn hơn chút nữa, đến trường học môn kinh tế đi. Còn cháu thì sao, cháu làm gì để giúp những người đang chịu đau khổ?

- Chẳng làm được gì nhiều, cô thừa nhận, mắt nhìn sâu vào cốc cà phê.

Ngay lập tức anh thấy hối hận vì đã nổi nóng, nhưng điều đó cho anh một ý tưởng.

Anh cởi đồng hồ ra và đặt lên bàn. Đó là kiểu đồng hồ du lịch, cổ điển và lịch sự, mặt bằng bạch kim, dây bằng da cá sấu Mỹ.

- Nếu cháu muốn, nó là của cháu đấy. Cháu có thể trả không phải là một, mà là ba năm tiền thuê nhà đấy.

Cô bé chau mày:

- Chú cho cháu ư?

- Chú đổi cho cháu.

Cô bé hơi lùi lại.

- Đổi lấy gì?

- Khẩu súng cháu để trong túi.

Cô bé ngơ ngàng nhìn anh.

- Sao chú biết là...

Cô hoảng sợ đứng phắt dậy.

- Đợi đã! anh kêu lên. Cháu có thể tin tưởng chú mà.

- Không! Chú đã lừa dối cháu suốt.

- Chú không hề lừa dối cháu, anh thề.

- CHÁU BIẾT chú đã lừa cháu ít nhất là một lần!

Cô bé vớ lấy cái ba lô hồng và rời khỏi bàn.

Nhưng chỉ một giây sau, anh đã đứng cạnh cô bé, giằng cái ba lô ra khỏi tay cô.

- Chú làm thế vì cháu. Để cháu khỏi làm điều dại dột!

Thật lạ là cô bé không cố lấy lại túi mà chỉ tìm cách chạy trốn.

Khi ra đến cửa quán cà phê, Jessie lừa tay vào túi áo bu đông và lôi ra khẩu súng.

- Chú tìm cái này phải không? cô bé cười nhạo hỏi anh. Rồi biến mất.

Khỉ thật.

Khẩu súng không ở trong ba lô, mà ở trong túi áo.

Ethan chạy vội ra ngoài quán cà phê và lao theo cô bé. Cô cách đó không xa, chỉ vài mét, trên vỉa hè. Jessie quay đầu lại, chạy nhanh lên và cố bỏ xa anh.

- CẨN THẬN! Ethan hét lên khi cô bé chạy sang đường.

* * *

- Mẹ xem này, con làm thỏ dân da đỏ: UUUUU!

Meredith vớ lấy một phong bánh bọc sô cô la trên kệ xe.

Bỏ ngay thứ vớ vẩn đó xuống.

Cô vẫn chưa giảm cân từ khi mang bầu đến giờ. Cũng chẳng có gì lạ, lúc nào cô cũng ăn, tìm trong đồ ăn sự nguôi ngoai dù biết đó chỉ là tạm thời.

- Mẹ ơi!

Cô mệt mỏi quay lại và quát thằng bé:

- Mẹ hiểu rồi, Robbie: con làm thổ dân da đỏ, con làm thổ dân da đỏ!
- Cô gái, mẹ ơi! Cô ấy sang đường! CẦN THẬN!...

18. P2:đấu Tranh - Chương 18:in My Secret Life

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:"Times New Roman", "serif"; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

- CẦN THẬN!

Cú va chạm thật khủng khiếp.

Chiếc xe chạm vào cô bé trước khi kịp phanh lại, đâm thẳng vào người cô. Jessie ngã xuống mui xe trước khi bị hất tung lên không rồi rơi mạnh xuống kính chắn gió của chiếc xe bán tải đi ngược chiều.

Giao thông tự ngưng lại. Trong giây lát, con phố chìm trong im lặng, cho đến khi tiếng la hét lo lắng vang lên từ đám đông.

Ngay lập tức, vài người túm tụm quanh cơ thể cô bé. Vài kẻ hiếu kỳ lập tức đồng loạt rút điện thoại cầm tay, kẻ thì chụp một kiểu ảnh lỳ kỳ, người thì gọi cấp cứu.

Ethan và Meredith hoảng hốt chạy lại bên Jessie. Mắt nhắm nghiền, khuôn mặt tái mét, cô bé nằm bất động giữa phố.

Vài phút sau, chiếc xe cấp cứu đến. Nhóm cấp cứu gồm một bác sĩ, một y tá và một nhân viên cấp cứu. Họ quỳ xuống bên cơ thể cô bé để đánh giá tình hình. Bác sĩ là một cô gái trẻ người lai - đang thực tập tại tổ chức y tế nơi điều phối các vụ cấp cứu - đang thực hiện các thao tác như một người chỉ huy dàn nhạc. "Bắt đầu xoa bóp cơ tim. Rico, Pete, cởi quần áo cô bé ra. Động chân động tay đi, các cậu!" Cảnh cấp cứu từng xem quá nhiều trên truyền hình đến mức người ta có cảm giác thực tế sao chép phim ảnh chứ không phải ngược lại. "Glasgow độ 3, không thấy mạch đùi. Khỉ thật, chúng ta không cứu được cô ấy, các cậu ơi, chúng ta không cứu được cô ấy rồi!" Hai cảnh sát có mặt tại hiện trường vất vả lắm mới ngăn cản được các "khán giả" đứng hàng đầu xem cảnh cấp cứu trực tiếp này. "Chuẩn bị máy sốc điện, cho sốc điện ngay. Rico, phết gel đi. Không phải thế, giới ạ. Đầu đất à? Cần thận với điện cực kìa! Pete, cho hiển thị sóng điện tim đi! Gần hơn đi, tôi chẳng nhìn thấy gì hết. Cậu cố tình đấy à? Nào, đưa cho tôi mấy cái bàn sốc điện! Vị trí thẳng, 200 jun! Chú ý, sốc!" Trong khi Jessie từ từ trôi giạt đến cái chết, Ethan quỳ gối xuống giữa phố để nhặt khẩu súng trước khi cảnh sát làm điều đó. "Kiểm tra mạch. Tôi tiếp tục xoa bóp. Mở đường truyền vào tĩnh mạch đi, ta đặt ống vào rồi cậu truyền cho cô ấy một miligramme adré và hai ống Cordarone. Rico, nhanh tay lên, đừng có đứng đó ngẩn tò te nữa!"

Nữ bác sĩ trẻ dùng gan bàn tay nén ngực Jessie theo nhịp khoảng 100 lần một phút. "Nào! Nào! Nào! Được, ta lại cho sốc điện nữa nhé. 200 jun! Các cậu lui ra!"

Meredith đứng hơi cách xa một chút, khóc nức nở và gần như phát điên, hoảng sợ nhìn những thiệt hại mà cô cho là mình phải chịu trách nhiệm.

- Không phải tại mẹ đâu, Robbie an ủi mẹ. Tại cô ấy đẩy chứ, cô ấy qua đường mà không nhìn gì cả.

Lần sốc điện thứ hai thành công trong việc làm đồng bộ hóa các co thắt của sợi cơ trong cơ tim, giúp tim đập bình thường và máu lại lưu thông.

- Ổn rồi, Rico cười toét miệng nói. Tim lại đập rồi!

- Thì sao, cậu muốn được thưởng huy chương chắc? cô bác sĩ mắng mỏ cậu.

Cô đội lên đầu Jessie vòng ỏn định khớp cổ rồi nói:

- Nào, đưa cô bé lên xe và báo cho bệnh viện đi!

Đôi khi cái chết do đâu mà đến... Vài giây sơ ý và thế là tai nạn xảy ra. Đôi khi sự sống do đâu mà có... Vài luồng điện và thế là trái tim đập trở lại.

Rico và Pete cẩn thận đặt Jessie lên tấm nệm cấp cứu có dây chằng và đưa vào trong xe cấp cứu.

- Các anh chị chở cháu đi đâu? Ethan hỏi.

- Đến bệnh viện St. Jude, Pete vừa trả lời vừa khởi động xe. Ngay gần đây thôi.

Thoạt tiên Ethan định lấy xe mình đang đỗ trong bãi xe và đi theo đến bệnh viện, nhưng khi đám đông bắt đầu tản ra, anh nhìn thấy một chiếc taxi hình dáng tròn trịa đang đỗ trên vỉa hè.

Một người đàn ông da đen to lớn một mắt sụp xuống kèm nhèm dựa vào mũi xe, vừa hút thuốc vừa nhìn anh.

* * *

- Này, anh chơi trò gì đấy hả? Ethan cộc cằn hỏi.

- Chơi trò Cuộc Sống và Số Phận, người lái taxi trả lời.

Giao thông dần dần khôi phục lại.

- Tôi đưa anh đi nhé? Curtis Neville vừa đề nghị vừa mở cửa chiếc xe Checker cũ kỹ.

- Anh biến đi cho tôi nhờ!

- Lên đi, chỉ năm phút là tới bệnh viện thôi.

- Anh không làm tôi sợ đâu, Ethan báo trước rồi ngồi vào ghế sau trong xe.

- Tôi biết, người duy nhất làm anh sợ chính là bản thân anh.

Ethan ngẫm nghĩ về lời nhận xét và không chịu thừa nhận là nó có phần đúng.

Curtis lái xe rất nhanh, chẳng thèm bận tâm đến giới hạn tốc độ hay Luật đường bộ, như thể những quy định đó không dành dành ỉn vậy.

- Anh tưởng tìm cách lấy khẩu súng là cứu được cô ấy ư?

- Tôi đã cứu được cô bé, Ethan bẻ lại.

Curtis cúi xuống để vắn nhỏ âm thanh chiếc radio cũ kỹ K7 gắn trên ô tô đang phát đi một bản rhythm and blues thời kỳ Motown[84].

- Có một điều anh cần phải hiểu, anh Whitaker ạ: dù có được sống lại ngày này đến cả triệu lần, anh cũng không bao giờ cứu được cô bé đâu.

- Bởi vì số cô bé là vậy, đúng không?

- Tôi nghĩ anh phải chấp nhận thôi: mọi việc diễn ra không phụ thuộc vào ý muốn của chúng ta. Chống lại điều đó chẳng khác nào chống lại cối xay gió.

- Nhưng tôi đang chứng tỏ điều ngược lại, phải không?

Curtis lảng tránh không trả lời, chỉ nhận xét:

- Đôi khi người ta bất hạnh vì cố gắng một cách tuyệt vọng để tác động lên những điều không phụ thuộc vào họ.

- Anh lại lôi những hình ảnh sáo rỗng và những lời trích dẫn ra rồi. Anh lấy đâu ra những thứ đó thế hả?

- Trong một cuốn sách mà tôi mới đọc, Curtis vừa thú nhận vừa lục trong ngăn đựng đồ lòi ra một cuốn sách có bìa cứng.

Vừa lái xe, anh vừa mở cuốn sách tới trang đã gấp góc đánh dấu.

- Anh thấy câu này thế nào: “Thực ra, chúng ta chẳng có cách nào khác là đón nhận những gì số phận mang đến cho chúng ta, dù đó là bệnh tật, tang tóc hay cái chết”, và câu này nữa: “Điều duy nhất chúng ta thực sự làm chủ được, đó là cách chúng ta phản ứng với các sự kiện ảnh hưởng đến chúng ta”.

Ethan thuộc lòng những câu này:

- Và câu này nữa, Curtis kết thúc: “Học cách sống, tức là học cách được tự do. Và tự do tức là chấp nhận việc gì phải đến sẽ đến”.

Người lái xe chìa cuốn sách cho Ethan. Trên bìa sách là chân dung anh: răng trắng, mắt xanh, khuôn mặt được chỉnh sửa qua photoshop.

- Anh đã biết chân lý vì nó được viết trong các cuốn sách của anh, Curtis nhận xét khi dừng xe trong bãi đỗ xe của bệnh viện. Nhưng áp dụng các nguyên tắc này vào đời mình lại là chuyện khác, phải không?

* * *

Ethan sập cửa xe taxi mà chẳng buồn trả lời.

Anh bước vào tiền sảnh khu cấp cứu nơi anh bắt đầu thấy quen thuộc, cũng như người phụ nữ ở bàn đón tiếp và mái tóc dựng lên như “bờm sư tử” của cô. Anh hỏi cô về cô bé bị tai nạn vừa được chở đến.

Cô chỉ anh đến khu đa chấn thương nơi Shino Mitsuki chuẩn bị vào phòng mổ. Người bác sĩ không tỏ ra ngạc nhiên về sự hiện diện của Ethan. Vả lại bác sĩ cũng chẳng có thời gian mà hỏi han tìm hiểu tình hình. Cô bé anh sắp phải mổ ở trong tình trạng rất xấu: gãy chân, sai khớp hông, dập xương sườn, đứt ruột...

- Tôi sợ nhất là tổn thương não, bác sĩ giải thích: tụ máu, xuất huyết hoặc phù não. Đây là còn chưa kể đến xương sống bị dập tủy.

Ethan có rất nhiều điều muốn hỏi bác sĩ, nhưng anh này đã biến đi để chuẩn bị phẫu thuật. Vậy là tìm thất lại, ruột gan quặn lên, anh gieo mình xuống ghế, tay ôm đầu. Anh sợ rằng ca mổ sẽ diễn ra rất lâu và giờ anh chẳng giúp ích gì được nữa rồi.

Ethan bỗng cảm thấy lả đi vì mệt mỏi và chán nản. Theo lời bác sĩ Mistuki thì cơ hội sống sót của cô bé chẳng là bao, mà kể cả có sống được thì di chứng cuxgn rất nặng nề. Anh nhắm mắt lại trong giây lát. Một hình ảnh bỗng len lén thoáng qua tâm trí anh: hình ảnh Jessie ngồi trên xe đẩy, miệng đầy rớt dãi và mắt đờ đẫn.

Anh đâm một cú trút giận vào cái máy bán cà phê đặt cạnh ghế anh ngồi. Cái thứ được coi là cơ hội thứ hai cho anh thực ra chỉ là mồi đánh lừa. Con đường đau khổ của anh đang lặp lại y hệt. Dù anh có làm gì thì vẫn cứ phải trải qua những thảm kịch đã làm nên cái ngày đáng nguyên rủa ấy.

Anh vớ lấy cái ba lô của Jessie đang vứt dưới chân mình. Chiếc ba lô hiệu Eastpak màu hồng nhạt được đính thêm nhiều nhãn mác và phủ chằng chịt những dòng chữ nổi loạn bằng bút xóa màu trắng. Anh chán chừ vài giây rồi quyết định mở cái ngăn nhỏ ra. Trong đó có một chiếc iPod bé xíu đời đầu, có thể mua trên eBay với giá không đến 40 đô la. Pin máy đã gần cạn, nhưng Ethan vẫn kịp xem qua hết nội dung lưu trữ trong máy. Anh thấy ngạc nhiên với những gì tìm thấy: chủ yếu là các bài hát hoặc album đã trở thành huyền thoại, có từ thời cuối những năm 80, đầu 90: Comes As You Are của Nirvana, Losing My Religion của R.E.M., Sinéad O'Connor hát Nothing Compares 2 U, Tracy Chapman với The Cure, U2 và album Joshua Tree của họ, hay album nổi tiếng Unplugged do Clapton thu âm vài tháng sau khi con trai ông qua đời. Cũng có cả những bản cũ hơn của các ban nhạc và ca sĩ như Led Zepp, Leonard Cohen, Otis Redding, những bài hát hay nhất của Dylan... Tất cả những bản nhạc từng đánh dấu tuổi trẻ của anh nhưng sự hiện diện của chúng trong máy nghe nhạc của một cô bé mười bốn tuổi thì thật lạ lùng.

Anh tiếp tục khám phá và mở ngăn chính ba lô ra. Bên trong có một cuốn nhật ký bìa cứng giả da có in dòng chữ In My Secret Life. Tò mò, anh tìm cách mở ra, nhưng sổ bị khóa bằng một cái khóa kim loại. Sự

bảo vệ này chẳng đáng kể gì, nếu anh muốn bẻ khóa được ngay, nhưng sự tò mò của Ethan dừng lại trước sự riêng tư: nếu là anh chắc anh cũng ghét bị một kẻ lạ lẫm vào đời sống bí mật của mình.

Trong ba lô còn có ba cuốn sách loại bỏ túi, giấy đã ố vàng: một tập thơ của Emily Dickinson[85], Bất trẻ đồng xanh của Salinger và Tình yêu thời thổ tả của García Márquez.

Những cuốn sách này... Anh từng mua những cuốn sách như thế này khi sắp hết tuổi thiếu niên, khi anh khám phá ra văn học, khi anh hiểu rằng người ta có thể quan tâm đến những thứ khác ngoài bóng chày và kênh MTV, khi anh cảm thấy rằng bằng cách nào đó, anh sẽ không bao giờ còn giống như trước kia nữa.

Ethan giở lướt qua cuốn tiểu thuyết đang cầm trên tay cho đến khi chợt giở đến trang lót ở đầu sách. Khi nhìn thấy cái tên viết nắn nót, máu anh như đông lại. Anh chết sững như thể trong anh có cái gì đó đã ngừng lại, lắng nghe tiếng tim đập âm thầm đang nhanh dần lên và dội vào ngực anh.

Cái tên đó chính là tên anh.

19. P2:đấu Tranh - Chương 19: Những Vết Sẹo Tâm Hồn

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:"Times New Roman", "serif"; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Cái tên đó chính là tên anh.

Những cuốn sách, những chiếc đĩa này cũng đã từng là của anh.

Ngay cả khẩu súng anh đang cầm trên tay cũng vậy - khẩu Colt 1911 có báng súng khảm xà cừ - chính anh đã thắng nó trong một ván poker năm anh mười chín tuổi! Anh vẫn còn nhớ như in: ván ấy anh thắng Sean Denaro, một gã vô lại trong giới người Mỹ gốc Ý ở Boston. Vì anh không thích vũ khí nên tìm cách vứt đi, nhưng Jimmy đã giữ nó lại.

Ethan lục lại khám phá phần còn lại trong ba lô: một gói bánh quy Oreo chỉ còn vài mẩu vụn, túi đồ trang điểm bằng nhựa, cái ví Hello Kitty. Anh mở ví ra: ví rỗng không, chỉ có một tấm ảnh nhòe nhoẹt. Bức ảnh gia đình đã cũ sẫm có hình một cô bé tóc vàng cùng bố mẹ. Vụn đồ kín mít đến tận tai, Jessie - lúc đó khoảng bốn, năm tuổi gì đó, đứng tươi cười ôm eo người tuyết còn cao hơn cả cô bé. Cạnh cô là một người phụ nữ còn trẻ, gốc La tinh, nhìn ống kính như thể muốn thách thức, còn người đàn ông rắn rỏi nhìn cô che chở.

Jessie, Marisa và Jimmy...

Cái cô bé đến xin anh giúp đỡ trước khi tự sát chính là con gái của Marisa và Jimmy!

Mắt dán chặt vào bức ảnh, Ethan cảm nhận được tay mình run. Mười lăm năm trước, anh đã bỏ Marisa khi sắp lấy cô. Chắc cô tìm sự an ủi ở Jimmy, người bạn trung thành đã chứng tỏ sự tận tụy của mình đến mức cưới cả cô dâu bị bỏ rơi và làm cho cô sinh con!

Xét cho cùng thì cũng chẳng đáng ngạc nhiên mấy.

Và chẳng những năm gần đây, anh cũng từng nhiều lần nghĩ đến khả năng này. Dù sao thì điều đó cũng giải thích sự hiện diện của Jimmy ở New York và việc anh ta xuất hiện trên cuốn băng của máy camera theo dõi.

Chắc hẳn Jimmy phải lùng sục khắp Manhattan để tìm con gái. Rõ ràng Jessie đã trốn nhà đi. Một trường đoạn buồn bã tầm thường trong đời một cô bé bất đồng với bố mẹ.

Nhưng tại sao Jessie lại đến tìm anh? Tại sao cô lại nghe những đĩa hát của anh, đọc những cuốn sách gối đầu giường của anh, cắt những bài báo nói về anh? Vai trò của bố mẹ cô trong tất cả chuyện này là thế nào?

* * *

Anh để lại đồng hồ vào trong ba lô và đứng lên khỏi ghế. Chỉ có cách duy nhất để làm sáng tỏ chuyện này, đó là đi Boston gặp Marisa. Anh ra khỏi bệnh viện sau khi để lại địa chỉ và số điện thoại ở bàn đón tiếp và mấy chữ viết cho bác sĩ Miitsuki nhờ báo cho anh biết tiến triển cuộc phẫu thuật. Vì văn phòng của anh chỉ cách đó vài dãy nhà, anh đi lấy cái xe Maserati ở bãi để xe ngầm trong tòa nhà nơi anh làm việc.

Vẫn còn rất bối rối, anh để bức ảnh lên kệ, khởi động xe và tăng số leo lên con dốc trải bê tông dẫn ra phố. Anh mãi nhìn bức ảnh hơn là nhìn tường. Trên nền bức ảnh, có thể thấy khung một cái xích đu gần cái cây uốn cong. Ethan nghĩ mình nhận ra nơi này: khu vườn trong ngôi nhà của bố mẹ Jimmy ở ngoại ô phía Nam Boston nơi anh từng sống thời thơ ấu. Chính ở nơi đó...

- Áiiiiii!

Anh đạp phanh hết cỡ khi ra đến phố Nam. Quá muộn: xe anh vừa đâm vào bánh sau xe đạp của một nhân viên chuyển văn thư.

Khỉ thật!

Anh tháo thắt lưng an toàn và vọt ra khỏi xe để đến giúp nạn nhân, một chàng thiếu niên nhanh nhẹn đứng dậy trên vỉa hè.

- Cháu có sao không?

- Không sao đâu, không hề gì ạ! Cháu đâu có chân yếu tay mềm!

Thế đấy, anh vừa suýt gây tai nạn! Chỉ một chút lơ đãng là đủ để giết người rồi. Mọi thứ trong thành phố này đều diễn ra quá nhanh. Mọi người ai nấy đều luôn luôn vận động: người đi bộ, taxi, xe buýt, xe đạp. Đây là thành phố không biết thương xót, chỉ dành cho những chiến binh, sống ở đây phải luôn luôn cảnh giác mọi lúc mọi nơi.

- Cháu có chắc là ổn không? Ethan gặng hỏi.

- Ổn ạ, cháu đã nói rồi mà. Gì mà chú cứ cuống cả lên thế!

Cậu nhân viên chuyển văn thư kiểm tra lại chiếc xe đạp. Ethan chia cho cậu tờ một trăm đô la.

- Nghe này, bánh xe của cháu có lẽ bị cong vành rồi. Cháu cầm lấy đi. Còn đây là danh thiếp của chú, phòng khi có chuyện rắc rối.

Cậu thiếu niên nhét tiền vào túi và bồng reo lên:

- Ô, chú là người trên truyền hình, bác sĩ tâm lý, đúng không ạ?

Ethan gật đầu.

- Chị cháu mê những việc chú làm lắm đấy.

Mẹ tôi đã đọc tất cả những cuốn sách của anh/ Con gái tôi thấy những buổi nói chuyện của anh thật tuyệt vời/ Cô thư ký của tôi sưu tập các đĩa DVD của anh/ Vợ tôi đêm nào cũng đi ngủ cùng anh, tức là đọc sách của anh trước khi ngủ ấy mà. Đó là điều những người đàn ông từng nói với Ethan. Cứ như thể anh chỉ viết cho phụ nữ đọc vậy...

- Buồn cười thật, cậu nhân viên chuyển văn thư nói tiếp, cháu đang trên đường lên văn phòng của chú! Cháu mang thư cho chú.

Cậu ta lục trong túi rồi chìa cho Ethan một phong bì bằng giấy da, màu hạnh đào, có buộc ruy băng.

Thiệp mời đám cưới của Céline...

- Chú có cuốn sách nào ở đây không ạ? cậu thiếu niên hỏi. Liệu chú có thể viết lời đề tặng...
- Cho chị cháu phải không?
- Vâng, chị ấy tên là Trisha ạ.

Trong cốp xe Maserati, Ethan tìm thấy một bản cuốn sách mới nhất của anh, cùng với tập hồ sơ báo chí mà Lyzee chuẩn bị hôm qua để anh tham dự chương trình truyền hình.

- Cái thư này, anh vừa hỏi vừa chỉ tấm thiệp mời, cậu mang từ đâu tới?
- Người gác cổng khách sạn Pháp đưa cho cháu. Khách sạn ở trên phố 44, giữa phố 5 và...
- Khách sạn Sofitel phải không?
- Đúng thế ạ.

Ethan ký tặng cuốn sách và chào cậu nhân viên chuyển văn thư.

Còn lại một mình, anh đỗ xe ngang hàng với một chiếc xe khác và bật đèn báo có sự cố lên. Anh cần có thời gian suy nghĩ. Trước mặt anh là bức ảnh của Jessie và tấm thiệp cưới của Céline. Anh nhìn đồng hồ đeo tay: sắp trưa rồi. Nếu anh đi Boston ngay bây giờ thì không thể quay về Manhattan trước 21 giờ được. Anh phải lựa chọn: gặp lại Céline hoặc Marisa. Nếu quả thực anh chỉ còn một ngày để sống, anh muốn dành nó cho ai? Tất nhiên là cho Céline rồi. Anh quyết định tạm thời quên đi cái linh cảm khủng khiếp mà “hôm trước” anh từng có về mối nguy hiểm anh mang lại cho cô. Anh sẽ nghĩ về điều đó sau. Lúc này, anh chỉ muốn duy nhất một điều: gặp lại cô. Chỉ cần chưa đến mười lăm phút là có thể đến khách sạn cô đang ở. Và lần này, anh cảm thấy có đủ sức lực và sự nồng nhiệt để khiến mình lại được yêu.

Biết bao năm tháng xa cách cô. Suốt cả quãng thời gian phí hoài vào những cuộc chiến mà anh biết là hão huyền. Anh đã bỏ qua mất điều cốt yếu, nhưng lúc này điều cốt yếu đang ở trong tầm tay và anh quyết định không bỏ phí nó nữa.

Anh khởi động lại xe và đi về hướng Manhattan.

Khi chờ cho ta cơ hội thứ hai, chỉ có điên mới bỏ qua nó.

* * *

Tuy nhiên vấn đề là tấm ảnh này. Mái tóc vàng của cô bé và đôi mắt sáng màu không giống cả Marisa lẫn Jimmy. Vấn đề là sự chán sống của cô bé và vẻ mong manh yếu ớt của cô. Vấn đề là tuổi cô bé: khoảng từ mười bốn đến mười lăm...

Ethan kéo cửa kính xe lên. Bỗng dưng anh thấy lạnh. Nhất là anh nhận ra nước mắt đang chảy dài trên má.

Anh bèn bật thiết bị định vị GPS lên và hướng ra cầu Triboro để đi Boston.

Cho đến lúc đó, anh vẫn cố không muốn nhận ra sự thật. Ngày hôm trước, anh còn chưa biết có Jessie trên đời. Nhưng tận sâu trong lòng, chẳng phải anh đã đoán ra hết ngay từ lần gặp đầu tiên, khi anh nhìn thấy cô bé đó sao.

Bởi bây giờ, mọi thứ với anh trở nên rõ ràng hiển nhiên.

Jessie không phải là con gái của Jimmy.

Cô bé là con gái anh.

20. P2:đấu Tranh - Chương 20: Jimmy

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:"Times New Roman","serif"; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Mười lăm năm trước

Tôi tên là Jimmy Cavaletti, tôi 23 tuổi.

Tháng Mười năm 1992 này, tôi đi trên vỉa hè Quảng trường Thời đại, giữa những tiếng kêu, tiếng nhạc và mùi bánh kẹp xúc xích. Bên cạnh tôi là Marisa, vợ chưa cưới của Ethan, cậu bạn thân nhất của tôi, cậu đang đi sau chúng tôi vài mét. Tối nay là sinh nhật cậu ấy. Marisa muốn dành cho cậu ấy điều bất ngờ. Cô đến tìm chúng tôi khi hết giờ làm việc và chúng tôi đi từ Boston lên đây trên chiếc xe Mustang xập xệ của chúng tôi đã được cải tiến theo sở thích.

Trước đó, lúc chiều, tôi đã đặt bàn ở Roastbees để chắc chắn có chỗ mà nhâm nhi món ăn cả bọn đều thích: bánh hamburger kẹp dưa và thịt mỡ muối giòn tan.

Tôi quay lại phía cậu bạn:

- Này! Ethan! Nhanh chân lên chứ!

Cậu ấy ra hiệu bảo tôi đừng lo. Người đông nghìn nghịt, chúng tôi bị ép như ép giò, khó mà chui ra được. Trên vỉa hè đầy người làm trò, cứ như gánh xiếc di động vậy: nhà ảo thuật làm biến mất mấy con thỏ, người lùn trưng một con trăn sống dài tới mét rưỡi, cô gái múa thoát y thì trưng bày thứ khác. Ông già bán bánh kẹp xúc xích vừa bật chiếc đài đang phát một bài hát nổi tiếng của Elvis: Now or Never.

Hoặc bây giờ hoặc không bao giờ.

Tôi chẳng biết mua quà gì cho cậu ấy. Nếu là sinh nhật tôi thì tôi thích được tặng album mới nhất của nhóm nhạc rock Red Hot Chili Peper, nhưng tôi không nghĩ Ethan thực sự sẽ thích thứ đó. Ngược lại, tôi biết có thứ sẽ làm cậu ấy thích: phiếu đặt mua Thời báo New York. Tôi đã hỏi giá rồi, nhưng đắt quá. Vậy là cuối cùng tôi chọn mua một cuốn sách về các tổng thống Hoa Kỳ trong các hiệu sách.

Phải nói là Ethan lúc nào cũng đọc. Ngoài công trường, lũ bạn giễu cậu ấy là “nhà trí thức”, nhưng họ rất hài lòng khi cậu ấy thương lượng được với đốc công cho chúng tôi nghỉ giữa giờ và nhiều tiền thưởng hơn. Tôi thấy cậu ấy rất khôn ngoan. Cậu ấy thấy được những điều mà người khác không thấy. cậu ấy đọc nhiều vì cậu ấy khôn ngoan và cậu ấy khôn ngoan vì đọc nhiều. Điều khiến tôi thích nhất là cậu ấy sử dụng những gì đọc được trong sách một cách cụ thể. Ví dụ như để thắng bài poker chẳng hạn. Các cuốn sách về poker đầy những công thức toán khó hiểu. Tôi tin là rất nhiều người mua những cuốn sách đó, nhưng chẳng mấy người đọc được và càng ít người thực sự hiểu chúng. Ethan thì hiểu hết và điều đó khiến chúng tôi kiếm được khá nhiều tiền khi chúng tôi đánh bài cùng nhau, vào tối thứ Bảy, ở gian sau của vài nhà hàng. Nhờ vậy mà chúng tôi mua được chiếc Mustang và mua được vé để cứ hai tuần một lần đi xem đội bóng chày Red Sox chơi.

Thường ngày nghỉ cuối tuần, cậu ấy theo tôi ra sân vận động. Bọn tôi đi uống bia với lũ bạn thân, ăn pizza, rồi lang thang một lúc ở chợ Quincy. Tôi biết cậu ấy thích ngồi đọc sách trong thư viện thành phố cả buổi chiều hơn, nhưng cậu ấy vẫn đi cùng tôi cho tôi vui. Vì vậy, thỉnh thoảng tôi cũng giả vờ muốn ra thư viện để cho cậu ấy vui. Cậu ấy biết là tôi giả vờ, và tôi biết rằng cậu ấy biết là tôi biết. Dù nghe có vẻ hơi phức tạp, nhưng xét cho cùng lại rất đơn giản, vì đó là tình bạn.

Marisa và Ethan đẹp đôi lắm. Marisa từng là “quả bom tấn” ở trường trung học của chúng tôi ngày xưa. Trước đây, cô ấy đi lại với Steve Marino, ngôi sao của đội bóng. Rồi năm cuối cấp, Ethan đi chơi được với cô ấy. Mặc dù cậu ấy thấp hơn, không đẹp trai bằng và cũng không vạm vỡ bằng Steve. Nhưng, như cậu ấy nói hôm đã bảo tôi: “Đó là bằng chứng cho thấy đôi khi trí thông minh đánh bại sức mạnh”. Marisa là một cô gái rất ngộ. Cô ấy cũng thông minh, nhưng không giống kiểu của Ethan. Đó là trí thông minh thực

dụng, tài tháo vát trong cuộc sống hàng ngày. Đôi khi cô ấy tỏ ra rất khắc nghiệt và trơ trẽn, nhưng cô ấy rất tài xoay xở. Có hôm, tôi tình cờ nghe được cô ấy nói chuyện với bạn gái, cô ấy bảo quan hệ với Ethan là “đánh cược cho tương lai”. Ngay lúc đó, tôi chẳng hiểu gì cả.

Ngày dần tàn. Đến chỗ đèn giao thông phố 50, tôi cùng Marisa dừng lại chờ một dòng xe chạy qua. Chúng tôi cùng quay lại xem Ethan đâu. Rồi chúng tôi đứng đó chờ suốt nhiều phút liền, giữa những ánh đèn nê ông, những bảng hiệu sáng đèn, những cảnh tắc nghẽn giao thông và tiếng còi xe cảnh sát.

Chúng tôi cứ đứng đó cho đến khi nhận ra điều hiển nhiên: Ethan đã biến mất.

* * *

Manhattan

Tháng Mười năm 1992

6 giờ sáng

Tôi đã tìm cậu ấy suốt đêm: ở quán ăn, trong các cửa hàng và quán bar chúng tôi thường đến. Tôi gọi về nhà bố mẹ tôi hỏi em cậu ấy có để lại lời nhắn gì không. Thậm chí tôi còn đến đồn cảnh sát, nhưng họ có nhiều việc khác để lo hơn là tìm Ethan. Marisa ở lại cạnh chiếc Mustang. Nếu Ethan chỉ bị lạc thì cuối cùng cậu ấy sẽ đến bãi nơi chúng tôi đỗ xe. Chúng tôi đợi cho đến khi mặt trời lên. Cuối cùng, chúng tôi rời New York vào lúc sáng sớm, khi ánh bình minh hồng nhạt ló rạng trên Manhattan.

Trên xe, trên đường về, thái độ của Marisa rất lạ. Trong khi tôi lo đến xé lòng thì cô ấy lại tỏ ra nhẵn nhụi hơn là đau khổ. Cô ấy có vẻ chấp nhận việc chồng chưa cưới mất tích như là định mệnh. Về phần tôi, tôi hình dung ra những tình huống tồi tệ nhất: tai nạn, tấn công, bắt cóc...

- Anh phải hiểu điều này, cuối cùng cô ấy nói với tôi.
- Cái gì cơ?
- Người bạn thân nhất của anh có lẽ không phải là người như anh nghĩ đâu.
- Em nói thể nghĩa là sao?
- Anh không hiểu là anh ấy bỏ trốn rồi à? Anh không hiểu là anh ấy không thể sống như thế này được nữa à? Anh không hiểu là anh ấy chẳng muốn đi lại với anh và em nữa à?
- Em nói lung tung gì thế hả?
- Mình sẽ không bao giờ gặp lại anh ấy nữa đâu, Jimmy ạ. Em thề đấy.
- Làm sao em có thể thề về người em sắp lấy làm chồng hả?

Cô ấy định trả lời tôi, song bỗng dưng lớp vỏ bề ngoài của cô vỡ ra. Đó là lần đầu tiên tôi thấy cô khóc. Một lúc sau, cô ấy rút khăn mùi soa trong túi ra, hít mạnh rồi thú nhận với tôi:

- Em đã thấy cảnh này nhiều lần trong ác mộng rồi. Em vẫn biết là có ngày Ethan sẽ ra đi. Em chỉ hy vọng điều đó diễn ra muộn hơn thôi...
- Chúng tôi chẳng nói với nhau lời nào trong suốt chuyến đi. Chỉ trước khi về đến Boston, tôi mới hỏi cô ấy:
- Này, thực ra điều bất ngờ em định dành cho cậu ấy là gì vậy?
- Cái gì cơ?
- Em định thông báo với cậu ấy điều gì vào lúc tráng miệng?

Cô ấy quay đầu đi. Tia nắng vàng cam làm mặt cô bừng lên như bức tranh khắc. Cô ấy im lặng một lúc rồi mới trả lời:

- Em định bảo là em có mang.

* * *

Tháng Mười một năm 1992 - Tháng Tư năm 1993

Trong những tuần lễ sau đó, tôi còn trở lại New York nhiều lần. Tôi tự mình tìm cậu ấy hỏi tất cả những người có thể đã gặp Ethan - nhân viên nhà ga, hỏi tất cả những người có thể đã gặp Ethan - nhân viên nhà ga, tài xế xe buýt, cảnh sát - đảo qua tất cả các bệnh viện, đồn cảnh sát, nhà xác, những ngôi nhà vắng chủ nơi người vô gia cư hiếm giữ, các trạm xuồng.

Tôi không chịu tin điều Marisa nói. Ethan không đời nào đi mà không nói cho tôi biết, không để lại cho tôi lời nhắn nào, không báo tin gì cho tôi. Sáu năm trước, khi bố mẹ cậu ấy mất - hai người mất cách nhau chỉ có vài tháng - cậu ấy đã đến ở nhà tôi và tôi coi cậu ấy cũng như anh em trong nhà.

Đương nhiên, nhiều khi tôi cũng tự nhủ là cậu ấy đang bỏ phí thời gian với chúng tôi, thật tiếc là cậu ấy phải bỏ học và không vào đại học được. Tuy nhiên, do ích kỷ nên tôi rất hài lòng vì nhờ thế mà được gặp cậu ấy hàng ngày. Đúng là cậu ấy rất kín tiếng. Đôi khi suốt nửa giờ liền, cậu ấy để đầu óc vẩn vơ tận đâu đâu ấy, mắt thì nhìn mông lung. Những lúc ấy cậu ấy đang ở đâu nhỉ? Cùng ai?

Vài tuần sau, tôi mở thư từ ngân hàng gửi về nhà cho cậu ấy và ngạc nhiên nhận ra cậu ấy có khá nhiều tiền trong tài khoản: gần 30 000 đôla. Chắc là tiền thắng các ván poker cậu ấy chơi một mình. Tôi xem bảng sao kê các khoản chi tiêu của cậu ấy: có những khoản mua bán ở Philadelphia, ở Washington, rồi sau đó là ở Chicago. Tiếc là tài khoản đã bị đóng ít ngày sau Noel.

Cuối cùng, mùa xuân năm 1993, tôi tìm thấy dấu vết cậu ấy, nhờ điều tra ở trường trung học của chúng tôi ngày xưa. Trường đại học ở Seattle đã đề nghị chuyển hồ sơ của cậu ấy để đăng ký nhập học.

Không nói gì với bố mẹ tôi và Marisa, tôi rút tiền trong sổ tiết kiệm dành để mua nhà rồi mua vé máy bay đi Seattle. Tôi đến trường đại học đó, hòa mình vào đám sinh viên. Thời ấy, mốt ăn mặc bụi như những ca sĩ nhạc rock đang rất thịnh hành và chẳng cần phải chải chuốt bảnh chọe để ra vẻ ta đây.

Tôi thấy cậu ấy trong vườn trường, đánh tranh luận với các sinh viên khác trên bãi cỏ xanh rờn. Tôi nghĩ cậu ấy nhìn thấy tôi từ xa vì cậu ấy ngay lập tức đi về phía tôi, trước khi tôi kịp đi đến chỗ nhóm cậu ấy đang ngồi.

- Cậu làm cái quái gì ở đây hả Jimmy?

Cậu ấy không còn là Ethan tôi từng biết nữa. Cậu ấy gầy đi, tóc cắt ngắn và mặc áo vét, áo sơ mi và quần âu chứ không phải quần jean.

- Cậu có chuyện gì vậy?

- Cậu không hiểu được đâu, cậu ấy lắc đầu trả lời.

- Nhưng ít ra cậu cũng phải giải thích cho tớ chứ!

- Cậu muốn tớ giải thích cái gì chứ, mẹ khỉ! Ở đó tớ thấy ngạt thở! Ngạt thở vì phải u mê dằn dặt trên công trường với những kẻ cả đời chẳng bao giờ đọc sách, những kẻ chẳng quan tâm đến điều gì, chẳng có chút văn hóa nào. Tớ luôn muốn chết vì không thấy tương lai, không có dự định, không còn mơ ước gì nữa!

- Thực ra thì cậu...

- Tỉnh dậy đi Jimmy, hãy làm cho đời cậu có ý nghĩa. Đừng có tốt quá với mọi người. Hãy nghĩ đến bản thân cậu trước khi nghĩ đến người khác.

Cậu ấy chẳng hề hỏi thăm tin tức của Marisa và bố mẹ tôi. Cậu ấy đã hoàn toàn cắt đứt mọi quan hệ với chúng tôi và với tất cả những gì từng là cuộc sống của cậu ấy.

Trước khi quay gót, cậu ấy còn hỏi tôi:

- Cậu thử nói cho tớ nghe một lý do chính đáng để quay lại xem nào.

Tôi mở miệng và định trả lời cậu ấy: Marisa có mang. Cậu sẽ có một cô con gái, tuần sau con bé sẽ chào đời. Có lẽ cậu ấy sẽ quay lại thật, mà cũng có thể là không.

Cuối cùng tôi quyết định làm điều cậu ấy đã khuyên tôi: tôi nghĩ đến bản thân trước khi nghĩ đến cậu ấy.

Rồi tôi nghĩ đến Marisa, người tôi vẫn thầm yêu trộm nhớ.

Tôi chẳng nói gì và bỏ đi.

Trên chuyến máy bay đưa tôi về Boston, tôi bắt đầu nghĩ đến những cái tên đặt cho con bé.

Những cái tên cho con gái tôi.

21. P2:đầu Tranh - Chương 21:marisa

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:"Times New Roman", "serif"; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Hôm nay

Ngoại ô phía Nam Boston

16h

Ethan đã đi suốt 350 kilômét không ngừng lại chút nào.

Anh đỗ chiếc Maserati dọc theo vỉa hè, ở ngã tư giữa phố Hope và phố Joy: phố Hy vọng và phố Niềm vui.

Bao giờ những chỗ tệ hại nhất cũng mang những cái tên lạc quan nhất, anh vừa nghĩ vừa sập cửa xe.

Bầu trời thấp và xám xịt. Lòng bồn chồn, anh châm điếu thuốc, dựng cổ áo vest lên che gió và bước vào con phố nơi anh từng sống khi còn nhỏ.

Nơi này còn tệ hơn cả những gì anh nhớ. trong vòng mười lăm năm, khu này chẳng được sửa chữa tu bổ gì cả. Nó có vẻ chịu tác động của cơn khủng hoảng tín dụng nhà đất. Những khu vườn bỏ hoang, mặt tiền nhà chẳng chịt hình vẽ nhăng vẽ cuội, cửa sổ bịt kín mít. Trên vỉa hè vút đầy khung máy giặt, bàn ghế bằng gỗ dán, đồ trang trí rẻ tiền lèn chặt trong thùng giấy: vết tích ít ỏi của cuộc sống thường ngày bỗng dưng bị cắt ngang vì những người sống ở đây bị đuổi ra khỏi nhà quá gấp gáp.

Thị trường chứng khoán thế giới chỉ mới chịu tác động của vụ sụp đổ tín dụng thứ cấp từ mùa hè này, nhưng ở đây cơn khủng hoảng đã tác oai quái từ lâu. Ba năm gần đây, nhân viên tòa án bận túi bụi. Liên tục có người bị đuổi ra khỏi nhà, khiến cho khu này dần dà biến thành vương quốc của những ngôi nhà vắng chủ và đổ nát, thành chốn dung thân quá sức mong đợi cho bọn buôn bán ma túy và các băng nhóm.

Chùng nào khủng hoảng chỉ ảnh hưởng đến những người lao động nghèo thì chẳng ai buồn động tâm. Chỉ đến khi phố Wall rung chuyển thì cả thế giới mới hoảng lên.

Tình huống cổ điển.

Ethan đi mẩu thuốc và châm ngay điếu khác. Nếu có thể thì anh muốn uống ngay một ly whisky hay một hớp vodka.

Đây là mặt bị giấu đi của nước Mỹ: thế giới của những working poors[88], bị bỏ xó bên vệ đường, thứ mà hiếm khi thấy trên phim, thế giới của những người chơi xổ số Giấc mơ Mỹ nhưng chẳng bao giờ trúng số.

Cái thế giới anh từng muốn thoát khỏi biết bao nhiêu.

Anh đứng vài giây trước ngôi nhà bố mẹ anh từng thuê. Một tấm biển cấm trước ngôi nhà bị dùng vào việc khác. Tấm biển ghi: Too late! No Copper! No Boiler![89] báo cho những kẻ muốn đến cướp phá là những kẻ khác đã nhanh tay hơn họ. Trong đầu anh, những kỷ niệm quay lại, hỗn độn và lộn xộn.

Không để mình mềm lòng, Ethan tiếp tục bước đi trên vỉa hè. Mấy con chó giận dữ sủa sau hàng rào. Trên sân bãi trải nhựa đường đã biến dạng, chừng chục thiếu niên đang thay nhau chơi bóng rổ bên chiếc đài cũ kỹ phát ra những bản rap âm ỉ.

Xa hơn một chút, một cô gái da đen ngồi đơn độc trên bức tường thấp, nhập bản tóm tắt cuốn sách đang đọc vào chiếc máy tính xách tay lỗi thời, màu quít. Mái tóc tết xù kiểu người Phi, áo sơ mi trắng chiết eo, áo phông nhái hiệu Ralph Lauren, cái nhìn kiêu hãnh và ý muốn được ở nơi khác. Ethan nheo mắt để nhìn cho ra cuốn sách cô đang đọc: Trái tim là người thợ săn đơn độc của Carson McCuller[90]. Cô gái này chính là hình ảnh của anh hai mươi năm trước...

Anh đi qua chỗ giao nhau với phố Công viên. Một cụ già đang tưới vườn cổ tình làm nước bắn lên người anh vừa cười nhạo, nghe cái miệng móm: ông già Mitchell vẫn còn sống! Mười lăm năm trước ông đã già lom khom, nhưng thật ngược đời, chính ông lại là người duy nhất không thay đổi ở đây.

Cuối cùng, Ethan chỉ còn cách ngôi nhà số 120 vài mét: đó là ngôi nhà của bố mẹ Jimmy. Nơi anh từng sống sáu năm cuối cùng ở Boston.

Giữa bãi cỏ là lá cờ Mỹ phai màu rách nát. Trên hiên nhà, một phụ nữ phơi quần áo trong khi đài phát một bản rock cũ của Springsteen.

I was unrecognizable to myself...

* * *

... In the streets of Philadelphia[91].

Không khí nặng nề, ẩm thấp, như khi trời sắp mưa. Đầu óc để tẹt đâu đâu, Marisa cầm những cái kẹp quần áo lên trên dây phơi bằng ni lông. Cô nghĩ đến đứa con gái Jessie, nó biến mất từ tối qua đến giờ, đến Jimmy, chồng cô, người đã đi New York tìm con bé, và đến gã nhân viên ngân hàng sáng nay đến thông báo cho cô biết nhà họ sắp bị tịch thu. Lẽ ra vợ chồng cô không nên mua lại căn nhà này sau khi bố mẹ Jimmy qua đời, khi những người chủ rao bán nhà. Lẽ ra vợ chồng cô phải đi xa khỏi nơi này, nhưng chồng cô cứ nằn nì! Mà lúc đầu quả thật mọi chuyện cũng suôn sẻ, nhưng từ sáu tháng nay vợ chồng cô không trả được tiền nhà đúng hạn nữa. Cũng như nhiều hộ gia đình khác, họ bị mắc bẫy tín dụng thứ cấp. Thật ngớ ngẩn: biến khoản vay 250000 đô la với lãi suất cố định trong 25 năm thành khoản vay có lãi suất lũy tiến. Thời gian đầu thì điều đó giúp vợ chồng cô tiết kiệm được vài trăm đô một tháng, khoản đó ngay lập tức được đầu tư vào xí nghiệp xây dựng của Jimmy. Sau đó lãi suất tăng lên, khiến vợ chồng cô không trả nổi những khoản thanh toán hàng tháng nữa. Marisa phải làm thêm giờ ở khách sạn gần đường cao tốc nơi cô làm việc và Jimmy đã sa thải hai công nhân. Nhưng như vậy vẫn không đủ, cô đành lấy khoản tiết kiệm dành cho việc học hành của con gái ra.

Vô ích.

Cô đã thử đến ngân hàng xin gia hạn nợ, nhưng chẳng ích gì. Khoản vay của cô đã bị chuyển hco một người môi giới, rồi cho những tổ chức tín dụng khác. Quá tuyệt vọng, cô toan nhờ luật sư can thiệp, nhưng rốt cuộc là phải trả thêm một khoản mà chẳng ích gì. Tất cả chỉ vì cô không hiểu hết những thuật ngữ được in nhỏ li ti trong hợp đồng.

Những tháng gần đây, cô sống trong lo âu: Jimmy làm việc như điên và trở nên bồn tính, Jessie trải qua giai đoạn khó khăn, ngôi nhà của gia đình sắp bị tịch thu và đem bán đấu giá với giá bèo bọt. Nhưng từ hôm qua thì nỗi lo âu của cô biến thành nỗi hoảng sợ khi con gái cô...

Cô bỗng dừng phắt dòng suy tư. Trên phố, một người đàn ông đang nhìn cô. Người đàn ông cô không gặp lại từ mười lăm năm nay, người mà lúc nào cô cũng mong biết tin tức.

Vừa mong vừa sợ.

* * *

Một tia chớp ngoằn ngoèo rạch nát chân trời, tiếp ngay sau đó là tiếng sấm ầm ì. Ethan mở cái cửa nhỏ và bước trên con đường nhỏ.

- Marisa! anh nói, giọng không chắc chắn.

Anh nhìn người vợ chưa cưới ngày xưa của mình, lòng vừa cảm thông vừa ngạc nhiên. Cô bằng tuổi anh - ba mươi tám - nhưng trông già hơn tuổi, dáng cô hơi còng và những nếp nhăn sớm hằn trên khuôn mặt.

- Em biết anh nghĩ gì, cô nói như thể đọc được ý nghĩ trong đầu anh. Nhưng anh cũng chẳng còn trẻ trung gì đâu, nói thật là trông anh ở ngoài còn già hơn trên truyền hình.

Sấm lại gần hơn, càng làm tăng cảm giác không thoải mái.

- Nếu anh đến đây, tức là anh đã gặp Jimmy phải không?

Cô không giấu được vẻ lo lắng.

- Không, anh nhẹ nhàng trả lời, nhưng anh đã gặp Jessie.

- Anh có đưa nó về cho em không?

Giọng cô hơi lấy lại được chút hy vọng. Ethan buồn rầu lắc đầu.

- Thế con bé đâu?

Anh thoáng ngập ngừng rồi nói:

- Anh cũng không biết nữa.

Anh cảm thấy không có đủ can đảm để thông báo với cô là con gái cô đang giữa sự sống và cái chết, trên bàn mổ trong bệnh viện. Nhất là vì anh muốn bám lấy hy vọng là tình trạng của Jessie có lẽ không trầm trọng như anh vẫn sợ, và rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn thỏa cả.

- Có chuyện gì mà con bé lại trốn nhà đi thế? anh hỏi.

- Không phải việc của anh, Marisa trả lời.

Cơn dông cứ ử mãi cuối cùng cũng bùng ra, trút mưa cùng sấm chớp xuống.

- Sao trước đây em chẳng nói gì với anh? anh vừa hỏi vừa đi đến chỗ cô đứng trên hiên nhà.

Vì cô không trả lời, anh hỏi lại bằng giọng hơi cộc cằn:

- Sao em không nói với anh là em có mang?

Cô nhìn thẳng vào mắt anh:

- Vì anh không để cho em kịp nói.

- Không, Marisa, đổ trách nhiệm cho anh thì dễ quá.

- Nghe này Ethan, anh từng không muốn đứa con này và...

Anh ngắt lời cô:

- Có thể anh từng không muốn có nó thật, nhưng anh là cha nó và anh có quyền được biết!

Những tia chớp thay nhau vạch ngoằn ngoèo trên nền trời rồi bỗng cơn dông lui đi, để lại sau nó bầu không khí nặng nề đe dọa. Marisa dụi mắt để xua đi cơn mệt mỏi.

- Không, Ethan, có thể anh đã cho nó sự sống, nhưng anh không phải là cha nó.

- Có chứ!

- Jimmy đã nuôi dạy nó từ mười bốn năm nay. Còn anh, anh đã làm gì? Anh không nuôi nó, anh không ru nó, anh không an ủi nó khi nó thấy sợ...

Anh tóm lấy cánh tay cô và lay cô dữ dội:

- Làm sao anh có thể chăm lo cho nó được? Anh có biết mình có con đâu?

Anh siết chặt cánh tay cô ngày một mạnh như thể ngăn không cho cô nói, nhưng cô hét thẳng vào mặt anh.

- Đánh đi, đánh tôi đi, đánh ngay đi! Dù sao thì anh cũng chỉ biết làm người khác đau thôi!

- Thế nhưng khi có chuyện thì Jessie lại đến tìm tôi!

Cô cố thoát ra khỏi tay anh và anh buông tay cô, bỗng nhận thấy phản ứng của mình thật thô bạo.

Trong khi Marisa trốn vào trong nhà, Ethan thở dài ngồi xuống bậc thềm.

Anh mong đợi gì khi đến đây? Mong mọi người đón chào anh nồng nhiệt chẳng? Đây là chưa kể mối oán giận anh gây ra ngày xưa chỉ càng lớn hơn.

* * *

- Cách đây bốn, năm năm có người đàn bà đến đây...

Ethan giật mình. Marisa đã quay lại hiên nhà, trông cô có vẻ bình tĩnh lại và đang giấu cái gì đó sau lưng.

- ... đó là một phụ nữ Pháp, cô nói tiếp, cô ấy nói tên, nhưng tôi quên rồi...

Céline...

Céline vốn chẳng biết gì nhiều về quá khứ của anh, nhưng cô đã theo dấu vết anh đến tận Boston! Anh không bao giờ ngờ được điều đó.

- Cô ấy muốn gì? anh vừa hỏi vừa cố nén cảm xúc.

- Tôi cũng chẳng biết nữa. Cô ấy muốn “hiểu anh”, cô ấy bảo tôi thế. Theo như tôi hiểu thì anh cũng bỏ cả cô ấy, mà chẳng buồn giải thích hay tế nhị chút nào, như anh vẫn quen làm thế.

- Thế em kể gì với cô ấy?

- Sự thật.

- Sự thật của em, anh chữa lại.

- Có lẽ thế, nhưng điều đáng ngạc nhiên nhất là...

- Gì cơ?

- Là tôi có cảm giác ngay cả sau khi đã nghe tôi kể, cô ấy vẫn muốn gắn bó với anh.

Ethan cúi đầu, châm điếu thuốc và để nó cháy chậm chậm, mắt nhìn mông lung, trước bức tường mây đen đang nút chặt chân trời.

- Nhân tiện, tôi trả anh cái này!

Anh quay lại và nhận thẳng vào ngực thứ Marisa ném anh. Đó là cái túi thể thao sần cũ giả da, có mang logo đã bị xóa mất một nửa của Đại hội thể thao Olympic Los Angeles 1984.

- Cái gì thế này?

- Anh cứ mở ra thì biết.

Anh mở cái khóa kéo: túi đầy những tờ tiền mệnh giá 50 và 100 đô la.

- Của anh đấy, toàn bộ số tiền anh đã gửi Jimmy từ mười năm nay. Tương đương với số tiền anh chuyển vào tài khoản của anh ấy: lúc đầu là 800 đô la mỗi tháng, sau đó là 2000 đô la khi anh bắt đầu xuất hiện trên truyền hình...

Ethan đặt cái túi xuống cái bàn nhựa. Marisa nói tiếp:

- Anh có thể đếm lại, không thiếu xu nào đâu: đúng 148000 đô la. Anh cho rằng chừng đó đủ chuộc lỗi hả? Cái đó giúp anh ngủ ngon hơn hả? Anh nghĩ gì thế hả? Anh nghĩ chúng tôi đợi đồ bố thí của anh để sống chắc?

Anh cố làm cô bình tĩnh lại, nhưng chẳng ích gì.

- Anh thích chơi trò từ thiện hả?

- Anh chỉ muốn giúp hai người thôi, Ethan biện bạch.

- Nhưng anh không cần phải làm thế. Anh đã muốn đi thì cứ đi hẳn đi cho xong, phải cắt đứt mọi quan hệ! Nhưng không, anh không có đủ can đảm...

Marisa túm lấy cái túi và hua hua trước mặt anh.

- Anh thấy chưa, lúc này tôi chẳng có xu nào dính túi, nợ nần ngập đầu ngập cổ và chắc chắn sẽ mất nhà, nhưng tôi thà chết còn hơn động vào tiền của anh!

Cô giận dữ mở cái túi ra và đổ xuống, giải thoát cho hàng trăm tờ tiền bay lên thành luồng như đàn chim trời.

- Ethan ạ, nếu anh muốn giúp chúng tôi thật, hãy đưa con gái và chồng tôi về cho tôi. Tôi chỉ nhờ anh có vậy thôi.

* * *

Gió bỗng đứng nổi lên nổi tiếp sau mưa. Có tiếng chó sủa xa xa.

Cứng họng vì những lời đay nghiến của Marisa. Ethan bước xuống bậc thềm và đi dọc phố Hy vọng theo chiều ngược lại, về xe mình.

Mấy thiếu niên chơi bóng rổ rời sân bóng lúc có cơn dông giờ đã quay lại, đang hò hét như điên đuổi theo mấy tờ tiền giấy bị gió lùa cuốn đi như lá rụng.

Cô gái trẻ cùng mấy vi tính núp dưới mái bến xe buýt, lặng lẽ nhìn đám thiếu niên. Cô ôm chặt cuốn sách vào ngực. Trên bìa tiểu thuyết là một tấm ảnh đen trắng: những năm 40, một phụ nữ trẻ lạc lõng, đơn độc và buồn rầu.

Nét duyên dáng mỏng manh của Carson McCullers...

22. P2:đầu Tranh - Chương 22: Ánh Sáng Thành Phố

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:"Times New Roman", "serif"; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Hôm nay

20h 45

Một đoạn đường cao tốc bang New York

Đêm xuống đã lâu.

Ethan bồn chồn lái xe về hướng Manhattan, gần như chạm giới hạn tốc độ. Cứ hai phút một lần anh lại lo lắng liếc nhìn màn hình điện thoại, đợi một tin nhắn làm yên lòng của Shino Mitsuki về tình trạng sức khỏe của Jessie. Ba giờ trước anh đã nhận được một mẫu tin ngắn gọn: tình trạng không chuyển biến - ca mổ tiếp tục. Anh đã gọi ngay cho bệnh viện, nhưng bác sĩ không nhận điện thoại.

Cuộc đối mặt với Marisa làm anh xúc động sâu sắc. Thời gian trôi đi, cô đã dồn hết vào anh mọi nỗi tức giận, oán hận và thất bại đến mức từ chối không cho anh được nhận con gái. Nhưng rồi anh sẽ làm cô phải đổi ý. Anh không có mặt trong mười lăm năm đầu đời của Jessie, nhưng giờ anh sẽ chăm lo cho Jessie. Còn chưa quá muộn. Với điều kiện là cả hai bố con sống qua được cái ngày điên rồ này.

Ethan về số và đi sát sang trái để chuẩn bị rẽ ra lối Saw Mills Parkway. Vì thấy kim đồng hồ xăng nhấp nháy báo hết đã được một lúc, anh buộc phải dừng ở trạm xăng. Trong khi một nhân viên chăm lo cho chiếc Maserati, anh lao vào nhà vệ sinh đắp nước lên mặt. Một câu hỏi cứ trở đi trở lại trong đầu anh từ một lúc nay: mười lăm năm trước, nếu Jimmy báo cho anh biết là Marisa có mang thì anh sẽ làm gì? Anh có về Boston để đảm nhận vai trò làm cha không hay là vẫn ở lại Seattle tiếp tục cuộc đời mới?

Anh chăm chăm nhìn mặt mình một lúc lâu trong tấm gương trên chậu rửa, như thể câu trả lời nằm trong nếp nhăn trên mặt anh, trong ánh mắt anh hay trong nếp gấp giữa hai môi anh. Nhưng sự thực là anh cũng chẳng biết nữa. Ta chẳng thể viết lại lịch sử. Ai có thể nói chắc rằng mình sẽ xử sự như thế nào trong những hoàn cảnh khác? Chẳng ai hết.

Không tìm thấy câu trả lời thỏa mãn cho câu hỏi của mình, anh ra khỏi nhà vệ sinh và rút một đồng tiền vào máy bán đồ uống nóng. Trạm xăng được trang hoàng màu sắc của lễ Halloween: tràng hoa da cam, bí ngô khoét rỗng làm đèn, mũ phù thủy, mặt nạ gớm ghiếc bắt chước hệt trong phim *Scream*. Cạnh mấy cuốn tạp chí là cả một lô cuốn Harry Potter mới nhất choán hết cả ngăn sách và lấn lướt cả Stephen King[93]. Ethan lấy cốc đồ uống, một cốc cà phê cappuccino âm ẩm khó chịu mà anh chỉ uống có một ngụm trước khi bước ra ngoài màn đêm. Anh chỉ mong mau mau chóng chóng đến bệnh viện để được ở gần con gái. Anh châm điều thuốc không biết là thứ bao nhiêu nữa - Ngày mai mình sẽ bỏ thuốc. Nếu mình còn sống, lần này mình sẽ bỏ thuốc, mình sẽ bỏ, thề đấy - và mở khóa xe.

Khi đến Manhattan thì chiếc xe bắt đầu có dấu hiệu trục trặc: vẫn cái tiếng lẹt xẹt như đĩa than bị hỏng hệt như lần trước. Ethan chẳng lấy gì làm ngạc nhiên: vì ngày đang lắp lại nên anh chẳng ngạc nhiên khi thấy chiếc Maserati gặp những trục trặc như lần trước. Xét cho cùng thì anh vẫn còn may là nó đưa anh đến tận Boston và quay lại. Vì lúc này anh đang ở gần nhà hơn là bệnh viện nên anh nghĩ mình có thể đến được bến tàu trước khi cái xe tịt hắt. Nếu về được đến tàu, anh có thể lấy xe mô tô đồ ở một trong những nhà xe nhỏ ở cuối bãi đỗ.

* * *

- Lạnh quá hả?

Ethan vừa mới ra khỏi xe, thở phào nhẹ nhõm vì về được đến nơi, và anh quay lại phía giọng nói gọi anh.

Một cú đâm mạnh bật thẳng vào ngực anh, làm anh ngạt thở. Một cú nữa đánh trúng quai hàm anh và hất anh ngã xuống đất. Mặt vuông, đeo kính đen, có vẻ hung dữ, hai gã hộ pháp dựng anh dậy để ôm ngang người giữ anh thật chặt.

Băng nhóm nhà Giardino! Mình quên mất tụi này!

Rõ ràng là ngược lại, bọn chúng lại không quên anh.

Dù trời lạnh, gã “đạo phủ” vẫn không mặc áo sơ mi dưới lớp áo smoking. Thay lời giới thiệu, hắn thụi mạnh vào bụng Ethan.

- Cô Giardino chờ tiền từ mười lăm ngày nay rồi, hắn nghiêng đầu thông báo.

- Thôi đừng lặp đi lặp lại như cái đĩa hát bị vấp nữa!

Gã đánh thuê chau mày, không hiểu câu đáp lại của anh. Để giấu nỗi lúng túng, hắn siết chặt nắm đấm và báo trước:

- Tao ày học máu mũi bây giờ!

... rồi lại đâm liên tiếp, điều hấn vốn rất thành thạo.

- Mày sẽ còn học máu mũi lâu!

Ngay từ những cú đầu tiên, Ethan đã cảm thấy xuống sức. Cơ thể anh vẫn còn chịu di chứng của trận đòn trước. Nhưng gã tấn công anh không nhận ra điều tệ hại đó mà lại càng hăng say đâm đá. Việc đánh Ethan càng dễ dàng hơn vì anh bị hai gã khổng lồ giữ chặt chân tay và ôm ngang người. Hai gã này không tham gia đâm đá anh mà chỉ làm cực tốt vai trò gọng kìm và máy nghiền.

Nhưng bỗng dừng mọi chuyện trở nên phức tạp hơn. Một người nữa nấp sau hai chiếc xe hiện ra trong đêm tối và lao vào gã đang tra tấn Ethan, tổng một cú trời giáng làm gã ngã bổ chửng.

Vậy là một trận ẩu đả khác bắt đầu. Hai gã người vượn đồng thời buông Ethan để ra giúp sức cho gã cầm đầu, bỏ mặc anh sụp xuống mặt đường trải nhựa. Miệng đầy máu, mí mắt sưng vù, người mềm nhũn trên mặt đường, anh quan sát mà chẳng hiểu sự đối đầu đang diễn ra quanh anh. Cái người bỗng dừng xuất hiện là ai vậy? Sao anh ta lại giúp anh? Anh khó nhọc gượng dậy và nheo mắt. Trong lúc đánh lộn, anh đã đánh rơi mất một bên mắt kính áp tròng, trong bóng tranh tối tranh sáng, anh chẳng nhìn thấy gì mấy. “Người cứu giúp” anh đang bị hai gã khổng lồ dần cho nhừ tử. Cũng chẳng có gì là lạ, với những địch thủ như vậy thì khó mà thắng được, trừ phi có vũ khí. Mãi đánh nhau, ba gã đồ tể nhà Giardino bỗng quên mất Ethan, trong vài giây, anh có cơ hội trốn đi. Anh không tận dụng cơ hội này, vì không thể bỏ người...

Jimmy!

Anh chết sững vì ngạc nhiên. Người đàn ông đó là Jimmy!

Jimmy đang bị đau, bị kẹp giữa hai gã bò mộng.

Khó mà thắng được, trừ phi có vũ khí.

Gã đánh thuê đã đứng dậy và thở hồng hộc đi lại phía anh. Hấn cầm trong tay con dao gấp mà hấn mở ra đánh cạch một cái.

Một tiếng cạch cũng nảy ra trong đầu Ethan.

... trừ phi có vũ khí...

Sao anh lại không nghĩ đến điều đó sớm hơn nhỉ? Anh rút tay vào túi và nắm lấy khẩu súng lục của Jessie mà anh nhặt được trên vỉa hè ngay sau tai nạn. Anh chĩa súng vào chân gã đánh thuê, nhưng cả đời anh đã bắn bao giờ đâu, chẳng biết ngắm cũng chẳng biết khoảng lùi hay...

Phát đầu tiên gần như tự bắn khỏi nòng súng, phát thứ hai tiếp theo ngay.

Gã đao phủ rống lên, sờ tay xuống đùi rồi xuống đầu gối, sau đó ngã lăn ra đất. Bất ngờ vì đòn đánh trả không tính đến, hai gã thuộc hạ bỏ Jimmy đấy để quay lại chăm lo cho gã cầm đầu. Chúng vội vã đưa hấn vào trong chiếc xe Hummer. Chỉ khoảng không quá hai mươi giây trôi qua kể từ lúc súng nổ đến lúc ba gã vội vàng bỏ chạy trong tiếng lốp xe chà xát trên mặt đường.

May là tiếng súng không thu hút bất cứ ai, vào giờ này bãi xe vắng tanh. Mặt nhẵn nhúm, Jimmy khó nhọc lấy lại hơi thở. Anh buông người dọc theo chiếc Maserati, lưng dựa vào vành bánh trước. Ethan lết lại gần và ngồi xuống bên cạnh anh.

- Tớ đã bảo cậu khẩu súng này chỉ mang lại rắc rối cho chúng mình thôi, Ethan vừa nói vừa chỉ khẩu súng đã từng làm hai người tranh cãi nhiều khi còn niên thiếu.

- Nhưng tạm thời tớ nghĩ là nó vừa mới cứu sống bọn mình, đúng không?

* * *

- Sao cậu tìm được tớ?

- Tớ đến văn phòng của cậu và có vẻ như tớ không phải là người duy nhất tìm cậu thì phải. Mấy gã này hỏi han lung tung khắp cả. Vì trông chúng có vẻ quyết tâm tìm ra cậu và biết nhiều thứ, tớ nảy ra ý định đi theo chúng. Dù sao tớ cũng biết chỗ cậu neo tàu. Tớ đã nhìn thấy ảnh con tàu của cậu một lần trên tạp chí.

- Cậu có bị thương không?
- Không sao, nhưng tội nó đánh dữ quá.
- Nhưng ít ra cậu cũng thoát được điều tệ nhất.
- Cái thằng đội mũ cao bồi trông hung hăng ấy hả?
- Ủ, nếu cậu không muốn mất ngón tay thì đừng có mong gặp phải nó.
- Chúng muốn gì ở cậu?
- Tớ nợ tiền cô chủ chúng: nợ chơi poker.

Jimmy lắc đầu không tin:

- Cậu ư, cậu chơi bài poker với một phụ nữ mà chưa ư?
- Ủ, tệ quá phải không?

Jimmy không ghìim được nụ cười.

- Thế cậu nợ cô ta bao nhiêu?
- Hơn hai triệu đôla.

Jimmy huýt sáo một hơi dài.

- Cậu gặp rắc rối to rồi, đúng không?
- Chính cậu nói thế đấy nhé.
- Ấy thế mà trên truyền hình, trông cậu có vẻ sung sướng lắm.

Lần này thì đến lượt Ethan mỉm cười. Được gặp lại cậu bạn, anh thấy dễ chịu quá. Tiếc là anh phải thông báo với bạn một tin xấu.

- Chúng mình có chuyện cần nói đấy, anh nói và vừa đứng dậy vừa chìa tay cho Jimmy. Bọn phải đi gặp Jessie.

Mắt Jimmy sáng lên trong bóng tối:

- Cậu biết con bé ở đâu à? Tớ tìm nó suốt cả ngày.
- Con bé ở bệnh viện.
- Ở bệnh viện ư?
- Lên xe đi, tớ sẽ giải thích cho cậu nghe, Ethan trả lời, quên bằng mắt lý do vì sao anh ghé qua bến tàu.

* * *

Mười lăm phút sau

Chiếc Maserati đến bãi đỗ xe của bệnh viện St. Jude mà không đỡ chứng gì. Ethan và Jimmy nhanh chóng chui ra khỏi xe rồi bước vào sảnh chờ. Ethan đưa mắt tìm người phụ nữ trực ở bàn đón tiếp mà anh đã gặp hồi sáng, nhưng cô đã hết phiên trực.

Thay vào đó, anh hỏi một người phụ nữ lớn tuổi hơn, ánh mắt nghiêm khắc và dáng vẻ cứ như mẹ bề trên. Bà này nhìn hai người chằm chằm về nghi ngờ. Phải nói rằng vụ lộn xộn vừa rồi đã để lại trên người họ những dấu vết không lấy gì làm hào nhoáng.

- Chào chị, chúng tôi muốn biết tin tức về Jessie Cavaletti, cô bé được bác sĩ Mitsuki mổ hôm nay và..
- Các anh là người nhà à? bà ta tàn nhẫn ngắt lời anh.
- Tôi là bố con bé, cả hai người đồng thanh trả lời.

Giây phút lúng túng khó xử. Ethan và Jimmy nhìn nhau chằm chằm và cuối cùng Jimmy vụng về tóm tắt:

- Thế đấy, chúng tôi là bố con bé.

23. P2:đầu Tranh - Chương 23:tim Những Người Còn Sống

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:"Times New Roman", "serif"; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Trong đầu Jessie

Giữa cái chết...

... và sự sống

- CẢN THẬN!

Đầu tiên là cái xe ấy.

Khi tôi thấy nó lúc sang đường, tôi biết là đã quá muộn. Nó đâm thẳng vào người tôi. Chỉ là cái xe con, nhưng cú va chạm khủng khiếp đến mức tôi có cảm giác một đầu tàu hỏa và hai mươi toa xe hất tôi lên lộn vòng trên dòng xe cộ. Tôi cảm thấy người rơi xuống cái gì đó cứng và sắc. Khi mở mắt ra, tôi lại đang ở trên không trung, nhưng lần này thì khác. Tôi bay lượn trên đường phố, nhìn thấy thân thể mình nằm bất động trên mặt đường, xe cộ dừng lại và mọi người bao quanh mình.

- Bắt đầu xoa bóp cơ tim, Rico, Pêr, cởi quần áo cô bé ra. Động chân động tay đi, các cậu!

Tôi thấy nhóm cấp cứu đang cố làm tôi tỉnh. Tôi bay lượn như con bướm quanh bác sĩ đang chăm sóc mình.

- Glasgow độ 3, không thấy mạch đùi. Khỉ thật, chúng ta không cứu được cô ấy, các cậu ơi, chúng ta không cứu được cô ấy rồi!

Đó là một cô gái lai. Cô ấy tên là Saddy. Bố cô ấy người Jamaica, còn mẹ là người Canada. Thật là vì đây là lần đầu tiên tôi gặp cô ấy, nhưng tôi lại có cảm giác như quen biết cô đến tận chân tơ kẽ tóc. Tôi biết hết mọi chuyện về cô ấy: thời thơ ấu, những khát vọng, những mối tình, những bí mật của cô ấy.

- Chuẩn bị máy sốc điện, cho sốc điện ngay, Rico, phết gel đi. Không phải thế, giời ạ. Đầu đất à!

Lúc này, tôi biết là cô sợ đưa ra những quyết định sai lầm, sợ tỏ ra ngốc nghếch trước mặt những người y tá. Vì vậy, cô giấu nỗi sợ bằng cái giọng tỏ ra cứng rắn đàn ông.

- Tôi chẳng nhìn thấy gì hết. Cậu có tình đây à? Nào, đưa cho tôi mấy cái bàn sốc điện! Vị trí thẳng, 200 jun! Chú ý, sốc!

Tôi cũng thấy cả bố nữa: Ethan Whitaker. Bố đứng ngay sau những người cấp cứu, bố run rẩy cùng họ và thậm chí cầu nguyện để tôi đừng chết. Chính lúc này, tôi có thể làm rạn cái vỏ bọc của bố và thấy trong tim bố những điều ông không cho ai thấy những nỗi sợ hãi, lo âu và sự kiếm tìm tình yêu mà bố không biết cách diễn tả.

Tôi bay quanh bố như thiên thần. Giá mà bố nhìn thấy tôi như tôi đang nhìn bố. Giá mà bố cũng tìm thấy ánh sáng như tôi.

- Mở đường truyền vào tĩnh mạch đi, ta đặt ống rồi cậu truyền cho cô ấy một miligram andré và hai ống Cordarone. Rico, nhanh tay lên, đừng có đứng đó ngẩn tò te nữa!

Cô bác sĩ xoa bóp cơ tim cho tôi, tôi thấy dễ chịu quá. Dễ chịu đến nỗi tôi muốn cứ kéo dài thế này mãi, đừng bao giờ dừng lại. Suốt đời cứ thế, hai bàn tay bao quanh tim tôi.

- Được, ta lại cho sốc điện nữa nhé, 200 jun! Các cậu lui ra!

Tôi bay lên, thánh thiện và mỏng tang, nhẹ như lông hồng và êm dịu như sợi bông. Tôi thấy ấm nóng, nhưng rất dễ chịu, như trong bồn tắm vừa đủ nóng vậy. Từ chỗ này, tôi nhìn thấy tất. Từ chỗ này, tôi biết tất cả: rằng cuộc đời có ý nghĩa mà ta không hiểu nổi, rằng ta chẳng hiểu gì hết, rằng ta chẳng làm chủ được gì hết.

- Ổn rồi, Rico cười toét miệng nói. Tim lại đập rồi!

- Thì sao, cậu muốn được thưởng huy chương chắc? Saddy mắng mỏ cậu.

Họ nghĩ rằng tôi đã “quay lại”, nhưng họ nhầm rồi. Ngược lại, tôi đang ra đi. Chưa đến một giây sau, tôi đã ở cách đó hàng kilômét, giữa phố 42 và Đại lộ Công viên. Nhà ga lớn Trung tâm, nhà ga của Manhattan.

Bố Jimmy xuống tàu và đang ngơ ngác định hướng trên sân ga. Lâu rồi bố không đến Manhattan và thấy lạ lắm quá. Tôi biết là đêm qua bố không ngủ, tôi biết là bố dậy sớm, đi xe buýt đến New Heaven rồi lên tàu đến New York. Tôi biết bố đi tìm tôi và bố thấy có lỗi.

Tôi bay lượn như chim, rập rờn bên trần sảnh chính có trang trí bầu trời rực sáng hàng nghìn ngôi sao. Tôi đậu xuống cái đồng hồ bốn mặt lấp lánh giữa tòa nhà.

- Bố ơi! Bố ơi!

Tôi kêu lên, nhưng bố không nghe thấy.

Tôi muốn nói với bố rằng tôi hối hận, rằng tôi yêu bố và...

Nhưng bỗng dưng mọi thứ mờ đi. Có luồng gió hút tôi và mang tôi đi nơi khác.

* * *

Manhattan

Bệnh viện St. Jude

21h 50

Mắt mũi trùng xuống, gương mặt vẫn còn in dấu ca mổ cô đã tham gia, Claire Giuliani, bác sĩ nội trú trẻ chuyên ngành phẫu thuật bối rối nhìn hai người đàn ông đứng trước mặt cô. Mặt họ sưng vù, có vẻ như vừa bị ăn đòn, cô hắng hiểu ai là cha cô bé nữa. Cô hoài nghi nhìn hết người này đến người kia trong lúc nói cho họ biết điều khủng khiếp:

- Cô bé được đưa đến trong tình trạng rất nghiêm trọng. Chấn thương sọ não do tai nạn gây ra làm cô bé bị hôn mê sâu và chưa khi nào tỉnh lại. Chúng tôi đã cho chụp cắt lớp, vì chúng tôi sợ não bị tổn thương, sau đó đưa cô bé vào phòng mổ để ngăn chảy máu...

Cô bác sĩ dừng lại một lát như chờ lấy lại sức. Lần này Mitsuki đẩy cho cô nhiệm vụ khó khăn. Dù đã phải thông báo nhiều lần dạng tin xấu này nhưng chẳng bao giờ cô quên được. Ngược lại, cô cảm thấy ngày càng khó khăn hơn.

- Sau đó, tình trạng cô bé ổn định lại, nhưng chúng tôi phát hiện ra một tổn thương sâu phía trên đốt sống đầu tiên trong sọ...

Claire bỏ mũ phẫu thuật, để lộ ra những lọn tóc mượt mồ hôi. Cô chán phải đấu tranh với định mệnh, chán cái công việc nơi người ta phải cận kề với cái chết hàng ngày. Cô không muốn nghĩ đến cái chết nữa. Tối nay, cô cảm thấy có đủ can đảm để rũ bỏ tất cả và lên máy bay. Trong giây lát, cô nghĩ đến Braxin, đến bãi biển Ipanema, đến thân hình cồi trần rám nắng của những anh chàng người Rio de Janeiro chơi bóng

chuyến trên bãi biển, đến điệu nhảy bossa-nova của nhạc sĩ Caetano Veloso, nghĩ đến món cocktail pina colada uống trong những quả dừa.

- Sau khi chụp cắt lớp lần hai, chúng tôi nhận ra một đường gãy xương và một bọc máu giữa xương và màng cứng não. Đó là hiện tượng tràn máu giữa xương và...

- Chúng tôi biết thế nào là bọc máu, Ethan cắt lời cô.

- Nó rất sâu và nằm ở chỗ rất bất lợi, một vết thương ở xoang tĩnh mạch càng làm mọi chuyện phức tạp hơn.

- Jessie chết rồi phải không? Jimmy hỏi.

Claire không trả lời thẳng. Cô buộc phải nói hết bài diễn văn để tránh xúc động.

- Bác sĩ Mitsuki đã mổ cấp cứu cho cô bé nhằm loại bỏ bọc máu. Chúng tôi đã làm tất cả những gì có thể, nhưng ... cô bé không sống được. Tôi rất tiếc.

Jimmy thốt lên tiếng kêu đau đớn mà anh cố nén trong tiếng nức nở khàn khàn.

- **TẮT CẢ TẠI CẬU!** Anh vừa hét vừa tống cho Ethan một cú trời giáng khiến Ethan ngã vào một trong những cái xe đẩy bằng kim loại trên có chất đóng các khay đồ ăn tối.

* * *

Trong đầu Jessie

Giữa sự sống...

... và cái chết

Tôi trôi, nhẹ như không khí, phía trên những đám mây. Từ trên này, tôi không nhìn thấy đất đai, cây cối, mọi người nữa. Tôi trôi, nhưng tôi không điều khiển được mình. Một lực nào đó hút tôi đi, như thể có hòn nam châm trên trời kéo tôi lên không trung, không sao cưỡng lại được. Nhưng tôi càng lên cao thì những đám mây càng tối sẫm, dày đặc và đe dọa. Chẳng mấy chốc, tôi có cảm giác lạc giữa đám khói đen của một đám cháy làm tôi nghẹt thở và nó thiêu đốt tôi. Đúng là có một đường hầm chật, nhưng không phải đường hầm tràn đầy ánh sáng như người ta vẫn hứa hẹn với chúng ta trong sách vở. Đường hầm này giống như một lối đi ngầm, nhầy nhụa, dính dính, có mùi nhựa đường cháy. Trong lối đi đó có cái cửa sổ nhỏ ra chắc người ta quên chưa khép, cửa sổ mở ra tương lai tôi. Tôi cúi xuống để quan sát và điều nhìn thấy khiến tôi hoảng sợ. Tôi thấy mình đang nằm trên giường, chân tay bất động, mặt mũi biến dạng. Tôi cố cựa quậy đầu, nhưng không làm nổi. Tôi thử nhồm dấy, nhưng bị một bộ giáp sắt vô hình giữ chặt, tôi mở miệng gọi mẹ, nhưng vẫn câm lặng. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, tôi hiểu là mình có thể sống, nhưng tôi chẳng đời nào muốn tiếp tục nổi thống khổ như thế này. Vậy là tôi mặc ình trôi đi và tôi hiểu là mình sẽ chết. Đường hầm dẫn đến một xoáy nước mênh mông hình elip, lối xoáy khổng lồ kéo dài hàng trăm kilômét, nơi cuồng phong thả sức thét gào. Tôi dần sâu vào cái vùng hỗn loạn ấy và chìm trong cơn lốc xoáy cao hơn cả ngọn núi cao nhất.

Lúc này tôi thấy sợ thật sự. Chẳng thấy chút dấu vết tình yêu hay lòng nhân từ ở bất cứ đâu. Trong lúc rơi, tôi thoáng gặp vài người: Tommy, con trai gia đình láng giềng nhà tôi, bị xe tải cán lúc bốn tuổi khi nó đang đi xe đạp, bà ngoại Frida, chết vì ung thư phổi, thầy Roger, một trong những thầy giáo cũ của tôi, người đã lao vào đoàn tàu sau khi vợ thầy bỏ đi. Tommy đi qua tôi với cái xe ba bánh đỏ và thoáng ra hiệu cho tôi trước khi biến mất. Bà Frida, người lúc nào cũng ghét tôi, phả khói thuốc vào mặt tôi, còn thầy Roger, ăn vận như công nhân đường sắt, cười đầu tàu hỏa chạy hơi nước trông giống như đồ chơi trẻ con.

Tôi càng rơi xuống dưới thì xung quanh càng tối sẫm và tôi càng cảm thấy khó thở. Một đám mây rắn chắc, màu xanh xám ngọan lấy tôi, bao bọc quanh tôi làm tôi thấy ngạt thở. Tôi biết là cuối đường rơi, một cái lỗ sẽ nuốt lấy tôi và thế là hết. Tôi sợ đến mức khóc nức nở và kêu gào như đứa trẻ sơ sinh. Tôi kêu, tôi kêu mãi, nhưng chẳng thấy ai trả lời.

Rồi bỗng dừng, tôi thấy ông ở bên rìa một đám sương mù: bố Ethan của tôi, như tôi thấy ông lúc ban sáng. Vẫn cái áo chui đầu màu đen, áo vest da, vẫn vẻ người hùng mệt mỏi. Tôi không biết bố làm gì ở đó, nhưng bố có vẻ không ngạc nhiên khi thấy tôi. Có điều tôi hiểu là ông đang đứng đúng ở giới hạn của điểm đoạn hồi.

- Jessie, Jessie!

Tôi đi qua bố rất nhanh:

- Bố ơi, con sợ! Con sợ!

Tôi chìa tay ra cho bố, nhưng ông không nắm lấy nó.

- Bố ơi, đi với con! Con sợ!

- Bố... bố không thể, Jessie ạ.

- Tại sao?

- Nếu bố đi với con thì thế là hết.

- Con xin bố, bố đi cùng con đi!

Giờ thì bố cũng khóc.

- Jessie ạ, nếu bố quay lại, con có thể còn có cơ hội.

Nhưng tôi không hiểu điều đó nghĩa là gì. Cơ hội gì cơ?

- Con sợ quá, bố ơi!

Tôi cảm thấy bố lưỡng lự và nhận ra sự hoảng loạn của tôi.

- Nếu người ta để cho bố quay lại thì bố còn có cơ hội cứu con. Nếu không, cả hai bố con mình cùng chết.

Tôi chẳng hiểu gì hết. Dù sao hai bố con cũng chẳng còn thời gian mà trò chuyện nữa. Tôi lao vào đám sương mù dày đặc, nó thiêu đốt, làm tôi chết điếng. Lúc này, tôi thấy sợ và đau đến mức tôi gần như hối hận vì lúc nãy đã không chọn việc quay lại, khi người ta cho tôi được lựa chọn. Dù là sống mà không động đậy chân tay cũng được. Dù là trong tình trạng thực vật cũng được.

- Bố hứa là con sẽ sống, Jessie ạ! Bố hét về hướng tôi.

Dù là những lời cuối của tôi và tôi không hiểu sao bố lại nói với tôi điều đó.

Bởi vì tôi thì tôi biết chắc,

rằng mọi thứ đã biến mất.

* * *

Manhattan

Bệnh viện St. Jude

21h 55

Jimmy đẩy cửa phòng.

Jessie nằm đó, mắt nhắm, trong bóng tranh tối tranh sáng của gian phòng màu lạnh giá. Dưới tấm khăn trải giường hồng nhạt chỉ nổi lên khuôn mặt như bằng đá cẩm thạch với đôi môi tím ngắt và đường viền khuôn ngực trắng toát. Cạnh giường là đồng ống truyền nhằng nhịt giờ đã vô dụng, cái máy điện tâm đồ câm lặng, máy hô hấp nhân tạo không hít thở nữa. Trên sàn lát gạch men, những vết máu chưa được lau, cái áo blu và găng mủ bị ném trong tâm trạng giận dữ xuống sàn, dấu vết của trận chiến với tử thần, trận chiến thất bại.

Jimmy mang một cái ghế lại gần giường con gái. Anh ngồi bên đầu giường con bé, cố nén nỗi đau đớn. Rồi anh gối đầu lên bụng con gái và lặng lẽ khóc.

Tối nay, sợi dây liên kết đã đứt. Số phận vừa thắng một ván trong trận đấu với Nghiệp chương.

* * *

Manhattan

Bệnh viện St. Jude

22h 05

Ethan đẩy cánh cửa kim loại mở ra sân thượng bệnh viện, nơi máy bay trực thăng hạ cánh trong các đợt chuyển bệnh nhân cấp cứu và chuyển nội tạng đến để ghép. Sân thượng lộng gió nhìn xuống East River. Bác sĩ Shino Mitsuki đứng cạnh một ống thông khí, mắt nhìn mãi miết xa hút, xa ra ngoài ánh đèn thành phố.

- Sao, không có can đảm thú nhận là mình thất bại ư? Ethan vừa hỏi vừa đi về phía bác sĩ.

Bác sĩ vẫn thản nhiên. Ethan thách thức anh:

- Những việc này không tốt cho nghiệp chướng của anh đâu. Lương tâm đè nặng vì cái chết của một cô bé, điều đó chắc làm anh phải quay ngược lại mấy kiếp ấy nhỉ?

- Tôi đã làm hết sức mình, bác sĩ trả lời.

- Ai chả nói thế.

Ethan rút ra một điều thuốc và tìm bật lửa. Anh lộn các túi ra, nhưng chúng đều trống rỗng cả. Chắc là anh đánh mất trong trận ẩu đả ở bãi xe.

Anh nhìn Mitsuki có ý hỏi, những người bác sĩ gốc Á lắc đầu.

- Tôi không hút thuốc.

- đương nhiên rồi, anh là vị thánh mà. Hay đúng hơn là sư.

Bác sĩ vẫn giữ cái nhìn bí hiểm. Vì vậy Ethan tiếp tục khiêu khích anh:

- Không hút thuốc, không uống rượu, không ăn đồ có cholestérol, không ăn nằm...

Lòng nặng trĩu vì đau đớn và cảm giác tội lỗi vì không cứu được Jessie, Ethan muốn trút nỗi giận lên ai khác. Anh nói tiếp:

- Không mạo hiểm, không buồn bã, không hững hờ, không say mê, không sống! Chỉ có sự tồn tại hẹp hòi, thứ triết lý thiên ngổ ngẩn và những câu răn dạy trong fortune cookies[95].

- Vẫn cơn giận ấy... Mitsuki tỏ ra tiếc cho Ethan.

- Tôi sẽ cho anh biết một điều, ông Phật ạ: ngược với những gì anh tưởng, giận dữ là cuộc sống.

- Nhưng dù sao tôi vẫn mong có ngày anh tìm thấy bình yên.

- Nhưng tôi không muốn cái thứ bình yên của anh, anh bạn ạ. Lúc nào tôi cũng sẽ tranh đấu, vì khi ngừng tranh đấu nghĩa là ta đã chết.

Trong giây lát, trông hai người như đang thăm lượng sức nhau, rồi Ethan quay đầu đi và buồn bã nhìn bầu trời. Chẳng thấy trăng cũng chẳng thấy sao, nhưng có thể đoán được là chúng ở đó, ngay sau những đám mây. Anh tự hỏi giờ này Jessie ở đâu. Liệu có tồn tại thế giới bên kia, có chăng một thực thể không đo đếm được, đầy bí ẩn nấp sau bức tường giá lạnh của cái chết?

Vớ vẩn, chẳng có gì hết. Chỉ có đêm tối, giá lạnh và hư vô.

Như thể đọc được suy nghĩ trong đầu anh, Shino Mitsuki nhận xét:

- Ai tự phụ đến mức dám khẳng định mình biết thực sự điều gì diễn ra sau cái chết?

Ethan chấp nhận ngay lý lẽ đó:

- Thế theo anh, sẽ... sẽ là cái gì?

- Ngay cả người làm khoa học luôn vin vào những giải thích hợp lý cũng không thể nghĩ rằng thực tế dừng lại ở những gì ta có thể hiểu được.

- Ồ, xét cho cùng thì anh chẳng biết gì hết.

- Tôi chỉ biết là khi không có chứng cứ hay khi không chắc chắn thì ta được tự do lựa chọn cái gì ta muốn tin. Và giữa ánh sáng và hư vô, tôi đã có sự lựa chọn cho riêng mình.

Gió thổi mạnh hơn. Một cơn lốc bỗng dừng cuốn xoáy bụi và buộc hai người phải giơ tay che mặt. Ethan dụi mắt thuốc mà anh thậm chí còn chưa châm và rời sân thượng, bỏ lại vị bác sĩ đang mãi suy nghĩ.

Trong thang máy đưa anh xuống tầng trệt, anh chạm trán với Claire Giuliani, bác sĩ nội trú đã thông báo với anh cái chết của Jessie. Trong thang máy, hai người không nói với nhau lấy một lời. Chỉ một ánh mắt cũng nói lên nhiều điều hơn bất cứ ngôn từ nào. Cô hiểu nỗi buồn của anh, còn anh hiểu sự chán ngán của cô.

Khi cửa mở, Claire nhìn theo anh đến tận lối ra. Trong giây lát, cô lưỡng lự muốn đi theo và gọi anh. Dù lúc này trông anh không ổn cho lắm, nhưng trong mắt anh vẫn có cái gì đó không định nghĩa được, điều gì đó khiến ta nghĩ rằng sự yếu đuối có khi lại là sức mạnh của ta. Cuối cùng, cô không dám làm thân với anh. Đời cô là vậy: lúc nào cũng bám lấy những gã chẳng ra gì và bỏ qua những người tử tế.

Mấy cánh cửa tự động mở cho Ethan đi ra khi có chiếc xe cứu thương dừng trước lối vào. Tối đã muộn và những nạn nhân đầu tiên của lễ Halloween bắt đầu đổ về bệnh viện. Cửa xe mở cho hai cái cáng xuống: trên một chiếc cáng là người mặc đồ công chúa thời xưa đeo mặt nạ hồi sức, còn trên cáng kia là người hóa trang thành Freddy Krueger[96], bụng đầy máu.

Ethan nhìn những nhân viên cấp cứu đi qua anh. Thọc tay vào túi, anh tìm thấy cái bật lửa, nhưng lần này thì bao thuốc lá của anh lại rỗng không.

- Có những ngày như thế, phải không? có tiếng nói sau lưng anh.

Anh quay lại và...

24. P2:dấu Tranh - Chương 24:em Chỉ Muốn Nói Với Anh Rằng...

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:"Times New Roman", "serif"; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Điều làm em có thể sụp đổ không phải là vì anh dựa vào em nhiều quá, mà là vì anh bỏ em ra đi.

Gustave THIBON[97]

Manhattan

Bãi đỗ xe bệnh viện St. Jude

22h 20

- Có những ngày như thế, phải không? có tiếng nói sau lưng anh.

Ethan quay lại. Curtis Neville trương cái thân hình to lớn đáng sợ dưới ánh sáng ngọn đèn đường. Anh ta vẫn để chiếc taxi nổ máy. Chiếc xe đỗ cạnh một chiếc xe khác, thỉnh thoảng lại lóe sáng lên, theo nhịp đèn pha nhấp nháy.

- Anh đi chứ? Người lái xe mời và mở cửa phía dành cho hành khách.

Ethan lắc đầu và chỉ giờ ngón tay giữa thay câu trả lời[98].

Anh ngồi vào sau tay lái chiếc Maserati và ồn ào đi ra khỏi bãi đỗ xe. Anh đi chưa được trăm mét thì nghe có tiếng lách cách ầm ầm hết cả khoang lái, tiếp ngay sau là tiếng lẹt xẹt như đĩa hát bị vấp.

Khỉ thật! Ethan nghĩ, chợt nhớ ra sự cố, trong khi chiếc xe đứng chết gí ở một bên đường. Trong gương chiếu hậu, anh thấy ánh sáng đèn pha của chiếc taxi đang lại gần. Chiếc xe hiệu Checker già nua đi vòng qua bên trái xe anh để dừng lại ngang tầm. Curtis hạ cửa kính xe và giục Ethan cũng làm vậy.

- Đi nào, nhanh lên! Người lái xe nằn nì.

- Tôi đã trải qua một ngày tồi tệ, anh có biết không, vậy nên làm ơn đừng bám theo tôi nữa...

- Lên xe tôi đi!

Curtis không cao giọng, nhưng lời mời của anh nghe giống mệnh lệnh hơn là lời đề nghị.

- Vả lại, người lái xe nói tiếp, anh cũng biết là tôi và anh chẳng còn cách nào khác...

Ethan thở dài. Mọi chuyện trở nên rắc rối. Cuối cùng anh cởi thắt lưng an toàn và ngồi vào ghế trước trong chiếc taxi của Curtis.

- Tôi rất tiếc vì chuyện con gái anh, Curtis nói và khởi động xe, nhưng tôi đã báo trước với anh là anh không cứu được con bé rồi mà.

- Tôi sẽ làm anh bực mình đấy, Ethan nói trong khi sập cửa xe.

* * *

Tắt hết đèn, chiếc Checker cũ kỹ chạy hết tốc lực, nhanh nhẹn vượt hết các đèn đỏ và phớt lờ ánh đèn pha giần dữ của những chiếc xe đi ngược lại. Chiếc radio cassette trong xe vụn to hết cỡ phát băng của Maria Callas[99], nghe hơi xèn xẹt. Gần kệ xe, một nén hương Tây Tạng đang cháy trong chiếc lư nhỏ bằng đá, tỏa mùi hương khó chịu của da, hoa hồi và trầm hương.

- Anh có thể cho tôi biết ta đang đi đâu không?

Curtis nhẹ nhàng trả lời:

- Tôi nghĩ là anh biết rất rõ điều đó.

Không, Ethan không biết, hay đúng hơn là anh không muốn biết.

- Thực ra anh muốn gì hả? Anh là ai? Một dạng tay chân của số phận ư?

Người đàn ông da đen cao lớn lưỡng lự rồi mới trả lời.

- Có lẽ tôi ở đây là để chuyển tải thông điệp.

- Thế anh đưa loại tin gì hả?

- Không phải chỉ toàn tin vui, Curtis thừa nhận.

Máy sưởi được bật hết cỡ tỏa ra thứ hơi ấm không chịu nổi, làm ta có cảm giác như đang ở trong lò sấy vậy. Ethan cố hạ cửa kính xuống, nhưng nó bị chặn. Anh bỗng cảm thấy sợ nơi khép kín. Càng ngày, chiếc taxi càng làm cho anh nghĩ đến chiếc xe tang, còn người lái xe thì giống như người lái đò chở linh hồn trong chuyện thần thoại, người dùng đò chở linh hồn sang bờ sông bên kia. Theo truyền thuyết, người lái đò nhận công là một đồng tiền mà gia đình người quá cố đặt trong miệng người chết. Bất hạnh cho những ai không trả được khoản tiền nhỏ mọn ấy: họ sẽ phải lang thang mãi mãi trong cái thế giới không phải của người chết mà cũng chẳng phải của người sống.

Thôi, đừng có điên nữa, nếu người phải chết thì cũng không phải ở đây.

Ethan nhắm mắt và cố hít thở căng lồng ngực. Anh phải nắm lấy quyền kiểm soát tình hình. Gã lái xe này chỉ là một kẻ hâm mộ điên cuồng, sau khi con trai chết, anh ta thấy mất phương hướng và tập trung vào

anh, chắc là sau khi thấy anh trên truyền hình. Chắc Curtis đã mua những cuốn sách anh viết, sau đó bắt đầu theo dõi anh, vây dồn anh rồi bịa ra cái chuyện ngụ ngôn xung quanh số phận. Chuyện thường ngày ở huyện: New York đầy những stalkers[100] và những kẻ loạn óc đủ loại.

Đến chỗ đèn giao thông ở Công viên Gramercy, chiếc taxi buộc phải dừng lại sau một dãy dài ô tô. Curtis Neville ngo ra ngoài. Trên vỉa hè, cạnh một bến xe buýt, George Clooney nâng chén cà phê sau tấm kính của một tấm biển quảng cáo. What else[101]? Khi Curtis quay đầu lại, có hòng sống đang chìa về phía anh.

- Xuống xe! Ethan ra lệnh.

Curtis đặt tay lên tay lái và thở dài nói:

- Nếu là anh, tôi không làm thế đâu.

- Có lẽ thế, Ethan thừa nhận, nhưng tạm thời lúc này, súng đang kề vào thái dương anh và tôi là người quyết định.

Curtis bấu môi nghi ngờ.

- Tôi nghĩ là súng anh không có đạn và anh không phải là kẻ sát nhân.

- Còn tôi thì nghĩ anh không đại gì mà chịu chết. Và tôi thề là nếu anh còn ở trong xe thì đèn chuyển sang màu xanh thì tôi sẽ bóp cò đấy.

Người đàn ông da đen to lớn cười nhún nhó.

- Những trò này chỉ có ở trong phim thôi.

- Để rồi xem sao.

Đèn tín hiệu vẫn đang màu đỏ, nhưng không còn lâu nữa. Curtis không có vẻ sợ, dù nhiều giọt mồ hôi li ti kín đáo đọng trên trán anh.

Ethan tỏ ra đe dọa hơn:

- Anh tin vào số mệnh và rằng chuyện gì phải đến sẽ đến, giờ là lúc anh phải tự hỏi liệu có phải số anh là chết tối nay không?

- Tôi sẽ không chết tối nay, Curtis cứng rắn trả lời.

Cùng lúc, mắt người lái xe vẫn chăm chăm nhìn đèn giao thông.

- Tôi thấy anh rất tự tin, Ethan trả lời, đồng thời gí súng mạnh hơn.

Vẫn còn nửa giây yên lặng trước khi...

- Thôi được! Curtis vừa kêu lên vừa mở cửa xe đúng lúc đèn chuyển sang xanh.

Anh ra khỏi xe ở ngay giữa phố trong khi Ethan ngồi vào chỗ anh và tăng tốc.

* * *

22h 35

Ethan lái chiếc taxi lên Đại lộ Công viên.

Làm gì bây giờ?

Cái ngày lặp lại lần thứ hai này thật kinh khủng. Người ta cho anh một cơ hội thứ hai, nhưng anh đã không thể nắm được nó. Anh biết các kế hoạch của số phận, nhưng vô ích, chẳng biết làm sao để thay đổi được chúng. Anh không cứu được Jessie, không tìm lại được Céline, không làm lành được với Marisa và Jimmy, không tìm ra kẻ ám sát mình, anh chỉ là con rối tâm thường bị một thế lực mạnh hơn tha hồ giật dây điều khiển. Với anh, người cả đời tìm cách thoát khỏi số phận định sẵn, điều đó thật khó chịu và không thể chấp nhận được. Hồi còn ở trường đại học, anh quan tâm nhiều đến triết học và khoa học xã hội hơn là y học. Anh thường ngồi rất lâu trong thư viện để đọc các tác giả lớn. Anh nhớ đến câu của Camus cho rằng phẩm

giá duy nhất của con người là sự nổi loạn chống lại thân phận mình. Đó là nguyên tắc anh dùng làm động lực cho đời mình, nhưng hôm nay anh không thể áp dụng nó được.

Anh giận dữ đâm vào tay lái. Sự giận dữ, vẫn thế. Chiếc xe lắc lư, hướng đi không cố định và phanh sắp hỏng. Muốn cho thoáng khí đôi chút, Ethan hạ kính xe phía bên người lái, vút nén hương qua cửa sổ và kéo mui xe xuống. Luồng gió bất chợt làm bay những bông hoa khô và những quân bài tarô Marseille.

Anh vừa kéo cửa kính lên vừa rửa thầm. Tuy nhiên, mọi chuyện cũng không đến nỗi quá tệ trong cái ngày bất thường này. Nó đầy những thông tin và giúp làm sáng tỏ vài giai đoạn trong đời anh. Nhất là nó giúp Ethan viết về sự tồn tại của Jessie, con gái anh. Đứa con anh vừa được biết và đánh mất ngay tức thì. Anh tuyệt vọng cố bám lấy cái gì đó tích cực. Vì vậy, anh lại nghĩ đến Céline. Chiều nay, anh đã rất choáng váng khi Marisa cho anh biết Céline từng đến nhà vợ chồng cô. Vậy thì Céline đã lần theo vết anh, tìm trong quá khứ của anh những dấu hiệu để có thể hiểu được anh. Giờ này chắc Céline đã cưới xong từ lâu...

Gặp lại cô ấy, chỉ khoảnh khắc thôi cũng được.

Anh đi đến chỗ ngã tư Columbus Circle. Công viên Trung tâm ở ngay gần đó. Anh đi vào Đại lộ 5 rồi rẽ trái, ngay trước lãnh sự quán Pháp. Máy móc tào rồ, chiếc taxi lắc lư như lạc đà leo lên East Drive. Nó dừng lại ở bãi xe của Nhà thuyền Loeb, nhà hàng nơi Céline tổ chức đám cưới.

Ethan sập cửa và bước ra bóng đêm. Từ đây người ta nghe thấy tiếng nhạc rộn ràng và có thể đoán ra là bên trong, cuộc vui đang đến hồi cao trào.

- Xe đẹp đấy! chàng trai lo việc đỗ xe cho khách khen ngợi.

- Cậu nhạo tôi đấy à! Ethan vừa trả lời vừa ném chìa khóa cho cậu.

* * *

Ethan bước vào gian phòng chính đúng là lúc dàn nhà jazz chơi những nốt nhạc đầu tiên của một bản mới. Một chàng ca sĩ trẻ bắt đầu khá hay bản nhạc Fly Me To The Moon theo phong cách của Frank Sinatra.

Trong khán phòng rộng mênh mông vẫn còn trống rất nhiều chỗ. Các màu “xanh dương, trắng, đỏ” trang trí nhà hàng khi anh đến lần trước đã được bỏ đi, thay bằng nét trang trí truyền thống hơn, chẳng nghe thấy ai nói chuyện bằng tiếng Pháp.

Lạ thật.

Anh đưa mắt nhìn khắp phòng, nhưng không nhận ra bất cứ ai từng gặp. Anh đi ra ngoài hiên có mái che nhô ra hồ. Dù gió mạnh, vài con thuyền thấp nền trướng ra những quả bí ngô khoét rỗng ruột làm đèn vẫn lênh đênh trên làn nước đen sẫm.

Phía sau quầy, Keyra, nữ nhân viên trẻ của quầy bar đang thu dọn chai lọ. Ethan ngồi xuống một trong những chiếc ghế đầu ở quầy bar và gọi một ly Martini Key Lime.

- Có ngay, thưa ông.

Cô phục vụ nói giọng Manchester, mái tóc nhuộm vàng hơi có vẻ rẻ tiền và áo mở cúc cổ hơi quá sâu. Tuy nhiên đôi mắt to của cô bù trừ cho tất cả: đôi mắt đen quyến rũ có cái nhìn mờ đục cho thấy sự mệt mỏi và héo hon của người không hay gặp may. Trước khi cô mang ly cocktail lại cho anh, Ethan đã cảm nhận được ngay những gì cô cảm nhận.

- Lẽ ra ở đây phải có đám cưới chứ nhỉ? anh uống một ngụm rượu và hỏi. Đám cưới của mấy người Pháp ấy mà?

- Đám cưới ư? Bị hủy rồi.

Ethan đặt cốc xuống và nhìn cô hoài nghi.

- Sao lại thế?

- Cuối buổi sáng, người ta bảo cho chúng tôi thế, Keyra giải thích. Cô dâu chú rể cãi nhau vào phút chót. Như trong phim ấy mà.

- Ra thế...
- Anh có biết họ không?
- Tôi biết cô ấy, cô dâu... Céline.

Ethan choáng váng đứng lên khỏi ghế và ra đứng tì tay vào lan can. Phía bên hồ nước, cuộc diễu hành Halloween trong Công viên Trung tâm vẫn tiếp diễn. Dưới sự dẫn dắt của quỹ sa tăng đầy kích động, mấy bộ xương và các phù thủy vừa bắt đầu điệu múa quay cuồng quanh Đài phun nước Bethesda.

Bất chấp thông lệ, Keyra ra đứng cùng anh ở hiên.

- Anh chính là người đi máy bay Concorde, đúng không?

Ethan chau mày và mất vài giây mới hiểu cô phục vụ quầy bar muốn nói gì.

- Vâng, cuối cùng anh trả lời, đúng là tôi, nhưng sao cô biết là...
- Một người phụ nữ đến đây lúc đầu giờ chiều, cô giải thích. Cô ấy bảo tôi là có thể một người đàn ông hôm nay sẽ đến tìm cô ấy. Cô ấy uống một ly rượu và tôi cảm thấy cô ấy cần tâm sự. Cô ấy kể cho tôi nghe chuyện của cô ấy, thực ra là chuyện của anh và cô ấy. Cuối cùng, cô ấy cho tôi một trăm đô la để tôi trao lại cho anh một thứ.

Cô đưa cho anh một phong bì nhàu nát trên chỉ số dòng chữ:

Message in a bottle.

Ethan đưa bàn tay run run cầm lấy và ngay lập tức nhận ra nét chữ.

* * *

Ethan,

Có lẽ một phần triệu cơ may anh sẽ đọc bức thư này, nhưng em vẫn cứ viết nó, với hy vọng điên rồ là cuối cùng anh cũng sẽ nhận được nó, dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra trong ngày hôm nay. Xét cho cùng thì sao lại không nhỉ. Em đã đọc được ở đâu đó là NASA đã gửi lên vũ trụ những thông điệp cho người ngoài hành tinh vậy nên...

Vậy nên, thế đấy, em chỉ muốn nói với anh rằng...

Rằng cuộc đời em vẫn luôn tràn ngập bóng hình anh, và rằng cả ngàn lần trong ngày, em vẫn gửi suy nghĩ của mình đến với anh với hy vọng chúng sẽ đến được với anh. Rằng không có anh, em sẽ chết dần chết mòn, bởi anh chính là điểm neo đậu của em.

Rằng em đã giữ lại mọi điều về chúng ta những lần chúng ta xa cách rồi lại được gần nhau, hơi thở chúng ta hòa quyện vào nhau, sự buông thả trong nhau, ánh sáng của chúng ta, và rằng tất cả vẫn còn lại nơi em, lây lan trong em như vết nhiễm trùng mà em không chịu chữa trị.

Rằng em đã cố trốn chạy khỏi anh nhưng mọi thứ lại đưa em quay lại với anh, và rằng từ khi em ở New York, em cảm thấy anh hiển hiện hơn bao giờ hết. Ngược lại mọi lý lẽ, em cứ bám lấy niềm tin là anh vẫn còn yêu em, dù em vẫn không biết sao anh lại bỏ em, và liệu chuyện giữa hai đứa mình có ý nghĩa gì với anh hay không.

Nếu em không bao giờ còn được gặp anh nữa, em muốn anh biết rằng em không nuối tiếc gì hết. Rằng những vết nhứt nhối của nỗi đau chẳng thấm gì so với tình yêu ngắn ngủi của chúng ta.

Có lẽ anh còn nhớ cái buổi tối trong căn hộ nhỏ của anh ở Greenwich, khi cơn bão vùi Manhattan dưới tuyết. Chúng mình ở trong nhà suốt một tuần không ra ngoài. Người trùm kín chắn, chúng mình nhìn thành phố qua cửa kính. Trời mới tối, nhưng mới chỉ có một vì sao trên trời. Em thấy buồn và cô đơn, vì ngày hôm sau phải quay về Pháp. Em chỉ ngoi sao và bảo anh: “Anh có thấy ngôi sao đơn độc giữa cả bầu trời bao la không? Ngôi sao ấy chính là em đấy”. Anh nhìn em, rồi chỉ lên vòm trời, như có phép lạ, một ngôi sao nữa lóe sáng lên. Thế là anh bảo em: “Ngôi sao kia là anh”. Trong vài giây, chúng mình là những ngôi sao duy nhất trên bầu trời Manhattan. Thấm sâu trong lòng, em chỉ mong điều ấy: biết rằng luôn luôn có ai đó bên em.

Vậy đây, nếu có phép lạ, nếu anh nhận được thiệp mời đám cưới của em, nếu anh đến đây, và nếu anh còn tình cảm với em, hãy biết là có một phụ nữ đợi anh đến đêm ở nơi cô ấy từng phải lòng anh lần đầu tiên.

Céline.

25. P2:đầu Tranh - Chương 25: Số Phận Cuối Cùng Cũng Thắng

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:"Times New Roman", "serif"; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Manhattan

Thứ Bảy ngày 31 tháng Mười

Một cơn dông dữ dội vừa nổ ra ở Manhattan.

Sấm chớp hòa với mưa như trút nước làm ngập hết phố xá và tắc nghẽn các ga tàu điện ngầm. Đã thế, gió còn lồng lộn rung cây cối, bứt ngói ra khỏi mái nhà, rồi ném cành cây và những mảnh vỡ ngổn ngang khắp nơi trên đường nhựa.

Trong cái buổi tối rất xáo động này, tàu điện ngầm tắc nghẽn cộng với sự vắng mặt của taxi làm giao thông hỗn loạn và thành phố tê liệt hoàn toàn. Một đường ống dẫn hơi nóng nổ trên đường Madison. Trên đường Upper East Side, mưa làm rối loạn đèn tín hiệu giao thông, gây ra tai nạn làm chết hai người. Tại Soho, mấy khối nhà bị mất điện, và trong một con phố ở khu Brooklyn, cuồng phong nhỏ bật rễ một cây tiêu huyền, cái cây đổ sập xuống một chiếc xe tải giao hàng và giết chết người tài xế ngay tại chỗ.

* * *

Ở cực Nam thành phố, gió hung dữ làm sóng biển trào lên, phà không rời bến được. Chìm trong mưa và sương mù, đoạn đường dạo Công viên Battery vắng tanh vắng ngắt, chỉ có một cô gái Pháp trẻ trung đứng đợi ai đó. Run rẩy và ướt sũng, cô chờ đợi tình yêu.

* * *

Ethan đã quay lại chiếc taxi cũ kỹ và lao đi trong mưa.

Hãy biết là có một phụ nữ đợi anh đến đêm ở nơi cô ấy từng phải lòng anh lần đầu tiên.

Đương nhiên là anh không được tìm nhầm chỗ. Nơi Céline từng phải lòng anh là Zavarsky. quán cà phê kiểu thành Viên trên West Side nơi cô đã tìm ra anh và tặng anh bó hồng bằng sô cô la, hết như bó anh từng tặng cô.

Cái xe cà rịch cà tàng tiến vào phố 72 rồi rẽ trái để leo lên Đại lộ Amsterdam, nhưng khi nó dừng lại trước quán cà phê, cái rèm sắt đã kéo xuống từ lâu. Tuy nhiên Ethan vẫn đỗ cái xe cà khổ ở đó và bước ra phố. Anh đưa mắt tìm Céline. Trên vỉa hè, bão vùi dập những cái ô không thương tiếc và làm người đi đường liêu xiêu. Rõ ràng là chẳng ai đợi anh.

... ở nơi cô ấy từng phải lòng anh lần đầu tiên.

Không, anh đã vội vàng và tìm nhầm nơi. Anh quay vào xe, ra hướng Công viên Battery. Đó chính là nơi cô đang đợi anh: gần Ground Zero, nơi còn in dấu ngày 11 tháng Chín, nơi vẫn còn lảng vảng bóng ma những tòa tháp bị đánh sập.

Ethan phóng như bay dọc xuống Đại lộ 7. Mưa mỗi lúc một to hơn. Cái mui xe bị tắc không đóng chặt lại được, nước ngấm vào buồng lái, phanh thỉnh thoảng mới ăn, cứ như thể vắng ông chủ thực sự, cái xe quay ra chống lại anh vậy.

Đến phố Varick thì mấy cái gạt nước chết hẳn. Ethan bỏ đồng sắt vụn lại chỗ giao nhau với Broadway West và bắt đầu chạy về phía Công viên Battery.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay: 23h 11. Dù thần chết phải đến bắt anh vào cuối ngày hôm nay thì cũng không được trước nửa đêm.

Trong khi chạy, cái gì đó bay ra khỏi túi anh: một quân bài anh đã tóm được khi chúng đang bay lả tả. Chắc là một trong những quân bài tarô Marseille mà Curtis vẫn mê mẩn.

Lưỡi hái bươm bươm...

Điềm gở...

Vừa chạy, anh vừa nhìn đồng hồ lại lần nữa cho yên tâm. Chỉ đến lúc đó anh mới nhận ra mặt đồng hồ đã bị vỡ và dòng số nhấp nháy đã dừng lại.

Lòng hơi lo lắng, anh quay đầu lại tìm đồng hồ treo tường trên phố. Gần phố Church, mặt đồng hồ số chỉ 23h 59.

* * *

Khi Ethan nhìn thấy người đàn ông đang đi lại trước mặt anh thì đã quá muộn.

Ai vậy?

Người này trong hình dáng tầm thước, mặc áo khoác thể thao sẫm và áo len dài tay có mũ trùm kín khuôn mặt.

Ai vậy?

Trong bóng đêm, cái bóng súng lục mạ bạc sáng lóe lên.

Viên đạn đầu tiên xuyên qua ngực anh, hất anh ngã xuống vỉa hè. Xung quanh anh, thế giới chao đảo. Nằm trên mặt đất, anh co quắp tay trên bụng. Cái bóng quả quyết đi lại phía anh.

Ai vậy?

Anh phải biết ai sẽ giết mình.

Ethan cố nhận ra nét mặt kẻ sát nhân, nhưng phát súng thứ hai vang lên và mọi thứ nhòe đi.

Tiếng nổ cuối cùng hòa vào vị máu và tiếng sấm.

Curtis có lý.

Số phận cuối cùng bao giờ cũng thắng.

26. P3:tỉnh Ngô - Chương 26: Khoảnh Khắc Một Cái Nhìn

5 giờ, New York thức giấc[102].

Trong bóng đêm tang tảng sáng, đèn trong các căn hộ thi nhau được bật lên như những bóng điện nhấp nháy trên tràng dây đèn hoa khổng lồ chạy suốt từ khu Brooklyn đến tận khu Bronx.

Sau thời gian tạm nghỉ ngắn ngủi, những chiếc đồng hồ điện, đồng hồ nước lại chạy như điên, trong khi hàng nghìn bóng người ngái ngủ đi vật vờ từ phòng ngủ sang bếp rồi đảo nhanh qua phòng tắm, dưới vòi sen lúc nào cũng quá lạnh.

Ngáp một cái, nhấp tách cà phê, nuốt vội vàng bát ngũ cốc, ấn nút bật đài:

... Chào mừng quý vị đến với kênh Manhattan 101.4. Đã sắp 6 giờ. Giờ này còn ai lười biếng nằm ườn trên giường không? Tôi không thể tin được! Nhanh lên, các bạn ơi, mặt trời sắp lên rồi. Chương trình hôm nay gồm có: diễu hành Halloween, ném món bánh kẹp và dạo chơi trong Công viên Trung tâm trang hoàng những sắc màu mùa thu. Trời nắng đẹp suốt ngày, nhưng cẩn thận đông và gió mạnh vào buổi tối. Sau bản tin sẽ là phần âm nhạc với Otis Redding và bản Try a Little Tenderness. Các bạn đang nghe Manhattan 101.4, kênh phát thanh của những người dậy sớm. Manhattan 101.4. Các bạn cho chúng tôi mười phút, chúng tôi tặng các bạn cả thế giới...

Trung tâm thành phố, 6h 30. Các phòng tập thể dục đã chật kín người. Những working girls hào nhoáng, mặc áo hai dây hàng hiệu và quần chèn ngắn loại một nhất, duyên dáng toát mồ hôi trên những chiếc xe đạp tập và máy đi bộ.

7 giờ.

Người đi lại trên đường bắt đầu đông đúc, đã thấy xô đẩy nhau trên vỉa hè, những mạch đập, hơi thở của thành phố.

Đối với một phần trong số 11 000 lính cứu hỏa và 37 000 nhân viên cảnh sát, ca trực đêm đã kết thúc và một ngày mới bắt đầu. Một ngày mà trong đó sẽ có ba vụ giết người, năm vụ hãm hiếp, hai trăm chín mươi lăm vụ trộm và một trăm bốn mươi ba vụ hỏa hoạn.

Trong vòng chưa đến hai mươi tư giờ, có tới hơn một nghìn bốn trăm cuộc gọi tới cấp cứu và cảnh sát.

Tàu điện ngầm sẽ chuyên chở hơn ba triệu hành khách.

Ba mươi sáu người sẽ bị tắc trong thang máy.

Một số cặp tình nhân sẽ ôm hôn nhau, nhưng không có số liệu thống kê về họ.

Đám phụ nữ sẽ nói chuyện về đàn ông trong khi khoác lên người hết bộ này đến bộ khác trong phòng thử đồ của các cửa hàng Macy's, Bloomingdales và Canal Jean.

Đám đàn ông sẽ đàm đạo chuyện quốc gia đại sự trong khi nhâm nhi vài ly bia và than phiền về những cô gái mà chẳng bao giờ họ hiểu được.

Cuối cùng, bốn nghìn người bán hàng rong chuẩn bị hàng nghìn chiếc bánh kẹp xúc xích, bánh vụn thùng và bánh mì thịt.

Cuộc đời vậy thôi...

Sắp 8 giờ. Trên bến cảng nhỏ ở Công viên Battery, đối diện bức tường kính mênh mông bên vịnh Hudson, một con tàu sang trọng đang đợi chủ nhân thức giấc.

* * *

Manhattan

Hôm nay

7h 59'58"

7h 59'59"

8h

Ethan quờ tay sờ soạng vài giây mới tắt được tiếng chuông báo thức lạnh lạnh...

Đầu nặng trĩu, mí mắt dính chặt lại, thở hổn hển, anh khó nhọc nhồm dậy. Con tàu tràn ngập thứ ánh sáng dịu dịu.

Anh kiểm tra ngày tháng trên đồng hồ: thứ Bảy 31 tháng Mười.

Anh quay đầu lại: Người phụ nữ trẻ tóc hung vẫn nằm cạnh anh, người quần chặt trong ga trải giường.

Anh đã sống lại. Mọi thứ bắt đầu lại từ đầu. Nhưng lần này, Ethan thậm chí còn chẳng ngạc nhiên. Anh chỉ cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng, ngay sau đó là cảm giác nóng bỏng đau nhói ở ngực.

Anh phải khó khăn lắm mới ra được khỏi giường. Người sốt nóng hầm hập, đầu đau như búa bổ, các bắp thịt dờ ra, anh lê bước lảo đảo vào phòng tắm. Lồng ngực anh như bị xé rách, tim đập đau đốn trong ngực, và bỗng có cơn buồn nôn dữ dội cuộn lên trong họng, buộc anh phải ngồi xổm trước bồn cầu và ọe vào đó hỗn hợp không rõ là thứ gì, gồm cả mật xanh mật vàng và dịch lầy nhầy lẫn máu.

Anh đứng dậy và lau mồ hôi trên mặt. Như anh đã nhận ra trong lần sống lại trước, cái giá của việc quay lại là sức la lại yếu thêm đi.

Mình chắc là cái ngày này sẽ chẳng lặp lại đến lần thứ tư đâu, anh thầm nghĩ trong lúc mở hộp thuốc. Anh nuốt ba viên thuốc chống viêm nhiễm rồi rũ người xuống dưới vòi tắm. Tựa người vào thành bồn tắm, anh dùng hai ngón tay cái xoa xoa gáy. Một thứ chất lỏng vàng vàng như mủ chảy từ mí mắt anh sưng phồng và đau nhức, anh phải dụi mắt để lòi ra mấy sợi dính dính đó. Cơn buồn nôn lại cuộn lên trong dạ dày anh. Dù hơi nước nóng bỏng, anh vẫn run rẩy, răng va vào nhau lập cập. Ra khỏi vòi hoa sen, anh quần mình trong chiếc áo choàng mặc trong nhà rồi run rẩy rửa mấy giọt thuốc mắt để tách hai mí mắt ra.

Quay lại phòng ngủ, anh lo ngại liếc nhìn đồng hồ báo thức. Không được để mất thời gian. Phải tìm ra sức lực mà sống ngày hôm nay như nó là ngày cuối trong đời. Sẵn sàng xung trận.

Anh mặc thật ấm: quần vớ tuyết dày màu xám, áo chui đầu cổ lọ đan sọc nổi, áo khoác đi mô tô Belstaff.

Dù người run rẩy, chốc chốc lại rùng mình ớn lạnh, anh vẫn hít thở không khí mát lạnh. Anh vớ lấy cái ví, lòi ra 2 000 đô dành cho cô gái gọi rồi vội vàng đi ra cầu tàu.

Đứng đó, anh hít thở căng phổi trong vài phút, thích thú tin vào tác dụng hồi phục sức khỏe của nắng và gió biển. Anh thấy cơn đau đầu giảm đi đôi chút và cơn sốt hạ dần. Cuối cùng, khi cảm thấy đã sung sức, anh ra bãi đỗ xe nhỏ.

- Xin chào ô Whitaker, người gác cổng chào anh.

- Chào ông, Felipe.

- Xe ông bị sao vậy? Nó...

- Ủ, tôi biết, trông nó tệ lắm.

Nhìn chiếc Maserati và những vết xước giờ đã thành quen thuộc - vẫn cái cửa xe trầy xước, nắp bộ tản nhiệt lõm vào, vành xe bị hỏng - Ethan thấy oái ảu vô cùng: cái sự khởi đầu này lại liên miên, phi lý và làm bối rối này cũng thật khủng khiếp.

- Tôi làm xe anh hư hại đôi chút. Hy vọng là anh không bực tôi...

Anh quay lại phía giọng nói mơn trớn và nhận ra người phụ nữ tóc hung đã theo anh từ tàu ra. Xinh đẹp và dong dỏng, cô quần mình từ ngực đến đầu gối trong tấm ga phủ giường có hình ghép kiểu xứ Byzance[103]. Mái tóc màu han gỉ gọn sóng nhấp nhô như những ngọn lửa và mang lại cảm giác mê hoặc là cô vừa chui ra khỏi một bức tranh của Klimt[104].

Ethan lưỡng lự nhìn cô.

- Anh không nhận ra tôi à? cô hỏi anh, gần như là thấy vui.

- Không, anh thú nhận.

Cô đang đeo kính đen, làm anh không nhìn ra được mắt cô.

- Hai nghìn đô la một đêm! cô vừa nhận xét vừa đưa trả tiền cho anh. Người khác chắc sẽ bực mình trong hoàn cảnh này, nhưng tôi thì coi đó như lời khen...

Ethan hơi bối rối nhét lại tiền vào ví, lòng vẫn tự hỏi người đang trò chuyện với mình là ai.

Cuối cùng, cô tháo kính ra và anh nhìn chăm chăm vào mắt cô. Nếu Ethan chỉ có một tài năng duy nhất thì đó chính là nhìn thấu tâm can, đoán ra tính cách thực sự của những người anh gặp.

Cô có đôi mắt nâu rất sẫm, linh lợi, thông minh. Nụ cười khêu gợi, sự tự tin, nhưng đâu đó cũng có điểm yếu đã được bồi đắp, chút rạn nứt làm cho vẻ đẹp không màu mè của cô càng chân thực.

- Anh thử hình dung ra tôi nặng thêm ba mươi kí lô nữa xem sao, cô nói như thách thức anh.

Người đàn bà bí ẩn khoái chí thấy anh bối rối, rồi quyết định cho anh thêm chỉ dẫn:

- Bác sĩ ạ, chính anh đã giúp tôi tìm lại được bản thân mình, anh đã giúp tôi tìm lại được tự do.

Ethan nheo mắt. Cô gọi anh là bác sĩ, vậy cô từng là bệnh nhân của anh.

- Maureen!

Maureen O'Neill: một trong những bệnh nhân đầu tiên của anh hồi còn ở phòng khám khu Harlem. Anh nhớ đó là một phụ nữ gốc Ai Len luôn thấy không thoải mái, béo phì và buồn chán. Cô là thợ sửa móng tay tại một trong vô số tiệm làm móng tay ở khu đó. Một cô gái hấp dẫn nhưng đầy mặc cảm. Cô nghiện oxy-codone[105] và ngày càng ẩn mình trong cuộc sống nội tâm đen tối và day dứt. Anh đã giúp cô chống lại sự nghiện ngập và ủng hộ chuyện cô xin đi học. Nhưng rồi một ngày, cô không đến gặp theo hẹn mà chẳng báo cho anh và anh cảm thấy mình thất bại.

- Tôi đi du lịch, cô giải thích. Sang châu Á rồi xuống Nam Mỹ. Anh đã nói đúng: ta có thể bắt đầu lại cuộc đời, có thể tìm thấy những sức mạnh không ngờ có trong bản thân.

- Tôi nhớ thời đó cô có vẽ.

- Vâng, và tôi tiếp tục theo hướng đó. Sau khi tôi đi Peru về, Tiffany&Co tỏ ra quan tâm đến các sáng tạo của tôi: các đồ trang sức lấy cảm hứng từ nghệ thuật của người Inca.

Anh dịu dàng nhìn cô, ngạc nhiên về sự thay đổi của cô. Thật khó tin là cô gái mắc bệnh trầm cảm không coi trọng bản thân mình mà anh từng biết đã trở thành người phụ nữ trẻ rạng rỡ đang đứng trước mặt anh.

- Tôi được như thế này là nhờ có anh. Anh đã rất kiên nhẫn, anh không xét nét tôi, anh đã truyền cho tôi sức mạnh khi tôi đang yếu ớt.

- Tôi có làm gì nhiều nhận đâu, anh chối.

- Anh đã làm điều cơ bản nhất: anh là người đầu tiên nhìn ra cái gì đó tích cực trong tôi. Mỗi khi ở phòng khám của anh ra về, tôi lại mang theo chút thân thiện từ anh mà tôi gieo trong tim mình như những hạt mầm. Anh đã thuyết phục tôi đứng vững với lũ ngốc, rằng tôi mang trong mình sức mạnh chỉ chờ được nảy nở sinh sôi.

- Nhưng rồi một hôm, cô không đến nữa.

Cô nhìn anh rất tình cảm.

- Tôi nghĩ anh biết rõ vì sao tôi không đến nữa. Trong phân tích tâm lý, người ta gọi đó là cái gì nhỉ? Sự chuyển biến yêu đương chẳng?

Anh để mặc câu hỏi lửng lơ đó cho đến khi gió cuốn nó đi.

- Anh đã dạy tôi biết tôn trọng bản thân, Ethan ạ...

Cô hơi lưỡng lự một chút rồi nói tiếp.

- ... nhưng trong tình trạng như anh tối qua, tôi nghĩ là anh chẳng hề tôn trọng bản thân. Điều đó làm tôi thấy đau lòng.

Hơi bất ngờ, Ethan buộc phải thú nhận:

- Tôi chẳng còn nhớ việc gì đã diễn ra tối qua nữa.

- Chẳng có gì đáng ngạc nhiên: tôi bắt gặp anh say như chết trong phòng vệ sinh Club 13.

Club 13 là một trong những câu lạc bộ ban đêm xịn nhất ở quận Meatpacking. Ethan thường hay lui tới câu lạc bộ này, nhưng anh không nhớ là đã đến đó vào cái buổi tối thứ Sáu ấy.

- Tôi đi cùng anh ra phố, Maureen giải thích. Tôi cố gọi cho anh taxi, nhưng anh cứ khẳng khăng đòi đi xe mình. Vì không thể để mặc anh được nên tôi đành lái xe để đưa anh về nhà.

- Chúng ta gặp tai nạn à?

- Lúc ở trong xe, anh có chịu ngồi yên cho đâu. Anh tháo thắt lưng an toàn ra và cứ kêu lên là muốn nhảy ra ngoài. Trong lúc tìm cách cản anh, tôi không làm chủ được tay lái, cái xe lao lên vỉa hè rồi đâm vào một tấm biển chỉ dẫn. May mà tôi chạy chậm và không làm ai bị thương.

Ethan gật đầu. Cuối cùng thì những miếng ghép của trò xếp hình cũng chịu vào chỗ, dù vẫn còn thiếu rất nhiều.

- Tôi cởi đồ cho anh và đặt anh vào giường, Maureen nói rõ thêm, nhưng vì không muốn bỏ anh lại một mình nên tôi quyết định ngủ lại cùng anh.

Ngủ lại...

- Cô và tôi, chúng ta không...

- Trong tình trạng của anh lúc đó thì anh còn làm được gì chứ! Maureen đùa.

Ethan không ghìm được nụ cười và trong giây lát, hai người nhìn nhau đầy vẻ thông đồng.

- Tôi có giúp gì được cho anh không? người phụ nữ trẻ hỏi.

Rõ ràng cô lo cho anh.

Và có lẽ cô chưa kể hết cho anh.

- Rồi sẽ ổn thôi, anh cam đoan. Cô đã làm cho tôi rất nhiều, cảm ơn cô.

Nhưng Maureen không hài lòng với câu trả lời đó.

- Nhưng rõ ràng tôi thấy là có chuyện không ổn mà.

Có tia sáng trong như pha lê lóe lên trong mắt cô. Ethan khoát tay và cười cho cô yên lòng.

- Tôi đưa cô về nhé?

- Tôi sẽ gọi taxi, Maureen nói.

- Hôm nay cánh taxi đình công mà!

- Tôi sẽ gọi được xe thôi, cô hứa và quay lại mặc quần áo.

Ethan làm như không nghe thấy.

- Tôi chờ cô ở đây, anh vừa nói vừa nhìn cô đi lại phía tàu.

* * *

Còn lại một mình, Ethan nhận thấy mình đã phần nào lại sức. Cơn đau đầu đã dịu đi, thật kỳ diệu, cơn sốt thì giảm đi vài độ. Đôi khi, sự hiện diện ấm áp của phụ nữ là liều thuốc bổ tốt nhất trên đời.

Anh dành thời gian để suy nghĩ. Nếu không muốn hôm nay ngày cuối cùng trong đời thì anh không được phép mắc sai lầm. Lần này anh sẽ làm thất bại mọi cái bẫy mà số phận đặt ra trên đường anh.

Để bắt đầu, anh sẽ không đi ô tô, cái xe cứ như bị lập trình để hôm nào cũng hỏng vào những hoàn cảnh trở trêu nhất. Anh sẽ dùng mô tô, như lẽ ra anh đã làm nếu không bị vụ tấn công của băng nhóm nhà Giardino làm sao nhãng. Anh lục trong túi áo khoác tìm cái điều khiển từ xa mở cửa một trong mấy nhà

để xe nằm sâu trong góc bãi xe. Trong nhà xe có chiếc mô tô làm nhái kiểu BMW R51/3, mẫu xe nổi tiếng những năm 50, có yên thấp và đèn pha tròn bóng nhoáng trong bộ khung đen mạ crôm màu bạc.

Ethan leo lên mô tô, vặn tay ga và rời khỏi nhà xe đúng lúc chiếc taxi của Curtis tiến vào bãi đỗ xe. Cùng lúc đó, Maureen sập cửa ra vào trên tàu.

- Tôi xuống ngay! cô vừa kêu lên với người tài xế vừa lao về phía cái xe.

Người da đen cao lớn ra khỏi chiếc Checker và dựa lưng vào mũi xe chờ khách.

- Xe đẹp đấy, anh ta vừa nói vừa chỉ cái mô tô.

Ethan lơ đãng như không nghe thấy. Anh đội mũ và đeo kính vào.

Trước khi leo lên xe, Maureen lại gần và hôn lên má anh.

- Cảm ơn anh đã tìm taxi cho tôi.

- Tự anh ta đến tìm tôi đấy chứ.

- Nếu cần anh cứ gọi tôi nhé, đừng ngại, cô vừa nói vừa rút bút trong túi ra.

Bằng cử chỉ trẻ trung, cô viết số điện thoại vào gan bàn tay anh, rồi biến vào ghế sau xe.

Curtis nhìn Ethan cười buồn.

- Anh biết không, tôi rất quý anh, anh Whitaker ạ, người lái xe thổ lộ khi leo lên xe. Nhưng anh phải hiểu là chưa ai thắng trong cuộc chiến mà anh đang lao vào.

27. P3:tỉnh Ngộ - Chương 27: Người Không Nên Có Mặt Ở Đó

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:"Times New Roman", "serif"; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Manhattan, hôm nay

Thứ Bảy 31 tháng Mười năm 2007

8h 25

Mặt bạt gió, Ethan phóng như bay qua TriBeCa.

Trong đầu anh, những câu hỏi cứ chen nhau lộn xộn. Liệu cuối cùng anh có hiểu được ý nghĩa của những việc đang xảy đến với mình không nhỉ? Sao anh lại có được cơ hội làm lại từ đầu khi mọi thứ cứ lặp lại một cách bất biến và anh chẳng thể thay đổi điều gì?

Anh không được để mình nản chí. Anh phải tập trung hết sức lực để cố thay đổi mọi việc, dù rằng biết trước sẽ thua cuộc.

Chiếc xe mô tô chạy mỗi lúc một nhanh hơn, len lỏi trong dòng xe cộ. Liếc mắt vào gương chiếu hậu, Ethan tách khỏi hàng xe và vượt lên trên một dòng ô tô nối đuôi nhau.

Ai là kẻ ám sát anh nhỉ?

Nếu đúng như anh linh cảm lúc mới thức giấc, ngày này sẽ không lặp lại đến lần thứ tư, thì hôm nay là ngày anh phải tìm ra ai là kẻ cứ đúng nửa đêm lại bắn ba phát vào người anh.

Hôm nay hoặc không bao giờ.

Ba phát bắn gần như cùng lúc, theo cùng một đường đạn: phát đầu trúng vào ngực anh, hai phát sau vào đầu.

Vụ ám sát này với anh thật khó hiểu đến mức anh tin chắc là không có đủ mọi yếu tố để giải thích được. Chắc có điều gì đó đã xảy ra trong đời mà anh không nắm được ý nghĩa. Có lẽ trong thành phố này có người nào đó đã bị anh làm tổn thương, sỉ nhục hay lừa dối mà bản thân anh cũng không ý thức được, người đó khao khát trả thù anh đến mức giết anh.

Nhưng ai nhỉ?

Người đàn ông - hay đàn bà nào - ẩn giấu sau cái mũ trùm đầu ấy?

Và liệu điều đó có liên quan gì đến những việc anh đã làm hôm thứ Sáu mà anh chỉ còn mang máng nhớ? Một lần nữa, anh cố sắp xếp theo trật tự các sự việc diễn ra buổi tối hôm đó bằng cách dùng trí nhớ và những gì Maureen đã kể vài phút trước.

Anh đã làm việc rất muộn ở văn phòng và ra về khi tối muộn. Vì thấy chán nản

nên anh đi uống rượu ở Socialista, quán bar Cuba trên phố West trông ra vịnh Hudson. Anh còn nhớ rõ cho đến lúc đó. Anh nhớ những ô đá đen trắng trên sàn quán, những bức tường màu lục như màu cây ngải đắng, những ngọn nến trên bàn và cái quạt trần. Anh đến một mình, ngồi cạnh quầy bar và uống từng ngụm mojito theo nhịp timba và điệu Mambo. Sau đó thì mọi chuyện không còn rõ ràng như thế nữa. Anh không nhớ đã ra khỏi quán này, nhưng lại có những hình ảnh trong đầu: không khí suy đồi nhưng dễ thương của Hog&Heifers, một quán bar khác thường có dân quái xế lui tới, không khí ở đây hơi giống Coyotte Ugly với những bad girls[107] mặc quần soóc ngắn ngắn, những cô phục vụ mặc quần da và bức tường trưng hàng chục chiếc nịt ngực do các nữ khách hàng bỏ lại qua năm tháng. Chắc ở đó, anh đã giải sầu bằng whisky và bia cho đến khi kết thúc chuyến du ngoạn tại Club 13, nơi cuối cùng Maureen “nhặt được” anh. Không may là anh chẳng nhớ chút gì về khoảng thời gian này dù đã cố gắng tập trung suy nghĩ. Tại sao lại có hiện tượng mất trí nhớ cục bộ này nhỉ? Chứng quên chọn lọc? Kim nén cảm xúc? Tác động của rượu và ma túy?

Và nhất là, anh làm thế để che giấu phần đời nào nhỉ?

* * *

Anh đỗ chiếc mô tô trên phố Jane và đi bộ tới Club 13. Nằm giữa Chelsea và West Village, quận Meatpacking trải ra vài khối nhà bên những đường phố rộng. Khu này đang phát triển mạnh mẽ. Từ vài năm nay, “khu hàng thịt” ngày xưa đã trở thành một khu thời thượng. Những xưởng nghệ thuật, cửa hiệu sành điệu và những quán bia xịn đã thay chỗ các lò mổ để tạo ra một không khí rất Sex in the City[108]. Tuy nhiên, sáng nay, có mùi thịt thật khủng khiếp lảng bẳng trên phố, tạo ra sự tương phản thật buồn cười với vẻ quyến rũ ước định của nơi này.

Vừa đi, Ethan vừa rút điện thoại di động và gửi tin nhắn vào máy trả lời tự động của Loretta Crown. Nhà sản xuất chương trình người Mỹ gốc Phi này sở hữu cổ phần trong câu lạc bộ đêm và nhờ có sự bảo trợ của cô mà Ethan vẫn được chào đón dù mấy tay bảo vệ ở đó khét tiếng khắc nghiệt. Anh không đặc biệt thích nơi này, nhưng vẫn thường xuyên đến: cần phải ọi người thấy anh đến đó, vì những người nổi tiếng quan trọng thường có mặt ở câu lạc bộ này, và trong Tuần lễ thời trang, những người đàn bà đẹp nhất thế giới tụ họp ở đó, trong khoảng không vài chục mét vuông.

Anh đến trước một ngôi nhà đẹp xây bằng gạch, bấm chuông điện thoại nội bộ và chờ người ta ra mở cửa.

- Ông Whitaker? tay bảo vệ người Haïti khổng lồ có khuôn mặt trẻ con ngạc nhiên.

- Chào Romuld, tôi cần gặp Gunter. Ông ấy còn đó không?

- Đi nào, tôi đưa ông đi.

Anh đi theo người bảo vệ vào thang máy riêng lên tầng trên cùng. Cửa thang máy mở ra một hành lang thênh thang án ngữ gian phòng rộng của câu lạc bộ. Sàn nhảy hình móng ngựa, phía trên chìa ra bức dành cho DJ, bao quanh sàn là bàn và tràng kỷ bục da báo màu hoa cà. Tất cả các chi tiết trang trí đều thuộc

tông màu tía hoặc tím, với những cột đá cẩm thạch hồng mọc lên từ dưới sàn trông có vẻ lộn xộn nhưng thực ra được tính toán chi ly. Vào giờ này buổi sáng, nơi này tràn ngập đám phụ nữ lao công đang hối hả dọn dẹp rác rưởi hôm qua.

Một lát sau, anh được đưa vào phòng làm việc của Gunter Karr.

- Ethan! Cậu dậy sớm hay còn chưa thèm đi ngủ đấy hả?

Ngồi sau bàn, trước mặt chiếc máy tính xách tay, người quản lý câu lạc bộ đứng dậy đón anh. Ông ta vận bộ đồ màu sẫm, tóc ngắn ánh bạc, kính D&G, cổ tỏ ra tinh tế trong từng cử chỉ.

- Đi theo tôi, ngoài kia chúng ta sẽ được yên tĩnh hơn.

Gunter kéo Ethan về phía cái cầu thang xoắn ốc dẫn ra sân thượng được cải tạo thành quầy bar có ghế ngồi thoải mái. Sân thượng rất rộng, điểm vài cây cọ, từ đó có thể nhìn xa suốt bốn phương tám hướng tới tận vịnh Hudson. Trên sân thượng còn có một bể bơi nước nóng và phát nhạc dưới nước. Nơi này được mệnh danh là VIP bathroom và hầu như chẳng còn chỗ chen chân khi cuộc vui đang lúc cao trào. Vào giờ này buổi sáng, sân thượng vắng tanh, thật khó mà tin được là chỉ vài giờ trước đó, hàng chục người chen chúc ở đây để được nếm những ly cocktail giá 50 đô la.

- Tôi giúp gì được cho cậu nào?

- Để bắt đầu, hãy cho tôi một ly cà phê.

Gunter búng ngón tay ra lệnh cho Romuld.

- Gì nữa?

- Anh có nhớ là tối qua tôi đến đây không?

- Cậu chơi trò gì đấy hả?

- Anh có nhớ là trông thấy tôi không?

- Có, Ethan, cậu có ở đó.

- Một mình à?

- Tôi chẳng biết nữa. Đông người quá, hôm qua là sinh nhật của...

- Anh cố nhớ đi, Ethan ngắt lời ông.

- Chúng ta có đi ngang qua nhau, Gunter nhớ lại, nhưng không trò chuyện gì với nhau. Tôi thậm chí chẳng biết cậu có trông thấy tôi không nữa. Trông cậu hơi đồ ẩu.

Anh chàng người Haïti đặt một tách cà phê espresso nhỏ trước mặt anh.

Ethan gật đầu cảm ơn. Anh lục tay trong túi tìm chiếc điện thoại di động và đọc câu trả lời cho tin nhắn anh vừa gửi lúc nãy.

- Tôi muốn xem băng do các máy camera theo dõi quay, anh nói với Gunter.

- Cậu tìm kiếm gì vậy?

- Tôi muốn xem mình làm gì tối qua và đã nói chuyện với ai.

- Tôi không thể cho cậu xem được, Ethan ạ, đó là chuyện bảo mật.

Ethan uống một hơi hết tách cà phê rồi cảnh cáo:

- Loretta sẽ gọi cho anh trong vài giây nữa. Anh giải thích với chị ấy nhé.

Gunter chau mày và cũng rút điện thoại di động ra, chiếc iPhone khảm kim cương, rồi đặt nó xuống bàn, trước mặt mình.

Lục trong túi áo khoác ra, Ethan nhận thấy bao thuốc lá của anh không còn rỗng nữa: “sự trở lại” đã làm mọi việc lại như cũ. Anh sắp châm một điếu thuốc thì sực nhớ lời hứa của mình.

Ngày mai mình sẽ bỏ thuốc. Nếu mình còn sống, lần này mình sẽ bỏ thuốc, mình sẽ bỏ, thề đấy.

Có điều hôm nay không thực sự là ngày mai.

Dù sao anh cũng quyết định làm “như thế” ngày mai đã đến và cố cưỡng lại ý muốn châm một điếu thuốc, anh chăm chăm nhìn Gunter với vẻ thờ ơ trong khi chờ cuộc gọi của Loretta. Cũng không lâu, vì chỉ chừng chưa đến hai phút sau, chiếc điện thoại nạm kim cương đã rung lên trong điệu nhạc.

- Chào chị, Gunter cầm máy lên nói.

Chỉ có mình nữ hoàng talk-show nói trong suốt cuộc đàm thoại kéo dài vài giây.

- Được, thưa chị, người quản lý cam đoan rồi gác máy.

* * *

Một giờ trước

Cách đó vài kilômét, một phụ nữ trẻ mở mắt trong một phòng hạng sang tại một khách sạn lớn. Céline nhồm dầy không gây tiếng động để khỏi đánh thức người đàn ông đang ngủ bên cô, rồi khẽ vén rèm cửa sổ nhìn thành phố trải ra dưới chân cô. Manhattan vẫn còn chìm trong thứ ánh sáng xanh kim loại chẳng mấy chốc sẽ bị thay thế bằng lớp bụi vàng. Tiếng xe cộ đi lại, ánh sáng, chuyển động: mọi thứ trong thành phố này đều làm cô nhớ đến Ethan. Mọi điều tổng thành phố này đều làm cô thấy đau đớn.

Có bóng người len lén thoáng qua cửa kính, làm rối bề mặt lấp lánh như mặt nước động. Cô bất ngờ quay lại, nhưng trong gian phòng, chẳng có gì động đậy. Cùng lúc, cô chợt thấy buồn nôn, tuy thoáng qua nhưng dữ dội. Xung quanh cô, mọi thứ bắt đầu quay cuồng và cô có cảm giác đáng ngạc nhiên là đã từng thấy điều này. Để xóa bỏ cảm giác khó ỉ, cô vào phòng tắm và đứng hồi lâu dưới vòi hoa sen cho đến lúc cảm thấy dễ chịu hơn. Khi cô bước ra khỏi bồn tắm, cơn rối loạn đã bớt đi nhiều.

Nhưng không biến mất hẳn.

* * *

- Rất đơn giản, Gunter vừa giải thích vừa mở máy tính xách tay. Tất cả những gì quay được tối qua đều được chuyển vào ổ cứng. Tôi để cho cậu tha hồ mà xem nhé. Nếu có chuyện gì thì cứ gọi tôi.

Ethan nhìn lên màn hình: nó được chia làm tư, mỗi phần thể hiện một góc trong phòng, quay dưới nhiều góc độ. Nhờ có con trỏ cảm ứng, anh có thể chuyển từ camera này sang camera kia và thậm chí còn cho cận cảnh nữa. Đoạn băng được quay chủ yếu trong bóng tối nên hầu như toàn một tông màu đỏ sẫm. Âm thanh bị bão hòa vì thứ âm nhạc ồn ào nên chẳng có ích gì cho anh. Ethan tua cho hình ảnh trôi nhanh đến khi thấy mình xuất hiện trong camera theo dõi. Theo những chỉ số hiện lên ở góc màn hình thì anh đến câu lạc bộ lúc 23h 46, chỉ có một mình. Người bảo vệ để anh vào mà không cản trở gì, dù đó là một dạ hội riêng. Một nữ diễn viên trẻ giống kiểu Paris Hilton - từng đóng phim truyền hình nhiều tập nhưng từ hai năm nay chẳng nghe thấy nói đến cô - tổ chức sinh nhật rất đình đám ở câu lạc bộ.

Ethan tiếp tục khám phá và nhờ có mấy cuốn băng video, anh dần dần tái hiện được trật tự những việc diễn ra tối đó. Nhiều lần, anh thấy bóng mình ở những góc khác nhau. Đầu tiên là ở quầy bar, ngồi uống hết ly này đến ly khác không tham gia vào cuộc vui, rồi sau đó ra ngồi tại một bàn đơn độc. Trong khi các hình ảnh đang tua đi rất nhanh, anh bỗng bấm nút PAUSE để dừng lại một cảnh: có người đàn ông ngồi cùng bàn với anh. Người đàn ông đáng tâm thuốc, mặc quần jean và áo len đen có mũ chụp lên đầu.

Kể ám sát anh!

Ethan thấy tim đập rộn lên. Vài giọt mồ hôi lấp lánh trên trán anh trong khi dòng mồ hôi lạnh toát chảy xuống sống lưng. Tay run run, anh tiếp tục xem đoạn phim. Người nói chuyện với anh ngồi quay lưng lại máy quay, thỉnh thoảng có ngoảnh mặt lại, nhưng không đủ lâu để nhận ra nét mặt. Cuộc trò chuyện của hai người chỉ kéo dài từng mười phút. Có vẻ như đó là cuộc trao đổi từ tốn mà camera chỉ thỉnh thoảng mới quay. Sau cuộc trò chuyện không sao đoán được nội dung ấy, người đàn ông kia biến mất hoàn toàn khỏi màn ảnh trong khi những cảnh khác cho thấy Ethan còn ngồi lại câu lạc bộ hơn nửa giờ nữa. Cảnh cuối cùng cho thấy Maureen dìu anh rời khỏi Club 13 trong tình trạng say xỉn không chối cãi được.

Và thế là hết.

Vừa sợ hãi vừa bồn chồn, Ethan xem lại toàn bộ đoạn phim. Mắt dán vào màn hình, anh cố một lần nữa phát hiện ra danh tính kẻ sát nhân, bằng cách thỉnh thoảng dừng hình và cho chiếu cận cảnh. Đó là đàn ông hay đàn bà? Có lẽ là đàn ông, nhưng không chắc. Trước đó anh đã gặp người này chưa nhỉ? Không thể khẳng định được vì hình ảnh nhiễu quá, làm biến dạng khuôn mặt đã bị cái mũ trùm đầu che khuất một phần.

- Anh có biết gã này không? anh vừa hỏi Gunter vừa chỉ vào màn hình.

- Tôi chưa bao giờ thấy gã. Cậu thì sao, Romuld?

Anh chàng người Haïti gật đầu.

- Tối qua hắn đã ở đây, ông Whitaker ạ. Chính ông đã nài nỉ để tôi cho hắn vào.

Chẳng hiểu ra làm sao nữa, Ethan dụi mắt. Một lần nữa tình hình lại tuột ra khỏi tay anh. Cứ vừa làm sáng rõ được một vùng tối thì lại có vùng khác còn tối hơn xuất hiện.

Anh rời khỏi câu lạc bộ và đi đến phố Jane, tâm trí hoàn toàn bị hút vào điều vừa biết được.

Giờ thì làm gì đây?

Biết tranh đấu ở đâu và với chiến thuật gì bây giờ? Anh xoa xoa trán, bực bội nhận ra là cơn đau đầu lại trở dậy và cơn sốt cũng quay lại. Anh lục túi tìm bất cứ thứ gì: viên thuốc, cái kẹo cao su có chứa chất nicotine. Nhưng anh chẳng có mấy thứ đó trong túi.

Khi leo lên mô tô, anh nhận ra đã bỏ quên mũ bảo hiểm và kính trên sân thượng Club 13, nhưng chẳng buồn quay lại nữa.

Bảo vệ cơ thể làm gì khi số phận đã an bày?

Cố tránh điều tồi tệ nhất làm gì khi nó không thể tránh được?

Tiếng chuông điện thoại di động kéo anh ra khỏi những ý nghĩ đen tối. Đó là người sản xuất chương trình của kênh NBC, cô lo vì thấy anh đến muộn. Trong giây lát, anh muốn đến dự chương trình, nhưng theo quy tắc do anh định ra, để thông qua chương trình nói với Céline và Jessie, nhưng anh nhận thấy mình chẳng biết nói gì với họ. Anh bèn từ bỏ ý định và thậm chí chẳng buồn nghe máy.

Anh bật công tắc, ấn nút khởi động và nghe tiếng động cơ xe ầm ì rồi mới lao vút về phía Nam.

Yếu ớt, dễ bị tổn thương, anh phóng hết tốc lực, khiêu khích số phận, coi thường định mệnh. Ngày mới chỉ bắt đầu. Nếu anh không tìm ra được sự thật thì anh đợi nó đến tìm anh. Lúc này, anh sẵn sàng đương đầu với nó.

Nhưng liệu trong một ngày có thể sửa chữa hết những sai lầm của cả đời người không?

28. P3:tỉnh Ngô - Chương 28: Vì Con Bé

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:"Times New Roman", "serif"; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Đi một mình nhanh hơn, nhưng có hai người thì đi được xa hơn.

Ngạn ngữ châu Phi

Manhattan, hôm nay

Thứ Bảy 31 tháng Mười một

Tôi tên là Jimmy Cavaletti, 38 tuổi. Tôi đang ngồi trên con tàu đưa tôi đến Manhattan.

Tối qua, con gái tôi không về nhà. Tôi đợi nó tới hai giờ sáng rồi lấy ô tô đi khắp các đường phố Boston cho đến hết đêm. Tôi không tìm thấy nó. Nó đã đi và lỗi tại tôi. Tôi làm nó bị tổn thương và tôi đã nói dối nó.

Tôi tựa đầu vào cửa kính đang phản chiếu ánh nắng sớm mai. Tôi thấy lạnh. Giọt nước mắt nóng bỏng chảy trên má tôi và rơi xuống bàn tay đầy vết chai. Không muốn để mọi người thấy mắt tôi rưng rưng, tôi nhắm mắt lại và để mặc cho những kỷ niệm ủa về quay cuồng trong đầu.

* * *

Tháng Tư năm 1993

Tôi cúi xuống nhìn sinh linh mới ra đời được vài giờ và thấy ngạc nhiên vì nó nhỏ quá. Tôi đã nhìn thấy hàng đồng trẻ con, nhưng đứa trẻ này, tôi phải chăm lo cho nó.

Tôi có làm được không nhỉ?

Tháng Năm năm 1993

Marisa đã mượn vài cuốn sách ở thư viện: Chăm nang cho bố mẹ trẻ, Làm gì để nuôi dạy con? Làm gì khi em bé khóc? Bận rộn với việc cho con bú, thay tã cho nó, đưa nó đến bác sĩ nhi, cô ấy nói oải quá, “chán cái con nhóc này” lắm rồi. Với tôi thì ngược lại, mọi chuyện đều rất bản năng, tự nhiên, hài hòa.

Và tôi giấu niềm hạnh phúc trong lòng.

Giáng sinh năm 1994

Tuyết làm Boston tắc nghẽn. Trong nhà lạnh như ở Bắc cực. Cái máy sưởi đã hỏng từ ngày nay, nhưng chúng tôi không có tiền để thay cái khác. Marisa, đứa bé và tôi, chúng tôi co quắp trong lớp chăn đệm. Tôi thấy xấu hổ và run lên vì giận dữ.

Tháng Sáu năm 1995

Tôi đốt hết ảnh của Ethan. Tôi quẳng hết giấy tờ của cậu ấy, tôi mang quần áo của cậu ấy ột tổ chức từ thiện, sách thì cho thư viện. Tôi muốn loại bỏ mọi dấu vết về sự hiện diện của cậu ấy. Tôi muốn loại bỏ cậu ấy ra khỏi cuộc sống của chúng tôi.

Hầu như đêm nào tôi cũng mơ thấy cơn ác mộng ấy: Ethan quay lại Boston và mang con gái tôi đi.

Tháng Mười một năm 1996

Trên công trường, tôi cãi nhau với đốc công. Tôi không chịu được việc suốt ngày bị chỉ trích trong khi phải làm việc cực nhọc để đổi lấy đồng lương ba cọc ba đồng.

Đây không phải lần đầu tiên chúng tôi cãi cọ, nhưng lần này hai bên đều cao giọng rất nhanh. Hết lý lẽ, lão bèn quăng cái mũ bảo hộ lao động vào mặt tôi. Máu mũi chảy đầm đìa, tôi tiến lên và tông cho lão một quả ngã lộn ra đất. Mọi người can chúng tôi ra và tôi bị đuổi ngay lập tức.

Tôi chờ tìm được một việc khác: công nhân bốc dỡ trong nhà kho đông lạnh, rồi mới dám kể cho Marisa biết mình mất việc ở công trường.

Tháng Ba năm 1997

Từ nay, tôi tự làm việc. Tôi đã mua một cái xe tải cũ nhỏ và vài dụng cụ. Lúc đầu, tôi nhận làm bất cứ việc gì: cắt cỏ, sửa hàng rào, sơn nhà cửa. Tôi làm mười bốn giờ mỗi ngày. Rất vất vả, nhưng tôi muốn sau này Jessie có thể tự hào về tôi.

Tháng Hai năm 1998

Tôi nhận nhân viên đầu tiên. Rồi người thứ hai trước mùa hè. Giờ chúng tôi không đến nỗi khó khăn như trước nữa, nhưng khi tôi đề cập với Marisa việc có đứa con thứ hai, cô ấy chỉ nhún vai.

Tháng Tư năm 1999

Jessie lên sáu tuổi. Con bé học đọc dễ dàng đến ngạc nhiên. Cái gì nó cũng hỏi, tỏ ra rất có năng khiếu. Tôi thường tự hỏi làm sao mình có thể sinh được một con bé thông minh đến thế.

Rồi tôi nhớ ra.

Và điều đó làm tôi đau khổ.

Rồi con bé cười với tôi.

Nó gọi tôi bố ơ.

Và tôi quên hết sự đời.

Tháng Giêng năm 2000

Vì con bé, tôi bỏ thuốc, không uống cả két bia mỗi ngày nữa.

Vì con bé, tôi trở thành người tốt hơn.

Vì con bé, tôi có thể làm mọi điều.

Mùa xuân năm 2001

Chiều thứ Bảy, trong khi Marisa đi mua bán, tôi đi dạo với Jessie. Cùng con bé, tôi khám phá lại Boston: bảo tàng Mỹ thuật, bể cá khổng lồ, những “con tàu-thiên nga” ở Frog Pond, thư viện Kennedy, Freedom Trail[109], không gian xanh của Cambridge...

Chúng tôi thường cùng đến Công viên Fenway để xem đội Red Sox chơi, dù Marisa cho rằng như thế là phí tiền.

Trong kỳ nghỉ, tôi thường đưa con bé đi dạo trong rừng, theo dãy núi Appalachians[110], để dạy cho nó những gì cha tôi đã dạy tôi: câu cá bằng ruồi, tên cây cối, cách tìm đường khi bị lạc, cách làm lều hay cối xay nước, cách dùng dao gấp của Thụy Sĩ.

Tháng Mười hai năm 2002

Hiệu trưởng mời tôi và Marisa đến để nói chuyện về con gái chúng tôi. Jessie vừa hoàn thành xuất sắc kỳ thi mà học sinh ở đảo Rhode và Massachusetts vẫn làm hàng năm. Nhờ kết quả xuất sắc, ngay từ tháng tới, con bé có thể vào học lớp chuyển tại một trường danh giá thuộc trường Đại học Brown. Trong vài giây, tôi nghĩ là chuyện đùa, rồi tôi hiểu là không phải thế, và rằng thầy hiệu trưởng thực sự nghĩ là tôi sẽ chấp nhận gửi con vào trường nội trú cách nhà một giờ rưỡi xe chạy.

- Con bé sẽ có học bổng để trang trải mọi chi phí, thầy cam đoan vậy.

- Nhưng Jessie mới có mười tuổi.

- Tất nhiên anh chị có thể từ chối, nhưng đó là cơ hội có một không hai. Nếu mọi chuyện ổn thỏa thì chỉ vài năm nữa, con gái anh chị sẽ vào Ivy League[111]!

- Không có chuyện Jessie rời xa chúng tôi lúc còn bé thế này. Lúc này tôi chẳng thấy ích lợi gì hết. Nó vẫn là một đứa bé mà, thầy hiểu không? Một đứa trẻ.

Thầy hiệu trưởng lưỡng lự giây lát, rồi, sau hồi lâu im lặng, cuối cùng ông nói với tôi:

- Anh Cavaletti ạ, cho phép tôi được nói thẳng nhé, tôi nghĩ là với những người trong hoàn cảnh của anh chị thì cơ hội này là món quà của Thượng đế đấy, nếu anh chị bỏ lỡ thì con gái anh chị sẽ oán giận anh chị suốt đời.

- Tất nhiên là chúng tôi sẽ chấp nhận! Marisa quyết định.

Tôi đứng lên và sập cửa rời khỏi phòng.

Ngày mùng 2 tháng Giêng năm 2003

- Đừng quên khăn quàng nhé, kéo con lại bị cảm lạnh đấy.

Tôi cúi xuống Jessie và buộc cái khăn che mũi quanh cổ con bé.

- Thôi, đến giờ bố phải đi rồi, nhưng tuần sau bố sẽ cùng mẹ quay lại thăm con, OK?

Trước khi đi, tôi nhìn lại lần nữa trường học được bố trí theo kiểu Anh với những tòa nhà dài bằng gạch đỏ, xung quanh là bãi cỏ xanh được xén tỉa cẩn thận. Trên đỉnh University Hall, lá cờ của trường Brown phấp phới bay ngạo nghễ. Chính giữa lá cờ là hình bốn cuốn sách để mở, trên có hình mặt trời tỏa sáng và dưới là câu khẩu hiệu: In deo speramus - Chúng ta trông chờ ở Thượng đế.

- Con không muốn đến đó đâu, bố ơi!

- Con nghe này, chúng ta đã nói chuyện này cả nghìn lần rồi, tôi nói những lời đã thuộc lòng. Học bổng này là cơ hội tuyệt vời cho nó cơ mà. Bố mẹ chẳng bao giờ đủ tiền cho con vào học một trường danh giá thế này đâu.

- Con biết rồi.

Mặt trời mùa đông đã lên đến đỉnh, nhưng chẳng đủ sức ngăn cái giá rét làm vùng New England đóng băng từ vài ngày nay. Tôi nhìn Jessie. Nhìn làn hơi bốc ra từ miệng con bé. Mình trùm chiếc áo khoác có mũ bằng vải không thấm nước, trông nó thật bé nhỏ, yếu ớt.

- Bố tin chắc là mọi chuyện sẽ tốt đẹp và con sẽ có rất nhiều cô bạn thân.

- Bố cũng biết là không phải thế mà.

Tôi nở nụ cười làm yên lòng của người cha bình tĩnh trước mặt nó, nhưng con bé phải đi nhanh lên, kéo trong tôi mọi con đê ngăn nỗi đau khổ buồn rầu sắp vỡ ra đến nơi.

- Thôi, con đi đây, nó quyết định, khoác cái ba lô nặng gần bằng người nó lên lưng.

- Hẹn chóng gặp lại con nhé, tôi vừa nói vừa xoa xoa mái tóc vàng đẹp đẽ của con.

Ngay trước khi con bé quay đi, tôi thấy mắt nó long lanh và tôi đoán là những con đê trong lòng nó cũng sắp vỡ đến nơi.

* * *

Tôi đi bộ ra khỏi trường và quay lại cái xe tải cũ kỹ đỗ ở nơi xa nhất có thể để Jessie khỏi xấu hổ trước mặt các học sinh khác. Gió tấp làm chân tay tôi cứng đờ. Tôi quyết định chạy ra ẩm người lên. Không khí tôi hít vào lạnh giá làm tim tôi đóng băng.

Ngày mùng 7 tháng Giêng năm 2003

Tôi thức dậy tuy không hề chớp mắt cả đêm. Ánh đèn phòng tắm nhợt nhạt. Hai viên Valium[112] trong tủ thuốc. Đứng trong bếp uống vội tách cà phê nhạt như nước ốc. Điều thuốc đầu tiên. Trên phố, trời trở ẩm, tuyết biến thành mưa, trên vỉa hè, mọi người bì bõm trong bùn. Lại thấy buồn như cháu cắn lúc sáng sớm, lại uống bia từ lúc mười giờ sáng, lại cuộc sống đen trắng đã mất hết ánh sáng.

Cái xe tải nhỏ ẩm xì ẩm ướt. Tôi mở cốp xe để bỏ thùng dụng cụ vào đó. Jessie ở trong cốp xe, ngủ trên tấm chăn dày vết sơn.

Bỗng dưng tôi thấy rất sợ hãi.

- Jessie, con có sao không, con yêu?

Con bé khó nhọc tỉnh dậy, lồm bồm, vẫn còn ngái ngủ.

- Con trốn trường, bố ạ. Con không muốn quay về đó nữa đâu.

Tôi ôm nó trong tay, sưởi ấm cho nó, ôm hôn nó. Gương mặt nó trắng và lạnh như đá cẩm thạch.

- Qua rồi, con yêu ạ. Con ở nhà với bố mẹ. Ở nhà với bố mẹ.

Mùa xuân năm 2004

Trong xưởng mộc nhỏ ở nhà, tôi đang lắp cái giá sách bằng gỗ thông cho phòng của Jessie. Chiếc máy thu hình cũ kỹ đầy mặt cửa đang phát chương trình talk-show buổi chiều. Đang phết lớp vec ni đầu tiên, tôi bỗng nhận ra cái giọng đã mười một năm nay tôi không nghe thấy nữa. Người sờn gai ốc, tôi quay lại phía vô tuyến.

Ethan được Loretta Crown mời đến trường quay để giới thiệu cuốn sách của cậu ấy. Tôi từng sờ lại gần màn ảnh. Cậu ấy có cái vẻ vụng về hấp dẫn của người lần đầu lên truyền hình, sự trong trắng và chân thực rồi sẽ bị mòn đi để nhường chỗ cho sự chuyên nghiệp. Ngay khi nhìn thấy cậu ấy, tôi hiểu là Ethan sẽ trở thành một ngôi sao trong lĩnh vực của mình và những năm tới sẽ là “của cậu ấy”. Sự nổi tiếng được báo trước này làm tôi thấy yên tâm. Từ nay cậu ấy đã thuộc về một thế giới khác và chẳng còn phải lo cậu ấy đến chỗ chúng tôi nữa. Nếu chúng tôi không mắc sai lầm là đi tìm cậu ấy thì cậu ấy sẽ chẳng bao giờ quay lại.

Gần như vững tâm, tôi mặc cho cảm xúc được trông thấy cậu ấy dâng trào. Tôi thấy xúc động được nghe lại ngữ điệu giọng nói của cậu ấy, nét mặt cậu ấy, ánh sáng trong cái nhìn của cậu ấy.

- Mình ăn thôi! Em gọi anh ba lần rồi đấy! Mình không nghe thấy à?

Marisa bỗng xuất hiện trong xưởng mộc. Cô ấy quay đầu về phía màn hình. Sự bối rối của cô ấy không kéo dài quá hai giây.

Cô ấy hiểu ngay lập tức và rút dây cắm máy.

- Đi ăn thôi!

Mùa thu năm 2005

Thời gian này, Jessie thay đổi hẳn. Thất bại của nó ở trường Brown đã để lại dấu ấn. Con bé chẳng thiết tha gì nữa, chẳng còn nhiệt huyết, cứ ngồi hàng giờ liền trước máy thu hình để xem những chương trình ngắn, cô hăng chịu học hành.

Nó càng lớn càng giống Ethan, điều đó làm tôi bối rối và nhắc nhở tôi mỗi nguy cơ.

Tháng Năm năm 2006

Điều gì phải đến đã đến. Vì cứ nhìn thấy Ethan trên truyền hình suốt nên mọi người trong khu vực nhớ ra là cậu ấy từng sống ở đây. Giờ thì ai nấy đều nhớ lại và tự bịa ra tình bạn với “người nổi tiếng” mới của khu tôi. Thư viện thành phố lục lọi những đám tư liệu những cuốn sách cũ từng thuộc về cậu ấy, có tên cậu viết nắn nót trên trang lót. Lẽ ra tôi phải đốt chúng đi chứ không nên đem cho thư viện.

Đôi khi, Jessie hỏi chúng tôi những câu mà chúng tôi chỉ trả lời rất chung chung. Chúng tôi tạm kiểm soát được tình hình cho đến ngày mọi chuyện chệch hướng cả. Ngày hôm trước, con bé nghe Ethan thuyết trình trong chương trình phát thanh, rồi mua về một cuốn sách của cậu bé, loại bỏ túi. Lúc đó là giờ ăn nhẹ. Mắt vẫn nhìn chăm chăm vào sách, Jessie mở tủ lạnh, rót một cốc sữa và ra ngồi bên cái bàn nhỏ. Marisa đi làm về, bước vào phòng. Đang đọc say sưa, Jessie lơ đãng với một chiếc bánh quy, nhúng vào sữa và đưa lên miệng, bỗng...

Một cái tát lật mặt bất chợt làm cái bánh bay lên và hất đổ cốc sữa, cái cốc rơi xuống sàn nhà vỡ tan.

Con bé ngơ ngàng nhìn mẹ không hiểu và thấy mặt mẹ nó vừa căm giận vừa đau đớn. Nó mở miệng định hỏi tại sao, nhưng cơn sốc quá mạnh đến mức họ lại thôi và bỏ vào phòng.

Tối qua

Thứ Sáu ngày 30 tháng Mười năm 2007

Bây giờ, chúng tôi cãi nhau với Jessie suốt ngày vì những chuyện chẳng đâu vào đâu. Cái thời hai bố con tâm đắc cùng nhau đi dạo trong rừng xứ Maine như đã xa lắm rồi. Tôi sợ rằng con bé nghi ngờ điều gì đó. Nó không hỏi về Ethan nữa, nhưng thà nó cứ hỏi còn hơn, sự hiện diện của cậu ấy cứ lảng vảng trên đầu

chúng tôi như mối đe dọa vô hình. Marisa lúc nào cũng lải nhải chuyện tiền nong, còn Jessie thì phớt lờ và khinh bỉ tôi, vậy nên tôi ngày càng ít ở nhà. Khi tôi từ quán rượu về nhà đã chín giờ tối. Tôi đã uống rất nhiều. Dù sao cũng quá nhiều để có thể che giấu chuyện đó. Tôi sập cửa cái xe tải nhỏ, uống một ngụm nước bạc hà và đi ngược lên phố, cố không chệch choạng. Tôi nghe thấy trong nhà có to tiếng. Khi tôi bước vào phòng khách, Marisa và Jessie đang cãi nhau to. Lần thứ hai kể từ đầu năm học, Jessie vừa bị đuổi khỏi trường trung học. Lần này con bé bị đuổi học vì một hành động rất nghiêm trọng: nó hút cần sa trong nhà vệ sinh rồi giặt nước cho trôi đi. Nhà trường đã báo cảnh sát và mấy nhân viên cảnh sát đã đến nhà chúng tôi lúc chập tối.

Marisa giận điên lên.

- Bố mẹ chất chiu vất vả để con được học trường tử tế, thế mà con lại trả ơn bố mẹ như thế đấy!

Jessie nhún vai chẳng thèm trả lời mẹ nó. Vậy là Marisa lại lải chuyện con bé thất bại ở trường Brown ra:

- Bốn năm trước, con đã có cơ hội không nhỏ, vậy mà con lại bỏ lỡ! Con có năng khiếu nhưng chẳng biết phát huy. Nếu cứ thế này thì con sẽ chỉ tìm được chân đóng gói hàng ở Wal Mart hay nướng thịt ở Burger King thôi!

Đến lượt mình, tôi nghĩ phải tham gia vào cuộc cãi cọ và mắng mỏ con bé liên hồi, trách móc nó làm tôi thất vọng khi dùng ma túy như thế.

- Cứ thế này thì con chẳng vào làm việc ở Burger King được đâu, mà là vào nhà tù hay bệnh viện.

Con bé im khi mẹ nó mắng, nhưng nó cãi lại tôi:

- Bố mà cũng có quyền nói con ư? Bố chỉ là một kẻ nghiện rượu bất lực! Bố làm việc gì cũng hỏng. Bố thậm chí còn chẳng kiếm đủ tiền ăn cho cả nhà và trả nợ tiền mua cái ngôi nhà dột nát này.

Bỗng dưng tôi thấy mình điên lên, sẵn có hơi rượu, tôi cứ để mặc tuôn ra những lời thiếu suy nghĩ, gây hậu quả nghiêm trọng:

- May mà có tao đây khi thằng bố khốn nạn của mày bỏ rơi mày! May mà có tao nuôi dạy mày suốt mười lăm năm qua!

Marisa gào lên bảo tôi dừng lại, nhưng đã quá muộn.

Sai lầm không sửa chữa được nữa rồi.

* * *

Manhattan, hôm nay

Thứ Bảy ngày 31 tháng Mười

Tôi tên là Jimmy Caveletti, 38 tuổi. Tôi đang ngồi trên con tàu đưa tôi đến Manhattan. Tối qua, con gái tôi không về nhà. Nó đã bỏ đi và lỗi tại tôi. Tôi làm nó bị tổn thương và tôi đã nói dối nó.

Nhà ga lớn Trung tâm. Tàu vào ga. Như khách du lịch ngỡ ngàng, tôi lưỡng lự lang thang trên sân ga. Kể từ năm Ethan ra khỏi cuộc đời chúng tôi, tôi chưa hề quay lại Manhattan. Tôi biết thành phố đã thay đổi và New York hôm nay chẳng còn chút gì với thành phố tôi từng biết khi còn trẻ. Nhưng tôi quyết tìm ra Jessie. Và tôi phải nhanh lên mới được. Dù không nói gì với Marisa, nhưng sáng nay tôi thấy khẩu súng lục vẫn để trong xưởng mộc không còn ở đó nữa.

Bố xin con, Jessie.

Đừng có làm điều dại dột.

Bố đi tìm con đây.

29. P3:tỉnh Ngộ - Chương 29: Một Lần Ở Thành Phố New York

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:"Times New Roman", "serif"; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Trung tâm Manhattan

Trước siêu thị Woalfood

10h 04

- Mẹ ơi, mẹ nhìn này, con làm thỏ dân da đỏ: UUUUUUUU!

- Con đừng có dở hơi nữa, Robbie, vào xe đi.

Bé đưa bé đang gào thét trên tay, Meredith Johnston xếp các túi đầy đồ ăn vào cốp chiếc xe Toyota loại nhỏ màu nơ. Một thằng bé mặc giả thỏ dân da đỏ đang nhảy vũ điệu chiến binh quanh cô:

- UUUUUUUUUUUUUUUU!

* * *

Mặt bạt gió, Ethan chạy xe hết tốc lực băng qua khu trung tâm. Phố Grant, Lafayette, Broadway... Chiếc mô tô chạy rất khéo, len lỏi qua những phố xa giống như vực sâu, hai bên bờ là những vách kính các tòa nhà cao tầng.

Vừa lái xe, anh vừa nhìn đồng hồ đeo tay và có linh cảm xấu khi nghĩ đến Jessie. Trong cái ngày lặp lại lần thứ ba này, anh không đến tham dự chương trình truyền hình. Vậy nên nếu mọi chuyện vẫn diễn ra như cũ thì Jessie phải đang ngồi ủ rũ ở quán cà phê.

Với một khẩu súng ở kế bên.

Và số phận đang rình rập.

* * *

Trong quán Storm Café, một cô bé tóc vàng xanh xao ngồi ở bàn bên cửa sổ. cô bé đọc đi đọc lại một bài báo cắt ra từ tờ Thời báo New York mà một hành khách đã bỏ lại trên ghế ngoài ga nơi cô ngủ qua đêm. Bài báo viết về một bác sĩ tâm lý, người quyến rũ nước Mỹ. Một người đàn ông còn trẻ cô đã thấy nhiều lần trên truyền hình. Cô cũng đã đọc hết các cuốn sách của ông.

Lúc này, cô bé không sao rời mắt khỏi bức ảnh khổ lớn đăng ngay trên trang nhất tờ báo. Nụ cười quyến rũ nhưng hơi gượng gạo ấy ẩn giấu một con người như thế nào nhỉ? Có điều gì chất chứa thẳm sâu trong cái nhìn sáng ngời nhưng vẫn lộ ra chút buồn bã chán nản?

Tối qua, trận cãi vã với bố mẹ dù sao cũng giúp chọc vỡ khối ung nhọt cứ dần dần đầu độc cả nhà và làm lộ ra cái điều cô vẫn mơ hồ cảm nhận từ lâu. Sau những lời kinh khủng của bố Jimmy, cô bỏ nhà đi, quyết đi tìm người cha như bóng ma vẫn luôn ám ảnh cô và hỏi ông xem vì sao lại bỏ rơi cô.

Nhưng sáng nay, khi đứng dưới văn phòng của ông, cô thấy lòng quyết tâm của mình mai một đi. Cô bé thấy lạnh, kiệt sức, dễ gãy như cành cây khô, dễ vụn như viên phấn. Năm mười tuổi, sau một kỳ thi, cô được coi như đứa trẻ có năng khiếu đặc biệt. Tuy nhiên, cô chẳng biết làm gì với cái trí thông minh được gán cho ấy. Nhất là cô thấy sợ vô cùng. Sợ bị bỏ rơi không có ai che chở, không có tình yêu. Sợ không được trang bị đầy đủ để đối mặt với thực tế phũ phàng. Sợ bị đoạn tuyệt và chẳng làm chủ được bất cứ điều gì. Sợ hãi và chán sống trong cái thế giới phũ phàng luôn đè nát những kẻ yếu.

Qua cửa kính, cô nhìn thấy một người vô gia cư đang thiêu thiêu ngủ trong góc khuất của tòa nhà. Cô luôn thấy cảm thông với những người nghèo khổ, nhưng liệu đó có phải điều tốt không? Bà bác sĩ tâm lý ở trường trung học làm cô nghi ngờ về điều đó khi nói với cô một điều thật lạ: Sự cảm thông làm ta nhạy cảm, và vì thế yếu đuối. Muốn thành công, trước hết phải nghĩ đến mình đã.

Cô bé mặc chiếc áo bu đông, với tay lấy cái ba lô Eastpak đặt trên ghế băng và đứng lên ra khỏi quán. Khi đứng lên, cô thấy hơi choáng váng. Tất cả chỗ tiền tiết kiệm của cô đã được dùng để mua vé tàu, từ hôm qua đến giờ, cô chỉ ăn có vài cái bánh quy. Trong túi áo, cô cảm nhận được khẩu súng lục đã lấy trộm trong xưởng mộc của bố. Báng súng nhẵn nhụi có gì đó làm yên lòng. Răng lại va vào nhau lập cập và cô tiếc không mang theo thứ gì ấm hơn cái áo bu đông. Lúc này, cô chỉ muốn nằm dài ra đất, co quắp trong tấm chăn và ngủ thiếp đi để không bao giờ phải thức dậy nữa.

* * *

Khi rẽ ngoặt sang phố Fulton, Ethan bị lóa mắt vì ánh sáng thay đổi và giơ tay lên che nắng. Cái mô tô trông hoành tráng, nhưng anh vẫn giữ vững tay lái. Anh vẫn lái xe rất nhanh khi đi vào phố Front. Anh đi qua ngã tư và nhìn thấy quán Storm Café từ xa.

Jessie!

Anh nhận ra cô bé, cách anh hai mươi mét, khi cô đang đi qua đường mà không đi trên đoạn đường dành cho người đi bộ. Trong khoảnh khắc, anh thấy nhẹ nhõm, cho đến khi nhận ra phía bên kia đường có chiếc Toyota nhỏ màu mơ đang lao hết tốc lực về phía cô bé.

* * *

- Mẹ xem này, con làm thổ dân da đỏ: UUUUU!

Meredith thở dài. Thằng bé làm cô phát điên mất.

- Mẹ ơi!

Cô mệt mỏi quay lại và quát thằng bé:

- Mẹ hiểu rồi, Robbie: con làm thổ dân da đỏ, con làm thổ dân da đỏ!

- Cô gái, mẹ ơi! Cô ấy sang đường! CẨN THẬN!

* * *

- CẨN THẬN!

Cái xe lao về phía mục tiêu.

Mọi việc diễn ra chỉ trong một giây. Một giây ấy như giãn ra, làm rạn vỡ lớp vỏ véc ni của thực tại, làm lộn nhào trật tự mọi thứ. Khoảnh khắc ngắn ngủi khi bước tiến của số phận chệch đường, như khúc ngoặt bất ngờ trong dòng chảy thời gian.

* * *

Khi Meredith quay đầu lại, đã quá muộn để nhấn phanh, quá muộn để tránh điều không tránh khỏi. Mọi việc diễn ra rất nhanh, nhưng cô đã hiểu. Cô biết là đời cô đã chia thành hai giai đoạn: trước hôm nay và sau hôm nay. Cô biết hôm nay là ngày đời cô trở nên tồi tệ. Cô biết mọi chuyện sẽ không còn như trước nữa. Cô biết mình sẽ không còn được ngủ yên và chút ngây thơ trong sáng cuối cùng trong cô sẽ biến mất mãi mãi. Cô biết là gương mặt hoảng sợ của cô bé đêm nào cũng sẽ ám ảnh cô.

* * *

- CẨN THẬN!

Đâu đó có tiếng người qua đường hét lên.

Jessie ngẩng đầu lên. Cô nhìn thấy cái xe đang lao vào mình và hiểu là chẳng mấy chốc mọi việc sẽ kết thúc. Nói thực ra thì lúc này cô thấy mình trống rỗng và chán nản đến mức như đã chết rồi. Trong những cơn mê

sáng bệnh hoạn, đôi khi cô tự hỏi những người nhảy qua cửa sổ tự tử cảm thấy gì khi đang rơi. Giọt sống cuối cùng có hương vị gì đặc biệt trước hư vô của cái chết?

* * *

Ethan đến theo chiều ngược lại, cố ép sang bên trái càng nhiều càng tốt, quay ngược tay lái và phanh cứng bánh sau để cái mô tô nằm xuống đường. Đó là cách duy nhất anh tìm ra để cứu Jessie. Chiếc mô tô BMW trượt trên nền đường nhựa, ngay giữa đường, hất Ethan lăn tròn vài mét trên mặt đất. Anh cảm thấy nhựa đường cào xước người. Anh biết là khi đi mô tô, chỉ cần ngã nhẹ cũng đủ bị thương. Lúc này, anh không ngồi trong xe ô tô nên chẳng có thùng xe, thất lưng an toàn hay đệm hơi bảo vệ. Anh cũng chẳng có mũ bảo hiểm vì đã bỏ quên ở Club 13. Gọi nhớ xót xa về số phận khắc nghiệt.

Đầu anh hai lần đập mạnh xuống đất. Cú va chạm mạnh đến mức anh nghĩ mình không còn đứng lên được nữa. Anh nghĩ lại điều Curtis nói sáng nay: chưa ai thắng trong cuộc chiến mà anh đang lao vào.

Thật tiếc: anh rất muốn kéo dài hiệp đấu và có thêm vài giờ nữa.

* * *

Cái xe mô tô tiếp tục trượt đi và dừng lại chắn ngay trước thanh chắn sóc của chiếc Toyota, làm nó chệch hướng đúng vào phút chót. Jessie cảm thấy cái xe sượt qua cô và hơi thở của tử thần lướt qua mặt cô. Chiếc xe lạng lên vỉa hè và đâm sầm vào quán Storm Café, làm vỡ vụn cửa kính và hất tung đám bàn ghế kê gần cửa sổ.

* * *

Sau đó thời gian trở lại vòng quay bình thường. Giao thông tự ngưng lại. Tiếng la hét lo lắng vang lên từ đám đông. Trong quán cà phê, nhân viên và khách hàng đều bình an vô sự. Có thất lưng an toàn bảo vệ nên Meredith và Robbie không hề hấn gì, chỉ bị sốc thôi.

- Mẹ thấy chưa, cái đệm hơi có phồng lên đấy!

Một nhóm nhỏ tập hợp quanh Ethan và ngạc nhiên thấy anh nhòe dậy gần như ngay lập tức. Phía bên phải mặt anh bị cào rách từ cằm tới tai. Môi anh rách ra, một cái răng bị sút. Anh đưa mắt tìm Jessie, nhưng cô bé không còn đó nữa.

- Mẹ thấy chưa, cái đệm hơi có phồng lên đấy! Nó có phồng lên đấy, mẹ nhỉ. Mẹ có thấy không? Mẹ ơi?

- Ủ, Robbie ạ, mẹ có thấy.

Hai xe cảnh sát đến hiện trường và dần dần, cảm xúc nhường chỗ cho công việc: mọi người trao đổi địa chỉ của luật sư, cảnh sát lấy lời khai nhân chứng và mọi người đều ngạc nhiên thấy cô bé biến mất mặc dù cô chính là trung tâm của mọi lời khai. Ethan muốn đi tìm cô, nhưng cảnh sát nằng nặc đòi xem bằng lái và bảo hiểm xe mô tô mà anh không mang theo người. Dù anh có giải thích thế nào họ cũng đòi đưa anh về nhà để làm cho xong thủ tục. Khi ngồi vào ghế sau xe cảnh sát, anh thấy đau nhói ở đầu nhưng rồi lại hết ngay.

- Anh có muốn chúng tôi chở anh đến bệnh viện trước rồi mới về nhà không? Một trong hai cảnh sát điều tra hỏi. Cẩn thận kéo bị chấn thương sọ não đấy.

- Tôi sẽ đến đó sau, Ethan hứa.

Anh sập cửa xe. Khi nhìn qua cửa kính, anh thấy cậu bé trên chiếc xe Toyota ba hoa khoác lác đến lần thứ mười với mẹ về tác dụng của đệm hơi.

* * *

Vẫn còn choáng váng, Jessie chạy thực mạng. Cô hoảng hốt về sự nghiêm trọng của tai nạn mà cô cho là mình phải chịu trách nhiệm. Lẽ ra cô phải để ý nhìn đường! Sao cô lại sang đường ở chỗ không có phần đường dành cho người đi bộ?

Những hình ảnh của cuộc va chạm lướt đi trong đầu cô, dữ dội, đứt đoạn, lơ mơ. Cô không hiểu hết tình tiết, nhưng khi nghĩ lại, rõ ràng là “người đàn ông đi mô tô” đã cứu cô. Ông đã giúp cô thoát khỏi cái chết

được lập trình bằng việc lao xe mô tô vào để làm chuyển hướng chiếc Toyota. Ngay cả khi thấy không còn nguy hiểm nữa, phản xạ bản năng của cô là bỏ trốn để tránh gặp cảnh sát, dù không biết có nạn nhân hay không.

Thấy đau nhói bên sườn, cô dừng lại lấy hơi. Cô sụp xuống vỉa hè, thấy mệt đứt hơi và bị mặc cảm tội lỗi giày vò. Mọi thứ trong cô đều trống rỗng. Không còn sức lực, chẳng còn tia sáng, chẳng còn sự sống. Cô ngồi dựa lưng vào tường, gục đầu vào đôi bàn tay và dòng nước mắt bất chợt trào ra. Cô cứ ngồi lả đi như thế cho đến khi cảm thấy có cái bóng lạnh lẽo lơ lửng phía trên mình. Cô ngẩng đầu lên và thấy một người da đen cao lớn, đầu cạo trọc, vóc dáng oai nghiêm. Ông cúi xuống phía cô và đưa bàn tay to bè có xăm bốn chữ F.A.T.E. trên các ngón tay lại gần mặt cô. Phản xạ đầu tiên của Jessie là mở miệng ra để hét lên, nhưng có gì đó như giác quan thứ sáu ngăn cô lại. Sự hiện diện của người đàn ông toát ra vẻ nhân từ này khiến người khác yên lòng. Ông lấy ngón cái lau nước mắt cho cô rồi chìa tay ra giúp cô đứng dậy:

- Bác... bác là ai? Cô vừa hỏi vừa lùi lại một bước.

- Người mang tin vui, Curtis trả lời.

Có tiếng còi xe vội vã làm hai người quay đầu lại. Chiếc Checker cũ kỹ dừng giữa đường làm tắc phố Cedar. Khi nhìn cái xe, Jessie nghĩ đến những chiếc taxi đã thấy trong một bộ phim của Alfred Hitchcock[113].

- Lên xe đi, người đàn ông da đen to lớn bảo.

- Để xe đi? Cô ngờ vực hỏi.

- Thay đổi số phận.

30. P3:tỉnh Ngộ - Chương 30: Vài Ngày Với Em

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:"Times New Roman", "serif"; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Được rồi, giấy tờ của anh hợp lệ cả.

Ethan lấy lại cái ví và tiễn mấy cảnh sát ra tận xe, một chiếc Ford Crown Victoria có mang câu khẩu hiệu của cảnh sát New York: Lịch sự, Chuyên nghiệp, Tôn trọng.

Manhattan

Cảng North Cove

11h 32

- Anh có chắc không muốn đi bệnh viện không? người trẻ hơn trong số hai cảnh sát hỏi lại lần nữa.

- Tôi ổn mà, Ethan nói cho anh yên tâm.

Anh chào hai người rồi quay lại tàu để rửa mặt và bôi thuốc sát trùng các vết thương.

Khi rời bãi xe, hai thám tử gặp một chiếc taxi Checker rất buồn cười đỗ ngang một chiếc xe khác để cho hành khách xuống, đó là một cô bé tóc vàng mảnh khảnh loạng choạng bước ra khoảng sân trống như chú chim rời khỏi tổ.

Jessie ngơ ngác khám phá cái nơi kỳ diệu này lần đầu tiên. Cô bé ngược mắt về phía những tòa nhà cao tầng bằng đá màu hồng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Thành phố Công viên Battery được xây bên bờ sông hồi đầu những năm 80, trên một bãi đất nhô ra vịnh Hudson, nhờ đất đá đào được khi xây tòa tháp đôi Trung tâm Thượng Thế giới.

Từ bức tường kính của Khu vườn mùa Đông, cô nhìn những con tàu sang trọng đậu trong cảng nhỏ dành cho du thuyền mở ra như vết khuyết dọc theo bãi đất trống. Sau đó cô tiến lại gần đoạn đường đi dạo rợp bóng mát có trồng nhiều cây to và trang trí những chậu hoa rủ xuống dưới bến tàu.

Cô đến bến đúng lúc Ethan ra cầu tàu. Tình cờ chạm trán, cả hai đều bối rối. Bị bất ngờ, Jessie quay người để chạy trốn.

- Đợi đã! Ethan vừa kêu vừa chạy theo cô bé. Đợi đã!

Nhưng cô bé vẫn không chịu chạy chậm lại.

- Jessie!

Tiếng gọi tên cô cất lên như tiếng kêu của con tim, làm cô bé dừng ngay đà chạy. Cô choáng váng bỏ rơi ba lô và quay lại.

- Sao ông biết tên cô nhỉ?

Cha và con gái đứng đối diện, chỉ cách nhau có hai mét, dọc con đường đi dạo lộng gió.

Nhìn những vết thương và quần áo rách nát, cô nhận ra “người đàn ông đi mô tô” và chợt hiểu rằng chính ông là người đã cứu cô.

- Bố tìm con đã ba ngày nay, người đàn ông nói và bước lên.

Jessie không hiểu ông ám chỉ điều gì, nhưng điều đó chẳng quan trọng: bố biết cô, bố tìm cô, bố cứu cô.

Như thể bố cho cô sự sống lần thứ hai vậy.

* * *

Con tàu vừa rời cảng và lướt bon bon trên làn nước gợn sóng của vịnh Hudson. Với hình dáng thanh mảnh và vươn thẳng, chiếc du thuyền nhỏ gạt rãnh bọt nước do những chuyến phà nối đảo Ellis và tượng Nữ thần Tự do tạo ra.

Những dải mây mỏng trôi qua mặt trời tạo ra thứ ánh sáng hơi phi hiện thực. Tựa mình vào hàng tay vịn bằng inox bao quanh cầu tàu, Jessie nhìn như bị thôi miên những tòa nhà chọc trời và cầu Brooklyn. Nhìn từ đây, cô gần như có thể tin rằng thành phố thuộc về cô.

Đứng sau tấm chắn sơn quét trên chỗ lái tàu, Ethan cho tàu dừng ngoài khơi đảo Governor's rồi biến vào trong ca bin. Anh trở ra, tay bê khay đồ ăn sáng và mời cô bé lại chỗ anh trên flybridge[116].

Gió đã ngừng thổi, nắng tràn ngập mặt bàn gỗ tếp nơi hai bố con đang ngồi.

Anh rót cho cô bé một cốc nước quả và bắt đầu chuẩn bị món đồ ngọt duy nhất anh biết làm. Anh rót một hộp sữa chua vào cái cốc, cho thêm nửa quả chuối dầm nát, một nắm hạt hạnh đào mảnh và một cái thìa xi rô cây thích.

- Hệt như món tráng miệng bà nội vẫn làm cho con ăn, Jessie reo lên.

Ethan gật đầu.

- Chính bà cho bố nếm món này mà. Bà thường làm món này cho bố và Jimmy ăn khi bọn bố đi học về.

Cô bé nhìn bố, ngạc nhiên nhận thấy hai bố con có những kỷ niệm chung, và điều đó làm cô thấy yên lòng. Với Ethan thì mọi chuyện phức tạp hơn. Giờ đây khi anh biết hai người có quan hệ ruột thịt, tự dưng có nỗi ngượng ngùng khiến anh đâm ra e dè trong lời ăn tiếng nói, điều anh không cảm nhận thấy trong những lần gặp trước.

Sau hồi lâu yên lặng, Ethan đi đến quyết định. Ở nơi hợp lưu giữa hai con sông, giữa trời và biển, đối diện với skyline[117] nổi tiếng nhất trên thế giới, anh kể cho con nghe tất cả: thời thơ ấu và thời niên thiếu lớn lên cùng Jimmy, cuộc gặp với Marisa ở trường trung học, việc học hành phải bỏ quá sớm, những cuộc cãi cọ trên công trường, cơn khát kiến thức và mong muốn làm được điều gì đó trong đời đã khiến bỏ trốn một cách tàn nhẫn, một buổi tối mùa thu ở Manhattan.

- Bố không biết chính xác những gì bố Jimmy và mẹ Marisa đã kể với con, nhưng con phải biết là khi ra đi, bố không ngờ mẹ đã có mang con và mẹ cũng chưa từng báo cho bố biết về con.

- Nhưng bố biến mất đột ngột mà.

- Đúng vậy, anh thừa nhận. Rất gấp gáp. Hồi đó bố mới có hai mươi ba tuổi, nhưng đã có cảm giác đời mình đang đi vào lối mòn. Bố muốn biết đến những chân trời mới, gặp gỡ những người khác, chứng tỏ với bản thân là mình có khả năng đạt được tự do inh.

- Thế sau này bố không tìm cách gặp lại bố mẹ con ạ?

- Con cũng biết đấy, vì bố bỏ đi như thế nên bố nghĩ rằng bố mẹ con chẳng muốn gặp lại bố nữa.

Cuối cùng Ethan thú nhận:

- Bố cũng chẳng lấy gì làm tự hào về bản thân.

- Thế mẹ con thì sao, bố không yêu mẹ ạ?

- Hồi đó bố mẹ đều còn trẻ, anh nói và lắc đầu.

Ethan nheo mắt và nhìn ra khơi xa.

- Không phải bố không yêu mẹ, nhưng bố không yêu mẹ đến mức ở lại. Có lẽ mẹ con không phải là người đàn bà của đời bố. Vả lại tình yêu cũng không giúp giải quyết được mọi vấn đề.

- Trong trường hợp ấy thì đó không phải là tình yêu thực sự, cô bé quả quyết.

- Con tưởng thế thôi, vì con còn là trẻ con. Thực tế phức tạp hơn nhiều.

- Con không còn là trẻ con nữa! cô cãi lại. Bố nói hệt như bố...

Cô dừng phắt lại, bỗng dưng ý thức được điều mình sắp nói.

- Nếu bố nói giống như bố con, anh vừa nói vừa cười nhẹ, thì đó là bởi vì bố cũng đang trở thành bố con đây.

Rồi, trong giây lát, không ai dám nói thêm điều gì. Cả hai bố con chỉ cùng nhìn những con mòng biển lộn nhào trên bến, thềm thường ngập nghé khay bánh ngọt.

Cuối cùng, Ethan thú nhận điều anh vẫn giữ trong tim:

- Dù sao bố cũng tự hào vì có cô con gái như con.

- Đó là vì bố chưa biết con đấy thôi.

- Chắc con thấy lạ, nhưng bố biết khá nhiều điều về con đấy. Bố biết là con trốn nhà đi định tìm gặp bố. Bố biết con đã cắt ảnh chân dung bố trên báo ra. Bố biết con có khẩu súng lục trong túi áo bu đông và con dám vô thức dùng nó bắn vào bản thân mình.

Mắt sáng long lanh, cô bé không e ngại nhìn thẳng vào mắt bố, ngỡ ngàng về những điều bố nói.

- Bố biết lúc này con thấy cuộc đời thật đau đớn, không lối thoát, và con thường nghĩ đến cái chết. Bố biết con thấy thế giới xung quanh thật bất công và đáng nổi loạn, và nỗi thống khổ của người khác làm con thấy đau khổ vì con rộng lượng và nhạy cảm. Nhưng bố cũng biết ở tuổi con, những phản ứng thái quá thường được khuếch đại lên và ta thường chuyển rất nhanh từ nỗi buồn sâu sắc sang vui vẻ rạng rỡ.

Gió lại thổi. Jessie rung mình và cài áo bu đông lại. Ánh sáng mùa thu dịu dàng tô màu phớt cam lên những tòa nhà nằm sát biển và làm giảm ánh kim loại làm lóa mắt thành phố khi trời đẹp.

- Jimmy và Marisa là người cha người mẹ thực sự duy nhất mà con có, Ethan lại nói. Bố chắc bố Jimmy là người bố tuyệt vời, bố Jimmy yêu quý con và sẽ luôn ở bên con khi con cần.

Jessie khẽ gật đầu, phải để ý mới nhận ra. Ethan đặt tay lên vai con gái. Anh rất muốn nói rằng anh cũng sẽ luôn ở bên con, và giờ đây anh mong muốn lấy lại thời gian đã mất. Nhưng vì chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra với mình vào cuối ngày hôm nên anh không muốn hứa suông.

- Con biết không, con muốn làm gì cũng được. Miễn là không gian đối với bản thân mình. Chắc con cũng có những giấc mơ và khát vọng...

Cô bé suy nghĩ một lát, lưỡng lự không muốn bộc lộ mình quá nhiều và có vẻ như muốn tránh câu hỏi.

- Đôi khi, nhìn bố trên truyền hình, hay khi đọc sách của bố, con có cảm giác là mọi việc đều có thể.

Cô tìm từ thích hợp rồi nói rõ hơn ý nghĩ của mình:

- Điều con thích nhất ở bố là khả năng thuyết phục người khác rằng đời họ không phải đã được định sẵn và lúc nào cũng có thể thay đổi.

Ethan thấy bối rối vì những lời ấy. Jessie tiếp tục theo đà và cuối cùng thú nhận:

- Con cũng muốn làm như thế: mang lại niềm tin cho những người đã đánh mất nó.

Cảm động trước lời thú nhận của cô bé, Ethan hỏi con rất nhiều về việc học hành, về Marisa và Jimmy, về những cuốn sách cô đọc và những sở thích của nó. Dần dà, cô bé thấy thoải mái và bắt đầu trò chuyện huyên thuyên. Anh khám phá ra con gái mình là một cô bé hiểu biết, vừa tò mò vừa ngờ vực so với thời đại cô đang sống. Một cô bé bi quan và tin vào tiền định, thường cho rằng cô không thể làm chủ đời mình được. Một cô bé không đủ tự tin vào bản thân nhưng lại hay lo lắng cho người khác. Vậy là anh sử dụng khả năng mà Jessie cho là anh có, sự quyến rũ gần với thôi miên, để thuyết phục con gái tin điều ngược lại: rằng cuộc đời rất đáng để sống, rằng người ta có thể sống sót sau đau khổ, tiến xa hơn sau những lần vấp ngã. Dần dần, sự e dè của Jessie biến mất và lần đầu tiên anh thấy cô bé cười đùa, rồi đến lượt mình, cô bé hỏi bố về cuộc sống và công việc của anh.

Vốn nhạy cảm, cô bé đoán ra rằng đằng sau thành công bề ngoài ẩn chứa một người đàn ông vỡ mộng, người cũng biết đến đắng cay thất vọng.

- Thế cuối cùng bố đã gặp được người phụ nữ của đời bố chưa?

Ethan gật đầu, mắt vẫn quan sát những con tàu khách ngoài khơi đi ngang qua mấy thuyền máy cao tốc của cảnh sát.

- Bố đã gặp, nhưng không biết cách giữ cô ấy lại.

- Có lẽ còn chưa quá muộn đâu, cô bé đoán liều.

Vì Ethan không trả lời nên Jessie cứ nằng nặc bắt anh phải nói bằng cách chỉ cho bố thấy sự mâu thuẫn trong những điều anh nói:

- Con cứ tưởng bố bảo là trong đời không bao giờ nên tuyệt vọng.

- Đôi khi phải biết chấp nhận là mình đã bỏ qua cơ hội và đã quá muộn để quay lại phía sau.

- Nhưng bố có chắc là người phụ nữ đó không yêu bố nữa không?

- Hôm nay cô ấy cười!

- Thế à? Vậy thì đúng là khó khăn thật rồi, cô bé thẳng thắn thừa nhận.

Tò mò, cô bé vẫn tiếp tục hỏi anh nhiều điều và anh kể cho con gái nghe chuyện mình với Céline, từ khi hai người gặp nhau ở Paris đến tám thiệp mời đám cưới cô gửi cho anh. Ethan chăm chú lắng nghe quan điểm mới mẻ và nữ tính của con gái về câu chuyện của mình và câu chuyện cứ tiếp diễn như thế trong vòng nửa giờ.

* * *

Mặt trời rực rỡ đã lên đến đỉnh điểm, tỏa thứ ánh sáng dát vàng làm lóng lánh những con sóng vịnh Hudson. Khi hai bố con về đến cảng, Ethan nghĩ đến Jimmy đang đơn độc trong thành phố, lo lắng đến phát điên và mãi miết đi tìm con gái. Anh đang định đưa điện thoại di động để Jessie gọi cho Jimmy thì cô bé đã hỏi trước. Anh đưa cho con chiếc BlackBerry và cô bé đã đứng một mình ở ngoài cầu tàu để gọi điện thoại. Tiếng động cơ hòa lẫn vào tiếng kêu của lũ mòng biển làm Ethan không nghe thấy cuộc trò chuyện, nhưng qua vài từ nghe thoáng lờ mờ, anh đoán cô bé đang nói cho Jimmy yên tâm. Khi về đến bến tàu, Jessie nhảy lên cầu. Cô bé đã lấy lại được nghị lực, sự vui vẻ và tính hồn nhiên bột phát.

- Một giờ nữa con quay lại, cô bé vui vẻ nói.

Anh muốn phản đối, nhưng cô bé chẳng để cho anh có thời gian kịp nói.

Với vẻ nhanh nhẹn và hăng hái của tuổi trẻ, cô bé ba chân bốn cẳng chạy đi, leo hai bậc một trên những bậc thang của đường đi dạo. Đến trước nhà kính có tường bằng gương phơn phớt xanh của Khu vườn Mùa Đông, cô quay lại và khẽ vẫy tay chào bố. Ethan vừa cười vừa chào lại con, thấy yên tâm vì cô bé như đã nạp đầy sức sống. Anh đã cẩn thận không hứa hẹn gì với cô bé, nhưng anh hy vọng còn được sống đến lúc thấy con trở thành người lớn. Cuộc gặp gỡ này mang lại cho hy vọng và quyết tâm: anh kiên quyết sống, kiên quyết tin rằng có thể thắng được số phận.

Bởi cuộc sống đôi khi giống như một ván poker: dù có nhặt phải những quân bài xấu, cuối cùng ta vẫn có thể thắng.

31. P3:tỉnh Ngộ - Chương 31: Khi Nào Em Trở Lại

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:"Times New Roman", "serif"; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Những lời cuối cùng của Bill Murray thì thầm với Scarlett Johansson trong phim Lost in Translation của Sofia Coppola[119].

Manhattan

Cảng North Cove

13h 21

Còn lại một mình trên tàu, Ethan làm những việc quen thuộc sau mỗi chuyến đi biển: kiểm tra dây buộc và đệm chống va chạm, cọ rửa cầu tàu và thành tàu, rửa cửa sổ và cửa boong tàu. Gió mạnh lên khiến công việc của anh khó khăn hơn khi anh định căng một tấm vải chắn lên buồng lái.

- Cần giúp một tay không?

Anh ngẩng đầu lên: Jimmy vừa đến bến tàu, mặc sơ mi kẻ ca rô bằng vải dày, đầu chụp chiếc mũ lưỡi trai của đội Red Sox.

* * *

Jessie đi ngang qua những con phố quanh co của phố Wall, tới ga tàu điện ngầm của phố Broad. Cô bé nhảy qua thanh chắn của máy kiểm tra vé và lao xuống bậc cầu thang dẫn xuống sân ga. Một đoàn tàu cũ kỹ gầm rú chui ra khỏi đường hầm và đỗ xuống ga những toa tàu đông nghịt. Khi trèo lên tàu, cô bé thầm cầu nguyện để không gặp phải người soát vé.

Trong khi tàu chạy, cô bé kiễng gót giày Converse lên và cố xác định vị trí trên bản đồ của tàu điện ngầm. Chỉ vài phút, đoàn tàu đã đến Midtown và cô bé quyết định sẽ xuống ở ga Quảng trường Thời đại. Vào giờ ăn trưa, quảng trường chật ních khách du lịch. Đám đông nhích lên chậm chạp, lũ trẻ con kêu ầm ĩ, ô tô bóp còi inh ỏi, các cô gái chen nhau để chụp ảnh cùng Naked Cowboy[120]. Giữa đám đông lộn xộn ấy, Jessie nhờ đội tuần tra chỉ đường đến nơi cô định đến.

* * *

- Và cậu để con bé đi như thế à?

- Ừ.

- Thậm chí không hỏi xem nó đi đâu.

Như hai võ sĩ đấm bốc trước trận đấu, Ethan và Jimmy đứng đối diện nhau trên bến.

- Cậu đừng có lo nữa. Con bé bảo mình là nó sẽ quay về ngay thôi mà.

- Ít ra cậu cũng phải biết nó đang ở đâu chứ?

- Không, nhưng tớ tin tưởng nó, vậy thôi.

- Cậu tin tưởng một con bé mười bốn tuổi không biết gì về New York và lang thang một mình ở Manhattan?

- Đây là thành phố an ninh nhất trên thế giới đấy, Jimmy ạ. Bây giờ có còn là những năm 80 nữa đâu!

- Thế còn khẩu súng thì sao?

- Cậu nghĩ tớ thế nào hả? Ethan trả lời và chìa khẩu súng có băng khảm xà cừ ra. Tớ lấy mà nó không hề hay biết gì đấy.

- Và cậu thấy tự hào về bản thân lắm hả?

- Này, nếu cậu không giữ khẩu súng này ở nhà thì đã chẳng có chuyện. Nhưng tớ nhắc cậu vứt nó đi chỉ mới từ hai mươi năm nay thôi...

- Táo tợn thật!

Dù đang bực mình nhưng Jimmy cũng phần nào bớt căng thẳng. Hơi thấy yên tâm, anh hỏi:

- Này, cậu thấy con bé thế nào?

- Con bé thật tuyệt vời: thông minh, nhanh nhẹn và nhạy cảm.

- Cậu biết không, lúc này nó không ổn lắm đâu.

- Tớ cũng đoán thế.

- Nó bị đuổi học đấy.

- Ồ, nó cũng kể với tớ: tại hút cần sa.

- Cậu thấy có khiếp không?

- Ồi dào, bọn mình cũng từng hút cần sa mà, Ethan nhún vai bào chữa cho cô bé.

- Chuyện ấy chẳng hay ho gì, Jimmy bật lại.

* * *

Đứng trước tấm gương dài treo trên tường, Céline chỉnh lại váy cưới tại một trong những phòng khách riêng của khách sạn Sofitel. Chiếc váy bằng vải lụa ni lông và đăng ten thật rực rỡ, tương phản với gương mặt ủ dột của người phụ nữ trẻ. Cô cố mỉm cười, nhưng mặt cô co rúm lại và cô thấy muốn khóc. Cô thấy chán nản, ủ rũ, chẳng còn chút nhựa sống hay ý chí nào. Trong gương, cô nhận thấy những nếp nhăn nhỏ xíu chạy quanh mắt và môi. Cô vừa tròn ba mươi tuổi, chẳng còn ở tuổi đôi mươi nữa. Đương nhiên trông cô vẫn có vẻ trẻ trung, nhưng cô biết là gương mặt mình đã mất vẻ rạng ngời trong sáng, rằng da cô kém mịn màng đi và mọi chuyện chỉ ngày một tệ hơn. Một đám mây lớn che khuất mặt trời, làm căn phòng chìm

trong bóng râm và trong giây lát, Céline thoáng thấy tương lai đau đớn: tuổi già đến, cơ thể rệu rã, trí nhớ kém dần. Hôm nay lẽ ra phải là một trong những ngày hạnh phúc nhất đời cô, nhưng rõ ràng nó đã biến thành ngày để tang cho tuổi trẻ của cô. Cũng là để tang cho tình yêu theo một nghĩa nào đó. Cô cứ tưởng có thể dễ dàng điều khiển tình cảm, nhưng giờ cô đành nhận ra đã quá muộn để có thể quay lại phía sau.

Ai đó gõ cửa. Như bị bắt quả tang, Céline lau mắt.

- Mời vào.

* * *

- Còn cậu, cậu có con không? Jimmy hỏi.

- Có, Ethan trả lời, con gái.

- Thật à? Con bé mấy tuổi rồi!

- Mười bốn tuổi rưỡi.

Jimmy hàm hè nhìn Ethan và giơ ngón tay kết tội.

- Jessie là con gái tớ, cậu không bao giờ bắt nó đi được đâu!

- Có lẽ thế, nhưng cậu không có quyền kể với nó là tớ bỏ rơi nó.

- Còn cậu, cậu không có quyền bỏ đi như thế!

Hai người cao giọng lên rất nhanh. Lòng chất chứa oán giận. Jimmy có vẻ sẵn sàng đánh nhau, nhưng Ethan tỏ ra hòa giải.

- Tớ biết cậu và Marisa đã rất khổ sở, anh thừa nhận, nhưng đó là quá khứ rồi mà. Giờ phải gỡ sang trang mới thôi.

Jimmy vẫn nhìn anh vẻ nghi ngờ.

- Đừng coi tớ như mối đe dọa, Jimmy ạ. Chính cậu đã nuôi nấng Jessie khôn lớn, cậu đã có những quyết định đúng đắn. Cậu là người cha thực sự của con bé.

Nghe nói thế, Jimmy thấy phần nào yên tâm và nguôi đi. Ethan nói tiếp:

- Dù sao cậu cũng phải thừa nhận là trong cái thế giới đáng lo ngại này thì cả ba chúng ta cùng chăm lo cho con bé cũng không thừa đâu.

- Tớ chẳng biết nữa, Jimmy nhún vai trả lời.

- Thôi đừng nhìn vào phía sau nữa có được không! Nghĩ thoáng đi cho dễ sống, hãy dùng số tiền mà Marisa cứ ngốc nghếch chất đầy túi để một xó từ bao năm nay đi.

- Sao cậu biết chuyện đó?

- Chuyện dài lắm, Ethan lảng tránh.

- Nghe này, bọn tớ không cần tiền của cậu.

- Tớ không chắc thế đâu, cứ coi như số tiền đó không phải là dành cho cậu và Marisa, mà là cho con bé! Cho nó được sống thoải mái, được học hành, có tương lai. Mà tớ cũng không cần các cậu phải bảo với con bé đó là tiền của tớ.

* * *

Céline lau mắt.

- Mời vào.

Cô cứ tưởng sẽ thấy Sébastien hoặc Zoé nhưng lại thấy một cô bé tóc vàng chừng mười lăm tuổi đẩy cửa phòng bước vào.

- Chào cô, cô bé nói.

- Ô, chào cháu.

Jessie rụt rè bước đi. Céline nhìn cô bé chăm chăm. Khuôn mặt này, đôi mắt này, đó là...

- Cháu nghĩ là cô cháu mình đã gặp nhau, Jessie nói. Khi cô đến nhà cháu ở Boston...

- Đúng rồi, Céline nhớ lại, lúc đó cháu còn bé.

- Lúc đó cháu mười tuổi. Bố mẹ bảo cháu đi về phòng.

Người phụ nữ trẻ lặng lẽ nhìn cô bé, xúc động thấy Jessie giống Ethan như đúc, điều trước đây cô không nhận ra. Thật kỳ lạ và cũng thật khó hiểu khi gặp cô bé ở đây, đến mức Céline chẳng biết phải nói gì với cô bé.

- Hôm nay là ngày quan trọng, Jessie nhận xét.

Céline gật đầu.

- Váy của cô đẹp lắm.

- Cảm ơn cô.

Jessie lưỡng lự rồi nói:

- Chắc cô sẽ thấy điều cháu sắp nói thật lạ lùng. Mà có lẽ cũng đã quá muộn và cuộc sống của người lớn phức tạp hơn cháu tưởng...

* * *

Ethan và Jimmy ngồi quanh cái bàn trên flybridge, quay mặt về phía nắng và gió cuốn trên vịnh Hudson. Như thời hai người còn bên nhau ngày xưa, họ mở hai chai bia Corona. Cuộc trò chuyện đã trở nên bình yên hơn và xoay quanh giải bóng chày mà đội Red Sox, đội bóng hai người yêu thích khi còn nhỏ, vừa giành chức vô địch mấy hôm trước. Cuộc đời có vẻ như đã quay lại dòng chảy bình thường và tương lai dường như đầy hứa hẹn, như thể mười lăm năm trôi qua trong chớp mắt.

Bỗng dưng Jimmy đứng lên khỏi ghế.

- Jessie kia! Anh vừa nói vừa nheo mắt tránh nắng.

- Tổ đã bảo là cậu có thể tin tưởng con bé mà.

- Lạ thật, con bé không đi một mình. Lại mà xem. Cậu có quen người đàn bà mặc áo cô dâu không?

Đến lượt Ethan đứng lên ra tay vào lan can.

Từ xa, anh nhận ra Céline và hiểu cử chỉ của Jessie.

- Thế nào? Jimmy hỏi.

Quay lại nhìn Ethan, anh thấy mắt bạn mình long lanh.

- Thế nào? Tổ nghĩ là mới mười bốn tuổi mà con gái cậu đã làm được điều khó nhất trên đời.

- Chuyện gì cơ?

- Mang lại niềm tin cho những người đã đánh mất nó.

32. P3:tỉnh Ngộ - Chương 32: The End

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:"Times New Roman", "serif"; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Bang New York

Thứ Bảy ngày 31 tháng Mười năm 2007

16h 02

Dải phân cách vẽ trên nền nhựa đường trôi nhanh dưới bánh xe. Lốp rộng, yên thấp, động cơ kêu ro ro, càng xe to và xiên xiên: chiếc xe mô tô lao về hướng Hamptons. Ánh nắng chói chang làm ánh lên lớp vỏ mạ crôm phản chiếu bầu trời trong xanh. Trên bình xăng màu hồng ngọc, hình logo Harley Davidson sáng long lanh.

Sau tay lái là Ethan.

Sau Ethan là Céline.

Từ New York, họ lao như bay trong cuộc dạo chơi ngây ngất. Khoảnh khắc thật kỳ diệu. Cô choàng tay ôm lấy ngực anh, say sưa bám chặt lấy anh. Cuộc tái ngộ của hai người có sự mạnh mẽ của những câu chuyện tình yêu chớm nở và sự nguôi dịu của những kẻ biết mình sẽ không bao giờ xa nhau nữa. Họ đã bỏ quá khứ lại sau lưng, quyết không làm hỏng hiện tại kỳ diệu bởi những lời xin lỗi hay biện bạch không dứt. Giờ chỉ có sức mạnh của điều hiển nhiên và hạnh phúc được ở bên nhau là đáng kể.

* * *

Giữa Southampton và Montauk, họ đi qua những làng mạc trù phú và những cảng đánh bắt cá voi cũ ven bờ Đại Tây Dương tạo thành trung tâm Hamptons. Nơi này được mệnh danh là "Deauville[122] của Mỹ", rất đông du khách vào mùa hè, nhưng khá êm ả vào mùa thu. Dù có quá trình tư sản hóa và những ngôi nhà triệu phú nhưng dải đất nằm giữa đại dương này vẫn giữ được nét duyên dáng vĩnh hằng từng quyến rũ các nghệ sĩ: Dali[123] và Duchamp[124] từng đến đó để lấy cảm hứng, Jackson Pollock[125] đã vẽ phần lớn tác phẩm của ông ở đây. Mùa hè năm 1956, ngôi làng nhỏ Amagansett thậm chí từng là nơi diễn ra tuần trăng mật của Marilyn Monroe và Arthur Miller, tương truyền đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong đời người nữ diễn viên ấy.

Sau ba giờ du ngoạn, Céline và Ethan đến làng Montauk, ở tận cùng bờ Nam Long Đảo. Nơi này được người dân trong vùng gọi là The end: bên cuối của tuyến đường sắt, kết thúc chuyến du hành, kết thúc câu chuyện.

Chiếc mô tô dừng lại trước một ngôi nhà dân chài cũ ẩn sau những đụn cát. Hai người xuống chân cho đỡ mỏi trên bãi cát dài mịn nơi những con sóng cuộn tới tấp ào vào. Gió mạnh làm người thấy khỏe lại. Bầu trời loáng thoáng mấy dải mây màu phấn hồng trông như trong mơ.

- Anh vẫn đưa các cô gái anh quyến rũ được về đây à? Céline vừa đùa vừa bước vào nhà.

Phòng chính của ngôi nhà vẫn giữ nguyên nét trang trí cũ với những xà gỗ lộ thiên, bàn ghế gỗ mộc và những thứ đồ lặt vặt chất đầy các góc: đèn bão, mô hình thuyền buồm, la bàn, ống nhòm, bộ sưu tập sao biển và cá ngựa. Trên tường, cạnh một loạt những phao cứu sinh là những tấm lưới lặn vào thùng chảo và phao nổi bằng li e.

Dù trời nắng đẹp nhưng trong nhà vẫn lạnh buốt. Trong khi Ethan thu nhặt củi để nhóm lửa, Céline nắm lấy tay anh và kéo anh ra cầu thang.

- Em cứ tưởng anh sẽ vội vàng chỉ phòng ngủ cho em cơ đấy.

* * *

Hai bàn tay chồng khít lên nhau.

Hai đôi môi gắn chặt vào nhau.

Hai cơ thể tìm nhau.

Sự tự do bay lượn, những mẫu hạnh phúc bị bứt ra, du hành trong trạng thái không trọng lượng.

Quý đạo ngắn ngủi bên ngoài thời gian.

Những đôi môi cắn vào nhau, những cơ thể hòa vào nhau, những con tim bùng cháy.

Cơn hỏa hoạn nghiêng ngả và thiêu hủy.

Trái lựu đạn rút chốt ném vào giữa tường.

Váng vất, ngạt thở, ruột gan trống rỗng.

Những đôi môi thì thầm, những cơ thể bám vào nhau, hơi thở gấp gáp.

Tóc vương vào nhau, hàng mi chấp chới, hơi thở trao nhau.

Hết như nụ hôn của thiên thần.

Như điệu nhạc của địa cầu.

Như người làm xiếc trên dây thấy choáng váng.

* * *

Một hình xăm trên vai thấp thoáng giữa tấm khăn trải giường bằng lanh: dấu hiệu của người da đỏ được các thành viên một bộ tộc cổ xưa dùng để chỉ bản chất của tình cảm yêu đương: Chút gì đó từ anh đã thấm vào em mãi mãi và lấy lan trong em như nọc độc.

Ngoài trời, gió gầm rú làm rung những ô kính trên cửa sổ.

* * *

Người quần chặt trong tấm chăn, Céline đi ra ngoài hiên. Trời quang, ánh lên vẻ trong sáng tuyệt trần. Cô nhìn đường chân trời, thử dùng mắt dõi theo mặt trời đỏ rực đang bắt đầu lặn. Quả cầu lửa dần dần khuất sau dòng nước. Ngay trước khi biến mất hoàn toàn, phần phía trên của quả cầu trông như lướt qua chân trời và chính lúc đó, Céline thấy cái tia sáng màu lục, le green flash, tia nắng cuối cùng trong ngày.

Nó chỉ diễn ra trong giây lát, thoáng qua và bất chợt, khi tia lửa màu lục bảo tách ra khỏi mặt trời rồi biến mất cũng bất ngờ như khi xuất hiện. Céline đứng im phăng phắc trong giây lát, như bị thôi miên bởi màu lục mà theo người ta nói thì chưa có họa sĩ nào vẽ lại được, màu lục mà theo người ta nói thì tựa như màu của thiên đường.

Cô nhớ lại câu chuyện truyền thuyết Scotland cổ nói rằng ai nhìn thấy tia nắng mặt trời cuối cùng sẽ có quyền năng làm tiêu tan ảo ảnh và đọc được tình cảm trong lòng người khác.

Ethan ra đứng cùng cô, tay cầm hai tách bốc khói.

- Ném thử cái này rồi nói cho anh nghe em thấy thế nào! anh vừa nói vừa chìa cho cô một trong hai cái tách.

Cô trên anh:

- Em vẫn biết các câu chuyện tình bắt đầu bằng rượu sâm banh và kết thúc bằng trà hoa cúc, nhưng em không nghĩ bọn mình đã đến nước ấy...

- Đây có phải là trà thảo dược đâu, đây là rượu groc nóng đấy chứ! Gồm có rượu rhum màu hổ phách, nước chanh, mật ong và quế.

Cô nhìn anh cười và uống một ngụm.

- Nóng quá!

Cô dùng thìa với bông hoa hồi nổi trên mặt tách và nghịch ngợm cắn nó nhấm nháp.

- Em có muốn anh làm mì cho em ăn không? anh quàng tay ôm eo cô hỏi.
- Nghe hấp dẫn quá...
- Món mì sợi với mực anh vẫn làm ấy...
- Em không hiểu sao mình sống được năm năm nay mà không ăn món đó.
- Hay là mình ra tiệm ăn? Có một quán bia ở gần đây của một ông chủ người Pháp. Ông ta sẽ làm cho em món tôm hùm om muối và cơm Ý với dưa.
- Nghe hấp dẫn quá, nhưng em phải quay về Manhattan.
- Sao cơ?
- Em đã mời cả gia đình đi sáu nghìn kilômét đến dự đám cưới bị hủy vào phút chót. Em phải giải thích với mọi người.
- Để anh đi cùng em.
- Không, Ethan ạ, đây là chuyện em phải tự giải quyết. Em sẽ đi tàu tối nay và ngày mai quay lại với anh.

Trong vài giây, nét mặt Ethan lộ rõ vẻ thất vọng, nhưng ngay sau đó nó nhường chỗ cho cảm giác nhẹ lòng. Sao anh lại vô tâm thế chứ? Hôm nay, anh đã cứu được con gái, làm lành với cậu bạn Jimmy và tìm lại được tình yêu của đời anh. Nhưng bóng dáng cái chết vẫn lảng vảng trên đầu họ. Ngày còn chưa hết và anh ngờ là, như những lần trước, nó sẽ kết thúc bằng những phát súng và máu. Không đời nào anh muốn người phụ nữ anh yêu gặp nguy hiểm. Vậy là anh xem giờ tàu trên máy điện thoại di động và hai người vội vàng mặc quần áo để khởi lý chuyến tàu.

* * *

Đầu giờ tối thứ Bảy, nhà ga Montauk vang vang tiếng trò chuyện tầm phào và tiếng kêu của những nhóm thiếu niên mặc đồ hóa trang và mặt mũi bôi vẽ để đi dự lễ Halloween. Trên sân ga, người ta gặp Người Nhện, công chúa Leila, Chewbacca[126] và Hulk[127] đang chờ tàu sang những vùng lân cận.

Chuyến tàu tốc hành từ Long Đảo đi ga Penn sẽ rời đường tàu số 2. Mời quý vị tránh xa đường tàu.

- Sáng mai, em sẽ đi chuyến tàu lúc 9h 46 ở New York, Céline đề nghị trong khi xem tờ rơi lịch tàu chạy của MTA[128]. Tàu đến đây trước 13 giờ một chút. Anh ra đón em nhé?
 - Còn sau đó?
 - Sau đó?
- Hai người nhìn nhau không rời mắt, như bị thôi miên vì tình yêu đọc được trong mắt người kia.
- Sau đó mình làm gì? Ethan hỏi, vẫn giữ tay cô trong tay mình.
 - Điều gì anh muốn.
 - Mình cưới nhau nhé?
 - Vâng, cô cười đồng ý, nhưng em báo trước với anh là sau chuyện vừa xảy ra, em sẽ khó mà mời gia đình mình quay lại Mỹ được đây.
 - Không sao, mình sẽ tổ chức đám cưới chỉ có anh và em thôi. Mình không cần phải có người khác. Chúng mình chưa bao giờ cần có người khác.
 - Rồi sau đó? đến lượt cô hỏi.
 - Mình sẽ dọn đến San Francisco nhé? anh đề nghị. Ngày xưa em vẫn mơ ước thế mà...
 - Đồng ý, nhưng còn công việc của anh?
 - Anh sẽ mở phòng khám ở đó. Thế còn học sinh của em?
 - Em sẽ tìm được học sinh. Ở California đâu có thiếu học sinh.

- The train is living ma'am! [129] người trưởng ga thông báo.

Céline bước lên bậc lên xuống toa tàu.

- Rồi sau đó? Mình sinh con nhé?

- Em muốn sinh bao nhiêu cũng được, Ethan hứa.

- Ít nhất là hai đứa nhé?

- Ít nhất là ba đứa.

Người soát vé đóng cửa toa tàu. Céline tìm được một chỗ cạnh cửa sổ. Khi tàu rời ga, qua cửa kính, cô nhìn Ethan đang đứng trên sân ga và đọc được trên môi anh:

A.n.h. y.ê.u. e.m.

- Em yêu anh, cô trả lời.

Và thế là hết.

* * *

Phải chăng tình yêu thực sự bắt đầu khi đam mê kết thúc?

* * *

Lòng tràn trề hạnh phúc, Ethan quay lại chiếc Harley anh đã thuê ở New York, vừa thanh thản vừa lâng lâng, anh phóng hết tốc lực trên con đường vắng ngắt về ngôi nhà nhỏ. Miệng mỉm cười, tóc bay trong gió, anh liên tục hồi tưởng lại trong đầu cuốn phim tình yêu vừa tìm lại được. Đôi khi phép màu gần hơn ta tưởng. Đôi khi cuộc sống tạm giấu đi sự tàn bạo để tặng ta niềm hạnh phúc mới mẻ. Nhưng liệu nó có quá đẹp để trở thành sự thực không?

Khi anh về đến nhà, đêm đã xuống. Anh đi vài bước trên bãi cát, ngắm nhìn hồi lâu những ngôi sao và vầng trăng in bóng xuống biển. Đã bao lâu rồi anh không còn để ý vẻ đẹp thiên nhiên nữa nhỉ? Những năm gần đây, anh chỉ đi bên cạnh cuộc đời, đắm chìm trong thất vọng và ảo tưởng. phải trải qua cuộc phiêu lưu không thể tưởng tượng này rồi anh mới có sức ghìm đà trượt xuống địa ngục. Anh đã rơi xuống đấy, nhưng rồi lại nổi lên. Anh đã quay lại với cuộc đời.

Gió nổi lên, sóng âm ầm, xóa đi “trên bãi cát dấu chân những người tình đã rời xa nhau” [130].

* * *

Những giờ cuối trong đời đôi khi là những khoảnh khắc đẹp nhất con người từng biết đến.

* * *

Đi được bốn mươi lăm phút, chuyến tàu tốc hành Long Đảo và ga Southampton. New York còn rất xa. Toa tàu vang lên tiếng reo hò của một nhóm cổ động viên môn khúc côn cầu đang cổ vũ cho đội mình: Rangers! Rangers!

Ngồi trên ghế đối diện với Céline, một Siêu nhân bảy tuổi ngủ trong tay người mẹ hóa trang thành chiến binh Xena [131]. Trong khi cửa chuẩn bị đóng lại, Céline bỗng có linh cảm, cô bước xuống sân ga và đứng nhìn đoàn tàu đi xa.

Tại sao cô lại liều lĩnh bỏ mặc Ethan chỉ vài giờ sau khi tìm được anh? Giải thích với gia đình ư? Để sau cũng được. Điều cô thực sự mong muốn là quay lại với người đàn ông của đời mình. Không phải vì cô nghi ngờ tình yêu của anh, mà vì cô cảm thấy có mối đe dọa sắp xảy ra lơ lửng trên hạnh phúc của cô.

Mối nguy hiểm.

* * *

Ethan uống một tách cà phê rồi đi vào phòng khách nơi ngọn lửa to đang cháy lách tách trong lò sưởi. Anh tắt hết đèn điện, chỉ để lại ngọn đèn dầu cũ kỹ. Chiếc đồng hồ treo tường bằng bột thủy tinh sắp chỉ mười giờ. Anh đặt cái tách xuống chiếc thuyền gỗ phủ sáp ong được dùng làm giá treo, rồi cúi xuống lục lọi trong

đồng đĩa than mua được ở chợ trời East Hampton. Anh vớ được một cái đĩa 33 vòng của nhóm nhạc Anh Stones, thận trọng lôi ra, phủi bụi, đặt lên máy quay đĩa rồi đặt cần máy vào đầu bài Angie.

Còn phải đợi hai giờ nữa. Hai giờ nữa mới biết liệu kẻ sát nhân có định giết anh lần nữa hay không. Lần này, Ethan tin chắc là mọi chuyện sẽ khác. Cái ngày lặp lại lần thứ ba này thật đặc biệt: anh đã buộc số phận phải thất bại và thấy mình lại muốn sống. Có thể có một lý lẽ nào đó cho tất cả chuyện này. Có thể cái chết không đợi anh ở cuối con đường. Có thể anh sẽ thoát được khỏi cái vòng thời gian luẩn quẩn này. Có thể rồi cuối cùng ngày Chủ nhật, thứ Hai, thứ Ba cũng sẽ đến...

Anh lôi trong túi ra khẩu súng có báng khảm xà cừ tịch thu của Jessie và đặt nó lên cái bàn một chân cạnh mình. Nếu kẻ sát nhân xuất hiện, anh sẽ không chần chừ giết hắn trước khi hắn giết anh.

Anh uống một ngụm cà phê và lại nhìn đồng hồ treo tường. Rồi anh ra ngồi trên tràng kỷ, nhắm mắt lại và tận hưởng âm thanh tròn ấm của đĩa than, kèm theo tiếng lạo xạo rạn vỡ nghe càng hay hơn.

33. P3:tỉnh Ngộ - Chương 33: Chết Không Nhắm Mắt

23h 59'58"

23h 59'59"

Có tiếng rắc.

Tiếng gió, sóng và mưa.

Cửa kéo kẹt mở rồi đóng lại.

Ethan mở mắt. Gian phòng chìm trong bóng tranh tối tranh sáng. Sao anh lại ngủ quên khi đang thức canh nhĩ? Anh giật mình nhổm dậy và lo âu nhận ra Céline đang nằm xoài cạnh anh, đầu gối lên vai anh. Sao cô lại quay về mà không báo trước? Anh chẳng hề nghe thấy cô bước vào nhà! Ethan hốt hoảng quay đầu nhìn đồng hồ treo tường. Mười hai giờ đêm! Anh định nhích người ra mà không làm cô thức giấc, nhưng cảm thấy có người đứng sau lưng mình.

Quá muộn.

Cái báng súng mạ bạc ánh lên trong bóng tối và bóng người đàn ông có mũ trùm đầu đến đứng trước mặt anh. Ethan hoảng hốt mở miệng định nói với hắn. Có lẽ anh sẽ thuyết phục được hắn, có lẽ...

Quá muộn.

Viên đạn đầu tiên xuyên qua ngực anh, ả anh xuống tràng kỷ, trong khi Céline vừa hét vừa ngã nhào xuống đất.

Chết gí trên tràng kỷ, Ethan co quắp bàn tay trên bụng và giơ cánh tay để che.

Khẩu súng lục để trên bàn. Mình phải...

Quá muộn.

Kẻ giết người không để anh kịp nhổm dậy. Viên đạn thứ hai chạm vào đầu Ethan. Anh lăn ra đất trong khi gã sát nhân tiến lại phía anh, giương khẩu súng về phía anh để bắn phát thứ ba.

Céline hét lên tuyệt vọng và luống cuống lao đến đè lên người Ethan để bảo vệ anh.

Viên đạn cuối cùng xuyên thẳng vào tim cô, hất cô ngã xuống sàn. Cô đập mạnh người xuống đất, mặt quay về phía mặt người yêu.

Trước khi bất tỉnh hoàn toàn, Ethan vẫn còn minh mẫn được một giây sau chót, từ miệng anh, một dòng máu dài đang chảy ra. Trong khi mọi thứ quanh anh chao đảo, cuối cùng anh cũng thoáng thấy gương mặt của kẻ sát nhân.

Vậy là mọi việc đều sáng tỏ, và anh hiểu trong cuộc điều tra kỳ lạ của từ ba ngày nay,

nạn nhân,

người điều tra

và thủ phạm

đều chỉ là một người duy nhất

Chính anh...

34. P3:tỉnh Ngộ - Chương 34: Tôi Nhớ...

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:"Times New Roman", "serif"; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Trong mưa gió, chiếc trực thăng cấp cứu khó nhọc hạ cánh xuống bãi biển Montauk. Được nhóm y tế địa phương trợ giúp, Sady và Rico, hai nhân viên cấp cứu của bệnh viện St. Jude làm hết sức để ổn định tình trạng những người bị thương.

Họ đặt Céline và Ethan lên hai chiếc cáng, để vào khoang chở hành của máy bay rồi đề nghị phi công cất cánh.

Chiếc trực thăng cất cánh theo chiều thẳng đứng và hướng về Manhattan.

* * *

Trong đầu Ethan

Giữa cái chết...

... và sự sống

Tôi nghe thấy tiếng cánh quạt chiếc trực thăng đưa chúng tôi về bệnh viện. Tôi cảm thấy sự sống đang bỏ tôi đi, Céline đang vật lộn với cái chết, nỗi lo âu của người bác sĩ thấp tùng chúng tôi.

Lần này là hết. Tôi biết sẽ không bao giờ trở dậy nữa, không có ngày lập lại nữa.

Trong đầu óc tôi, mọi thứ đều sáng rõ đến ngạc nhiên, cứ như thể có cái chốt vừa bị hất tung. Hình ảnh những tháng cuối trong đời lướt qua trong đầu tôi, chân thật không giấu giếm. Chúng cho thấy một người đàn ông vỡ mộng, chìm trong trầm cảm. Người thấy suy sụp khi nhìn lại đời mình. Người phải dùng thuốc ngủ mỗi chợp mắt được và muốn ra khỏi nhà phải dùng thứ hỗn hợp độc hại: thuốc chống trầm cảm, thuốc giảm đau và thuốc chống lo âu. Người vì muốn có tất cả cuối cùng đã đánh mất tất cả: tình yêu, tình bạn, gia đình, sự tôn trọng bản thân, cảm giác muốn sống và muốn có những người khác.

Mọi thứ đều sáng rõ và đưa tôi trở lại buổi tối thứ Sáu hôm đó, buổi tối bị xóa sạch trong trí nhớ tôi. Giờ tôi nhớ như in những gì đã diễn ra vào cuối ngày hôm ấy. Tôi nhớ cái cảm giác chán nản tột độ, cảm giác thất bại mà tôi không còn sức để vượt qua, cái cảm giác đau nhói trở thành niềm tin chắc chắn rằng giờ tôi sợ sống hơn là chết. Tôi nhớ đã nhấc điện thoại lên và bấm số điện thoại riêng do một trong những bệnh nhân giàu có của tôi đưa cho. Tôi nhớ một giọng nói không rõ ràng ở đầu dây đang kia, tôi thỏa thuận gặp

người đó. Tôi nhớ số tài khoản ngân hàng được gửi đến máy di động của tôi qua đường mã hóa, tôi vào tài khoản và lệnh cho ngân hàng trả một khoản 300 000 đô la sau khi đã bán hết số cổ phiếu mình có. Tôi nhớ mình ra khỏi phòng làm việc và nhận thấy còn lâu mới đến giờ hẹn. Tôi nhớ đã bắt đầu buổi tối bằng cách đến các quán bar để mong quên đi mọi chuyện. Tôi nhớ đến Club 13 trước nửa đêm một chút và còn phải đợi nửa giờ thì người đàn ông đó mới đến ngồi vào bàn tôi.

Người đàn ông mặc áo có mũ trùm đầu.

Gã giết thuê giỏi nhất New York.

Tôi nhớ cái nhìn ủ rũ và khuôn mặt tối sầm của gã. Tôi nhớ cái giọng đều đều của gã khi gã hỏi cái hợp đồng tôi muốn trao cho gã dính dáng đến ai. Tôi nhớ đã đưa cho gã cái phong bì màu nâu từ đó gã rút ra bức ảnh của tôi. Tôi nhớ gã không hề tỏ vẻ ngạc nhiên chút nào: có lẽ cử chỉ của tôi không đến nỗi độc đáo như tôi nghĩ.

Tôi nhớ câu hỏi cuối cùng của gã, điều tôi không hề chờ đợi:

- Mấy phát?

Tôi nhớ đã suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời:

- Ba phát: một vào ngực, hai vào đầu.

Tôi nhớ gã đứng lên còn tôi vẫn ngồi lại bàn mình. Tôi uống hết ly rượu và nghĩ rằng lần này mình vừa bước qua điểm đoạn hồi.

Và như vậy sẽ hơn.

* * *

Một nhóm nhỏ các bác sĩ nội trú và y tá tụ tập trên nóc bệnh viện để đón những người bị thương. Gió thổi mạnh quá nên trực thăng phải quay vòng vài phút trên tòa nhà rồi mới hạ cánh được. Liên lạc qua sóng radio, các thành viên trong nhóm đã được biết về tình trạng của bệnh nhân. Theo những gì họ hiểu thì chẳng còn mấy hy vọng.

35. P3:tỉnh Ngộ - Chương 35: Dưới Đất Cũng Như Trên Trời

Bệnh viện St.Jude

Chủ nhật ngày 1 tháng Mười một năm 2007

1h 15

Bác sĩ Shino Mitsuki đẩy cửa quán Evils Diner, quán ăn nhanh đối diện lối vào khu cấp cứu. Anh ngồi xuống cạnh quầy và gọi một tách trà nhài mà người ta mang lại cho anh cùng một chiếc fortune cookie. Cơn đông vẫn gào rú ngoài trời. Dưới ánh chớp, toa xe dừng làm quán ăn rung lên trong mưa gió như con tàu trong bão táp. Mitsuki nới lỏng cà vạt và đưa tay che miệng ngáp. Anh uống một hớp nước trà, bóc bánh quy và bẻ nó làm đôi để đọc câu ngạn ngữ viết trên mẫu giấy nhỏ:

Kẻ sống mà không thực hiện sự điên rồ nào thực ra chẳng khôn ngoan như anh ta tưởng.

Bác sĩ xoa mí mắt và suy nghĩ trong chốc lát về câu châm ngôn như thể nó dành riêng cho anh vậy. Tiếng chuông máy nhắn tin làm đứt đoạn dòng suy tư của anh. Shino đặt một tờ tiền lên quầy và bước ra ngoài, bắt chặp cơn mưa xối xả.

* * *

Trong đầu Ethan

Giữa cái chết...

... và sự sống

Tôi bay lơ lửng trên hành lang bệnh viện, chẳng cần phải cố sức, như chim bay trên trời. Tôi nghe thấy những giọng nói khản đặc, những tiếng kêu lạc giọng. Tôi thấy các bác sĩ và y tá tất bật quanh tôi, nhưng tôi thấy sự sống đang bỏ tôi mà đi. Tôi tìm Céline trong tất cả các phòng. Tôi phải nhanh lên mới được. Tôi còn muốn tranh đấu vì cô ấy, nhưng chẳng còn sức lực nữa rồi. Tôi tan ra, rã ra, như những tàn tro người ta rắc khắp nơi và bị gió cuốn đi.

Hai cánh cửa tự động hé mở. Tôi thấy thân hình Céline, bao quanh là nhóm cấp cứu đang cố tình làm cô tỉnh lại. Tôi muốn lại gần, nhưng có lực cản tôi lại. Tôi nghe thấy có tiếng hoảng hốt, những tiểu tiết của một cuộc cấp cứu kéo dài: “Chúng ta không cứu được cô ấy rồi, các cậu ơi!”, “tim cô ấy ngừng đập rồi”, “suy tim không phục hồi được”. Vậy là lần đầu tiên tôi ý thức được cô ấy sẽ chết do lỗi của tôi. Trong cái ngày cuối cùng này, mãi say sưa với hạnh phúc mới tìm lại được, tôi không để ý đến linh cảm khủng khiếp cứ trở đi trở lại cảnh báo tôi: “Nếu anh yêu cô ấy thì phải bảo vệ cô ấy, và muốn bảo vệ cô ấy thì phải rời xa cô ấy.”

Mình đã giết cô ấy.

Mình đã giết cô ấy.

Mình đã giết cô ấy.

* * *

4 giờ sáng

Hai cơ thể.

Trong hai phòng khác nhau.

Hai cơ thể mới vài giờ trước còn yêu nhau.

Hai bàn tay từng siết chặt.

Hai đôi môi từng tìm nhau.

Céline chìm trong cơn hôn mê nhân tạo, cô chỉ còn sống nhờ máy thở thổi khí vào phổi cô trong khi chờ được ghép tim.

Ethan nằm đó, mắt nhắm nghiền, trong tình trạng não chết. Máu không lên não anh nữa, các chức năng thần kinh của anh bị phá hủy không cứu chữa được. Tiếng đập của tim và hơi ấm trên da để làm cho người ta tưởng rằng có lẽ mọi chuyện chưa kết thúc hẳn.

Nhưng đó chỉ là ảo tưởng.

Cạnh anh, Claire Giuliani, một trong những bác sĩ nội trú trẻ của bệnh viện, buồn rầu nhìn anh.

Cánh cửa tự động của phòng hồi sức đột ngột mở ra. Shino Mitsuki bước vào.

- Người ta đã tìm thấy bằng lái của anh ấy! anh nói với bác sĩ nội trú.

Claire nhìn tập tài liệu và nhận thấy Ethan đã đánh dấu vào ô cho phép lấy nội tạng sau khi chết[133].

- Phải làm thủ tục thôi, Mitsuki nói. Báo cho Diertrich và các trung tâm ghép tạng đi.

- Đợi đã! Claire ngăn. Anh có thấy nhóm máu của anh ấy không?

- AB. Thì sao?

- Cùng với nhóm máu của người phụ nữ trẻ đang chờ được ghép tim!

Shino Mitsuki lắc đầu và theo Claire bước ra ngoài hành lang.

- Bác sĩ, chúng ta có thể thử xem sao...

- Không được, cô cũng biết thế mà!

- Sao lại không? Ta lấy tim và ghép luôn. Như thế, khỏi cần phải bảo quản và mất thời gian chuyên chở nội tạng.

Mitsuki dừng phất lại và nghiêm khắc nhìn cô bác sĩ nội trú. Cô sắp kết thúc năm thực tập dưới quyền Mitsuki và anh đang chuẩn bị nhận xét cho cô. Claire chẳng phải người dễ làm người khác hài lòng. Dù có khả năng nhưng cô thường hay để cảm xúc lấn át. Cô hay đi muộn, phản đối quyết định của cấp trên và luôn tạo cảm giác không làm chủ được tình hình.

- Chẳng bao giờ chúng ta xin được giấy phép đâu, anh giải thích cứng nhắc.

- Nhưng người phụ nữ này thuộc nhóm máu hiếm. Cô ấy sẽ phải nằm hàng tháng trời trong danh sách đợi với biết bao nguy cơ. Ai dám chắc cô ấy sống được đến lúc đó?

- Chẳng ai dám chắc, bác sĩ thừa nhận.

- Trong khi chúng ta có thể cứu được cô ấy ngay tối nay.

- Có những thủ tục phải tuân theo, Claire ạ.

- Mặc xác thủ tục! cô kêu lên thách thức.

* * *

Tôi bay lơ lửng trên thân mình và nghe thấy họ tranh luận về hai chúng tôi như thể tôi đã chết rồi. Nhưng nghe những lời nói run run xúc cảm của người bác sĩ nội trú trẻ, tôi hiểu là vẫn còn hy vọng cứu sống Céline, bằng cách ghép tim của tôi cho cô ấy. Tôi biết làm gì để thuyết phục Shino Mitsuki và cái quan điểm vớ vẩn về nghiệp chướng của anh ta nhỉ? Tôi thấy mình đã xa lắm rồi. Hãy chấp nhận lời đề nghị của cô ấy đi, trời đất ạ, chấp nhận đi!

* * *

Trung thành với tính cách của mình, Shino Mitsuki nhìn chằm chằm cô trợ lý và gần giọng lạnh tanh:

- Nếu cô muốn có ngày trở thành bác sĩ giỏi thì phải hiểu điều này: các quy định bảo vệ chúng ta.

Cô đắp lại ngay:

- Các quy định làm chúng ta ngạt thở.

- Tranh luận thế đủ rồi, Claire.

* * *

Giữa bóng đêm, cách đó vài kilômét

Tì khuỷu tay vào lan can nhô ra sông, quần áo ướt sũng, mặt đầm nước mưa, một người đàn ông tuyệt vọng hạ cái mũ áo trùm thường vẫn sùm sụp trên đầu xuống, mặc ưa thấm vào người, như thể nó giúp hắn gột rửa hết tội lỗi. Vài giờ trước, hắn còn tự hào là kẻ giết thuê giỏi nhất New York. Từ bốn năm nay, hắn đã tiến hành hơn năm chục hợp đồng mà không có chút trục trặc nhỏ nào. Hàng chục nạn nhân bị hạ một cách lạnh lùng không run tay. Tuy nhiên, tối nay, mọi chuyện chệch choạc cả và viên đạn thứ ba của hắn đã trúng phải một người phụ nữ lẽ ra không nên có mặt ở đó. Lần đầu tiên trong đời, hắn thấy hoảng sợ, và chính hắn đã dùng điện thoại di động của mình để gọi cấp cứu, dù làm thế rất dễ bị tóm. Tại sao lại là tối nay? Tại sao lại trong hoàn cảnh này cơ chứ? Hắn không tìm cách giải thích. Như sự thần khôi, có điều gì đó bồng bềnh trôi trong chán nản, sợ hãi và ghê tởm. Hắn lấy đà và dùng hết sức ném khẩu súng lục xuống làn nước đen của dòng East River. Nhưng thế vẫn chưa đủ, hắn leo lên lan can và đứng thẳng bằng trên đó, phía dưới là khoảng không, đầu ngẩng lên trời. Trong khi mưa mỗi lúc một nặng hạt, hắn nhắm mắt lại và tìm trong mình dũng khí để buông mình xuống dưới.

* * *

Bệnh viện St.Jude

4h 30

Shino Mitsuki sập cửa phòng làm việc của mình. Anh nhìn qua cửa sổ, nhưng những vệt mưa kéo dài nện vào cửa kính đã nút chặt chân trời. Dù khó mà chấp nhận được, nhưng anh vẫn phải suy nghĩ về những lời Claire nói. Anh nhấc điện thoại lên và xin nối với trung tâm ghép tạng. Có lẽ anh sẽ xin được giấy phép để tiến hành ca mổ này. Vài tiếng sấm gầm gừ trên bầu trời và trong giấy lát, những bóng đèn kêu lách tách. Trong khi người ta bảo anh chờ máy, Muitsuki bỗng đập mạnh ống nghe xuống. Anh biết trước là sẽ chẳng ích gì: chẳng bao giờ anh xin được giấy phép cần thiết. Trong việc ghép tim, số tim sẵn có để ghép rất ít, người cần ghép lại nhiều, và các thủ tục rất nghiêm ngặt.

Anh ra khỏi phòng cũng nhanh như khi bước vào và đến chỗ cô bác sĩ nội trú:

- Claire, kiểm tra kháng thể, huyết thanh vi rút và hình dạng tim. Chúng ta chuẩn bị ghép tim.
- Thế còn thủ tục thì sao ạ? cô gái phản đối.
- Tối nay mặc xác mọi thủ tục.

* * *

Cuối cùng anh ấy cũng chấp nhận. Tôi tin chắc Claire sẽ sống nhờ có anh ấy. Giờ tôi có thể biến đi được rồi. Xung quanh tôi là những tia sáng phản chiếu long lanh như pha lê. Tôi nhẹ bẫng, tôi bốc hơi, tôi biến đi, bị hút vào màn sương mù như sữa. Trước khi biến mất mãi mãi, tôi cảm thấy như có lớp vỏ sáng tựa lẫn tinh bao quanh tôi bằng hơi ấm và ánh sáng của nó. Trong hơi thở cuối cùng, tôi hiểu hết:

rằng thời gian không tồn tại,
rằng sự sống là thứ của cải duy nhất của chúng ta,
rằng không được khinh rẻ sự sống,
rằng tất cả chúng ta đều có liên quan đến nhau,
và rằng chúng ta chẳng bao giờ hiểu được điều cốt yếu.

* * *

5 giờ sáng

Shino Mitsuki tự tay cắt xương ức, mổ lồng ngực Ethan. Cơ tim vẫn đập bình thường và không có dấu hiệu đập nát. Bên ngoài, cơn dông mỗi lúc một dữ dội, phủ bức màn mưa dày đặc lên cửa kính phòng mổ.

Trong gian phòng bên cạnh, một bác sĩ phẫu thuật khác được Claire phụ mổ, mổ lồng ngực Céline ra và chuẩn bị ấu tuần hoàn bên ngoài cơ thể.

Mitsuki phẫu tích động mạch chủ và cách tĩnh mạch chủ rồi làm cho tim Ethan ngừng đập. Sao anh lại để mình dính vào chuyện này nhỉ? Khi người ta phát hiện anh mổ mà không có giấy phép, chắc chắn anh sẽ bị tạm nghỉ việc. Thậm chí có khi còn mất việc và tịch thu luôn cả mớ bằng cấp cũng nên.

Người bác sĩ phẫu thuật cho Céline vừa làm vừa nghe nhạc. Anh còn cầu kỳ - Mitsuki, người chẳng ưa gì thái độ tự do quá trớn của đồng nghiệp, gọi đó là trái khoáy - đến mức lựa thu một băng nhạc toàn những bài có từ “tim” trong đầu đề: Open Your Heart, You Stole My Heart, A Heart in New York[134].

Mitsuki cắt các tĩnh mạch, động mạch chủ và động mạch phổi rồi lôi tim ra, giữ gìn cẩn thận nút xoang, bộ phận sẽ làm tim đập lại sau khi ghép. Trong nháy mắt, anh đã hủy hoại nghiệp chướng của mình và làm mất vị trí phải bao năm mới đạt được. Sao anh lại để mình dính dáng vào ca mổ này chứ? Anh đã tưởng đời mình bén rễ vững chãi trong các nguyên tắc và niềm tin chắc chắn, nhưng đời anh cũng giống như người khác thôi, thật mỏng manh.

Khi Joe Coker bắt đầu bản Unchain My Heart[135], người bác sĩ phẫu thuật kẹp lấy động mạch chủ và cách tĩnh mạch chủ, làm chuyển hướng vòng tuần hoàn máu của Céline ra khỏi tim. Một chiếc máy hoạt động thay cho tim và phổi trong khi nhiệt độ máu được đưa từ 37oC xuống 26oC để giảm nhu cầu ô xy của cơ thể cô. Mitsuki nhúng tim Ethan vào trong một dung dịch muối lạnh để làm nó giảm nhiệt. Anh tự mang quả tim sang phòng bên nơi anh giúp các đồng nghiệp tiếp tục cuộc phẫu thuật.

Cơn mưa xối xả trút xuống làm bệnh viện trong như con tàu ngầm. Claire nhấc tim Céline ra, tuy vẫn để lại một chút tâm nhĩ. Mitsuki thận trọng đặt tim Ethan vào cơ thể người phụ nữ trẻ. Giờ là lúc bắt đầu ca mổ rất tinh tế nhằm nối và khâu bốn điểm neo là hai tâm nhĩ, động mạch chủ và động mạch phổi. Khi nhìn Claire đang chăm chú làm việc, Shino bỗng hiểu chính vì cô mà anh chấp nhận làm ca mổ này. Để làm cô hài lòng và để tồn tại trong mắt cô. Mười tháng nay kể từ khi Claire đến làm việc trong khoa anh, anh cố ép mình tin rằng người phụ nữ này làm anh bức mình, rằng cô đồng đánh và tầm thường. Nhưng thực ra, anh lúc nào cũng chỉ quan tâm đến cô, anh thấy cô thật sống động, tự nhiên và nhạy cảm. Thật ngược hẳn với anh. Anh đã muốn chối bỏ tình cảm của mình, nhưng những tình cảm đó đã vượt lên và giờ thì anh có một vấn đề nghiêm trọng.

Vấn đề con tim.

* * *

Ca mổ kéo dài suốt đêm.

Sau khi dồn cho không khí ra khỏi con tim ghép, nhóm bác sĩ tái lập vòng tuần hoàn máu. Từ từ, cơ tim nóng lên và lại có thể hoạt động được.

Lúc 9h 03, một cú sốc điện giúp cho con tim Ethan đập trong cơ thể Céline.

* * *

Khi Shino Mitsuki đi ra ngoài, mưa đã tạnh, bầu trời trong trẻo, mặt trời rực rỡ chiếu long lanh trên những vũng nước bao quanh toa xe kim loại nơi đặt quán Elvis Diner.

Shino đẩy cửa quán bước vào và len lỏi đến bên quầy để gọi hai cốc cà phê đen. Khi ra đến bãi xe của bệnh viện, anh thoáng thấy Claire Giuliani đang hút thuốc, tì tay vào mui xe, một chiếc Coccinelle sơn lại màu hoa cà gớm ghiếc. Anh lại gần cô gái. Cô rung mình và cài khuy chiếc áo choàng có cổ đính đầy kim băng mạ bạc. Cô trái ngược hẳn với anh về mọi mặt. Văn hóa, tôn giáo, cách sống, hai người có gì chung nhỉ? Chắc là chẳng có gì. Ấy vậy mà...

Shino thử mỉm cười và đưa cho cô một cốc cà phê. Claire chau mày nhìn anh, rõ ràng là bất ngờ vì không quen thấy sếp tỏ ra thân thiện như thế với mình. Shino lưỡng lự - có lẽ anh sẽ tự biến mình thành trò cười và mất thể diện cùng lúc với mất việc - rồi anh lấy hết can đảm và quyết định đánh liều:

- Mười tháng nay kể từ khi cô đến bệnh viện...

* * *

Đó là một ngày Chủ nhật mùa thu đẹp trời.

New York lắc lư, ồn ào, rung lên.

Tại bệnh viện St. Jude, nơi chốn của mọi hạnh phúc và đau khổ, dòng đời tiếp tục trôi với những lần sinh nở và những ca tử vong, những bệnh được chữa khỏi và những đống đau, niềm vui sướng hơn hở và mệt mỏi rã rời.

Cuối giờ chiều, trong phòng hồi sức, khi mặt trời sắp lặn tỏa nắng lên cửa kính, Céline mở mắt.

36. P3:tỉnh Ngô - Chương 36: Sống Trong Lửa

Hai tháng sau

Sáng ngày 31 tháng Mười hai

Tôi là Céline Paladino, tôi vừa tròn 30 tuổi và tôi đang chạy vòng quanh cái hồ đóng băng trong rừng vùng Maine. Tôi băng qua khung cảnh tuyết giá, say sưa ngắm quang cảnh giá lạnh trải ra trước mắt và hơi ẩm

mặt tôi làm lấp lánh những mảnh băng bám vào cành thông. Từng đám hơi toát ra từ miệng tôi. Tôi sai dài bước chân, thử xem mình chịu đựng được đến đâu. Trái tim được ghép của tôi còn trở ra nữa. Nó đập nhanh khi tôi tạm dừng và phản ứng chậm hơn khi tôi cố sức.

Tôi chạy.

Sau ca mổ, tôi ở lại bệnh viện bốn tuần, và từ một tháng nay tôi tập các bài rèn sức chịu đựng tại một đường đường. Hầu như ngày nào tôi cũng làm các xét nghiệm nhằm phát hiện xem có bị sốt hay tim đập nhanh không, xem tim ghép có bị nhiễm trùng hay suy không. Tôi biết là nguy cơ tử vong cao nhất trong vòng một năm sau khi ghép tim.

Vậy là tôi chạy.

Mỗi lúc một nhanh hơn.

Tôi sống trong lửa, tôi chạy bên bờ vực thẳm, tôi nhảy múa bên bờ vực. Nhưng còn được bao lâu nữa? Một tháng? Một năm? Mười năm? Ai biết được chính xác đây? Có lẽ đời tôi chỉ trông vào một sợi dây, nhưng đời bạn cũng vậy thôi.

Tôi đi ngược lên con đường mòn dẫn ra công viên phủ đầy tuyết bụi. Đường cực kỳ hiện đại nằm ở bìa rừng, trông như cái hộp to bằng đá xám có vách kính. Tôi leo cầu thang lên phòng mình. Tôi tắm vòi sen trong chớp nhoáng, thay đồ và vội đi để khỏi muộn cuộc hẹn với bác sĩ tim mạch.

Anh lịch sự chào tôi, nhưng tôi đoán thấy vẻ lo lắng trên mặt anh. Tôi ngồi xuống trước mặt bác sĩ, sẵn sàng nghe dù là tin xấu nhất. Thời gian gần đây, tôi không còn phản ứng tốt với thuốc, tôi bị suy thận, cao huyết áp và tiểu đường.

- Tôi sẽ không nói vòng vo đâu, bác sĩ bắt đầu.

Bác sĩ đeo kính và kiểm tra một lần nữa các kết quả xét nghiệm mới nhất của tôi trên màn hình máy tính.

Tôi vẫn thẳng người. Tôi giữ bình tĩnh. Tôi không thấy sợ. Dù tôi thấy buồn nôn, chân nặng và mệt mỏi kinh khủng.

- Cô đã có thai.

Trong vài giây, lời thông báo lơ lửng trong phòng mà tôi chẳng hiểu được nghĩa của nó.

- Cô có thai, bác sĩ nhắc lại, nhưng đó không phải là tin tốt lành đâu.

Bỗng dưng tôi thấy nước mắt chảy trên má tôi và trái tim ghép của tôi tràn ngập lòng biết ơn.

- Tôi xin nói rõ thế này nhé: hoàn toàn có thể có thai sau khi ghép tạng, nhưng không phải là mới hai tháng sau ca mổ và trong tình trạng sức khỏe như của cô bây giờ. Cô còn sống được là nhờ theo một đợt điều trị miễn dịch rất mạnh. Thuốc sẽ ngấm vào nhau thai và làm tăng nguy cơ quái thai và dị tật bẩm sinh. Không nên liều giữ cái thai, điều đó vừa nguy hiểm cho cô, vừa nguy hiểm cho con cô.

Bác sĩ vẫn nói, nhưng tôi không nghe nữa.

Tôi đang phiêu bạt lang thang.

Cùng với Ethan.

Và với anh,

tôi bắt tử.

37. P3:tỉnh Ngô - Phần Kết - Cuộc Sống Và Không Gì Khác Hơn

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in;

mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:“Times New Roman”, “serif”; mso-bidi-font-family:“Times New Roman”; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Một năm rưỡi sau

Một ngày mùa xuân, trên bãi cỏ rộng mênh mông của Công viên Trung tâm, một đứa trẻ chập chững những bước đầu tiên dưới ánh nhìn trù mến của mẹ và chị gái.

Tấn thăm kịch đã gắn kết hai người với nhau. Từ đó, Céline và Jessie cảm thấy gắn bó với nhau bởi mối liên hệ đặc biệt và giúp nhau cùng trải qua những thăng trầm trong cuộc đời. Khi có hai người, có thể ta chạy chậm hơn, nhưng lại chạy được xa hơn rất nhiều...

Jessie đã quay lại trường và làm lành với bố mẹ. Còn về phần Céline, cô kiên trì đương đầu với những biến chứng của ca ghép tim.

Dù không bao giờ nói ra, nhưng cả hai người đều muốn nghĩ rằng ở đâu đó, trên trời cao, có người đàn ông đang nhìn và dõi theo họ.

Trong lúc đó, ở phía bên kia cầu Brooklyn, mặt trời lặn hắt tia nắng vào gương chiếu hậu một chiếc taxi hình dáng tròn trịa.

Tựa mình vào mui xe, một người da đen to lớn mắt sụp và một bác sĩ gốc Á ngộ nghĩnh đang trò chuyện rất say sưa.

Tối nay, cũng như mọi buổi tối khác, Số phận và Nghiệp chương tranh luận về phần kết của một câu chuyện đã bắt đầu từ lâu.

Câu chuyện về tình yêu và cái chết.

Câu chuyện về địa ngục và ánh sáng.

Câu chuyện về đàn ông và đàn bà.

Nói tóm lại, cuộc sống vẫn tiếp diễn.

Tôi sử dụng trong cuốn sách này vài câu đã đọc được khiến tôi rất ấn tượng và có cảm hứng.

Ở trang 17, “New York là thành phố nơi ta cảm thấy như ở nhà mình khi ta không thuộc về nơi nào cả” trích trong cuốn sách của Mellisa Bank, *Sách dạy sẵn sẵn và câu cá dành cho con gái*.

“Sự tình cờ, đó chính là khi Đức Chúa bí mật vi hành” ở trang 48, thường được coi là của Albert Einstein.

“Sáng hôm ấy, bóng đen của chết chóc bay lơ lửng” (trang 112) rút từ một bài báo của Bruno D. Cot và Michèle Leloup trong tờ L’Express ngày 20/09/2001.

“Phải chăng tình yêu làm người ta ngốc nghếch, hay chỉ có những kẻ ngốc mới phải lòng?” (trang 119) là một câu trích dẫn trong tiểu thuyết của Orhan Pamuk[138], *Tên tôi là đỏ*.

Trang 120, câu mà Céline xăm lên vai là của tộc người da đỏ Yanomami, người ta có thể đọc được trong “Nỗi đau của người khác ở trong chính chúng ta”, một bài báo của David Servan-Schreiber đăng trong Tạp chí Tâm lý tháng Năm năm 2004.

Trang 220, câu nói của Céline là mượn lời của Valéry Larbaud[139]: “Những mối quan hệ bắt đầu bằng sâm banh và kết thúc bằng trà hoa cúc”.

Cuối cùng, tôi tự cho phép mình dựa vào địa lý New York và cuốn lịch để hư cấu nên câu chuyện này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-lai-tim-nhau>